Ecstasy 0.3

Ryu Murakami

Ecstasy 0.3

Ryu Murakami

Ryu Murakami

Ecstasy

Considerat, alături de Haruki Murakami, unul dintre cei mai importanți scriitori japonezi contemporani, Ryu Murakami s-a născut în 1952 în orașul Sasebo, prefectura Nagasaki. În timpul liceului a fost baterist într-o formație de rock. A urmat cursurile Facultății de Artă Musashino. Participă la un concurs literar pentru tinerii scriitori cu romanul *Albastru nemărginit, aproape transparent.* Publicat în 1976 şi distins cu prestigioasele premii literare japoneze Gunzo şi Akutagawa, acesta cunoaşte un succes imens, fiind vândut în peste un milion de exemplare. Ryu Murakami a publicat peste douăzeci de cărți, printre care *Copii de aruncat* (1980), pentru care i se decernează premiul Noma, *69* (1987), *Topaz* (povestiri, 1988), *Ecstasy* (1993), *Cinemateca lui Ryu Murakami* (1995), *Audiția* (1997), *în supa miso* (1998, distins cu premiul Yomiuri). Este şi un apreciat regizor, printre filmele sale numărându-se *Albastru nemărginit, aproape transparent* şi *Tokio Decadence.* Ecranizarea romanului *Audiția,* în regia lui Takashi Miike, s-a bucurat de succes la festivalurile de film din Europa şi America. La Editura Polirom au mai fost traduse până în prezent *Copii de aruncat* (2005), *Albastru nemărginit, aproape transparent* (2005) şi *în supa miso* (2006).

Ecstasy constituie prima parte dintr-o trilogie intitulată *Monologuri despre plăcere, laşitate şi moarte,* care mai cuprinde *Melancolia* şi *Thanatos.* Personajul principal, Miyashita, este un tânăr asistent într-o echipă de filmare, aflat la New York pentru a turna un videoclip de promovare a unui star pop japonez. Aici întâlneşte un cerşetor neobişnuit care îi dă un număr de telefon din Tokio. Intrigat, Miyashita sună, iar la celălalt capăt al firului se dovedeşte a fi Keiko, o femeie misterioasă care nu acceptă să-lântâlnească decât cu condiția să ia o pastilă de ecstasy în compania unei „prietene intime". Acesta este doar primul pas pe un traseu ce îl va duce spre experiențe tot mai dure, culminând în sado-masochism extrem, iar Miyashita este prea hipnotizat de ceea ce i se revelează pentru a se putea opri. Autorul acestui roman are propria viziune intelectualizată şi

estetizantă, care trece dincolo de senzațional, subliniind fiecare etapă ce conduce spre distrugerea psihică şi fizică, dar şi sentimentul de libertate care apare odată ce treci de zidul ruşinii şi îți îngădui să te anulezi ca persoană.

— Ştii de ce şi-a tăiat Van Gogh urechea?

Vagabondul s-a apropiat de mine vorbindu-mi în japoneză. Eram în centrul New Yorkului, în Bowery, vizavi de faimosul club CBGB, pe vremuri templul muzicii punk şi *new wave.* Lucram ca asistent într-o echipă de filmări şi şedințe foto şi mă aflam acolo pentru a realiza afişele de prezentare pentru lansarea unei vedete din noul val muzical, genul artistic, unul din noii idoli ai generației tinere.

Dintotdeauna visasem să ajung la New York. Aş fi luat la rând chiar acum cluburile şi discotecile, începând cu CBGB, care se afla chiar în fața mea, dar încă din prima zi avusesem o mulțime de lucru şi, timp de patru zile, cât dura şederea noastră acolo, nu-mi rămânea nicio clipă liberă. Cântărețul era mult mai tânăr decât mine, un puşti de doar douăzeci de ani, care, văzând aparatura din dotare, şi-a țuguiat buzele cu un aer atotştiutor: „Ce-i asta? Nu folosiți film de treizeci şi cinci?”. După mine, era un puşti absolut banal, atât ca înfățişare, cât şi ca inteligență, fără niciun talent deosebit, însă faimoasa agenție de impresariat care organizase audiția sub conceptul „Pe calea spre secolul XXI” era hotărâtă să facă din el cu orice preț eroul tinerei generații, în lipsa unui alt artist mai dotat. În definitiv, era un simplu produs de consum. Eroul, pentru a demonstra tuturor că era cu totul diferit de toți idolii de până la el, umbla mereu cu câte un

Nietzsche, un Burroughs sau un Arthur C. Clarke sub braț şi, dacă-l întrebai care era cântărețul lui preferat, răspundea pe loc: „Dylan, Lou Reed şi Ryuichi Sakamoto”, fără a clipi măcar şi fără să-i pese că aceşti mari artişti ar fi fost şocați să audă că sunt puşi în aceeaşi oală. Orice om cu un oarecare simț estetic şi-ar fi dat seama că nu era decât un impostor, însă se bucura de un mare succes printre tinerii japonezi fără minte şi, în numai jumătate de an, ajunsese o mare vedetă. Următorul pas a fost o amplă campanie de promovare şi filmarea unui videoclip la New York, alături de un set de poze pentru postere. Colegii mei mai în vârstă îl porecliseră Monkey, „Maimuța”. Nu ştiu dacă era adevărat sau nu, dar se pare că atunci când a fost selectat la audiție stârnise râsul tuturor declarând că era asistentul unui îmblânzitor de maimuțe. Pe Monkey îl cucerise conceptul

ciudat al videoclipului „De partea cealaltă a vieții, cot la cot cu vagabonzii”. Prin urmare, ne petreceam vremea de dimineață până seara în Bowery, însoțiți de doi bodyguarzi pe fața cărora se citea neîncrederea în privința motivelor care ne aduseseră într-un asemenea loc. Toată ziua nu făceam decât să sucim camerele video şi să apăsam pe butoanele aparatelor de fotografiat îndreptate către vagabonzii care puțeau teribil a băutură şi a jeg.

După patru zile de lucru în mijlocul lor, am ajuns să distingem mai multe tipuri de vagabonzi. Noi îi împărțeam în patru categorii: veteranii, copilaşii, docilii şi durii. În categoria veteranilor intrau cei atât de bătrâni, că de-abia se mai mişcau, copilaşii îşi primiseră numele nu din cauza vârstei, ci din cauza stării de debilitate mentală în care se aflau, docilii erau firi slabe, cu un psihic fragil, gata să facă orice pentru un ban sau un semn de milostenie, pe când durii îşi aveau mândria lor, în numele căreia mergeau până ntr-acolo încât umblau în puterea iernii numai cu un tricou subțire pe ei şi nu acceptau în ruptul capului să se aşeze la coadă pentru farfuria de mâncare caldă oferită de Crucea Roşie.

— Hei, Miyashita! Adună-i pe veteranii ăia trei la un loc şi pune-i să se uite spre cameră. Şi dacă apare iar durul de ieri, cheamă-i imediat pe bodyguarzi.

Cam aşa vorbeam despre ei. Cele mai multe bătăi de cap ni le dădeau, desigur, copilaşii şi durii, iar cei mai manevrabili erau docilii. Printre duri era şi unul care nu punea deloc gura pe băutură, citea poezii de-ale beatnicilor, scria el însuşi poezii, picta şi se erijase într-un adevărat lider al mişcărilor de stradă menite să aducă uşurarea situației vagabonzilor. Fără să-mi dau seama, m-am pomenit că nutream o oarecare simpatie pentru duri şi, adăugându-se la repulsia pe care o aveam față de Monkey, simțeam numai dispreț pentru laşii care făceau orice pentru un pumn de mărunțiş.

Apoi, într-o zi, s-a apropiat de mine un bărbat despre care, după față, aş fi zis că e portorican, şi mi-a adresat câteva vorbe în japoneză. Am rămas mut de uimire, cu atât mai mult cu cât subiectul discuției era Van Gogh. Era unul dintre cei mai fragili dintre docili, care făcea orice i se spunea. Spre deosebire de ceilalți, nu-i curgeau mucii, n-avea ochii plini de urdori, nici urme de vomă pe față şi nici nu era unul din cei care începeau să urle dinj senin, îşi arătau organele genitale sau se milogeau! ore-n şir pentru o sticlă de băutură. Era cel mai apreciat de regizor. În ziua aceea, la cinci secunde după ce se auzise strigătul: „Motor!”, îşi jucase perfect rolul, traversând

strada cu o sticlă de băutură în mână, târându-şi poalele paltonului după el, cu un rânjet tâmp pe față. Fireşte, până atunci nu dăduse niciun semn c-ar înțelege japoneza. Cu toate că-şi încheiase rolul, s-a apropiat de mine, care eram însărcinat cu menținerea reflectoarelor! în poziție dreaptă. Rânjea în continuare şi, din când! în când, ducea la gură o sticlă de Jack Daniel's, urmărind cu interes filmarea scenei.

„La naiba! Ăsta e japonez!" am tresărit eu de uimire, lăsând să-mi scape din mână reflectorul, ! ceea ce-a atras asupra mea furia regizorului:! „Miyashita, tâmpitule, ce naiba faci?". Cum stăteam! eu aşa căzut pe gânduri, vagabondul m-a întrebat încă o dată:

— De ce şi-a tăiat Van Gogh urechea?

Cum de-a ajuns un japonez în starea de vagabond? De ce n-a vorbit până acum în japoneză? Cu siguranță era beat rangă, dar uimitor cât de coerent vorbea! mă gândeam eu clătinând din cap. Cum nu scoteam niciun cuvânt, vagabondul a rânjit din nou:

— Păcat! Credeam că tu cunoşti răspunsul – şi s-a îndepărtat, trecând de partea cealaltă a străzii.

Am luat cina la acelaşi restaurant japonez la care ne duceam în fiecare seară, la câteva minute de mers pe jos de la hotel. Tofu servit rece costa patru dolari şi jumătate, iar un *tendon1* cu gust oribil, de furnir ars, făcea chiar opt dolari, dar nu-mi dădeam prea bine seama dacă era scump sau ieftin, (tind prima dată când mă aflam la New York. Monkey vorbea mult în timpul mesei. Discuția din seara nsta avea ca temă necesitatea emancipării japonezilor atât în comportament, cât şi în gândire.

— Numai noi, japonezii, avem tendința de a trasa o linie clară între țara noastră şi restul lumii, uşa cred eu. Vorbim fără să ne gândim prea mult despre un Mifune al lumii întregi, despre Ayako Hnu despre Kurosawa cunoscuți în toată lumea, dnr nu vi se pare ciudat? I-ați auzit vreodată pe greci vorbind despre un Angelopoulos sau despre o Mercouri a lumii întregi? Niciodată! Sau italienii? N-o să-i auzi nici pe ei spunând despre Pasolini sau despre Armâni că aparțin întregului mapamond, lată unde-i hiba! Trebuie să ne punem întrebarea dacă această atitudine este justificată sau nu.

Monkey avea dreptate. Totuşi, ascultându-l, simțeam cum mă apucă toți dracii. Monkey era frezat cu o creastă pe mijloc, vopsită în roz şi albastru, purta o cămaşă cu imprimeuri cum se purtau prin anii '60, asortată la o

pereche de blugi evazați, era încălțat cu nişte mocasini cum purtase George Harrison acum treizeci de ani în Liverpool. Pe masă, lângă farfuriile cu sortimente de *sashimi* şi vinete coapte, îşi aşezase *The Yage Letters* a lui Burroughs şi Ginsberg. Părea că se simte în largul său în atmosfera restaurantului japonez plin de rezidenți newyorkezi. Nu-mi venea să cred că gândise singur tot ce spunea, dar ce mă enerva şi mai tare la el era modul acela artificial de comportare doar pentru a fi în trend cu atmosfera newyorkeză. Eu nu ştiam mai nimic despre acest oraş, dar, după ce am văzut *Şoferul de taxi* şi *Cowboy-ul de la miezul nopții,* New Yorkul a devenit oraşul viselor mele. Însă acum ajunsese locul preferat de orice vedetă la modă care-şi dă aere că vine să studieze arta comediei muzicale pentru o jumătate de an sau un an. Ce mă enerva cel mai mult la Monkey, în afară de atracția lui ciudată pentru New York, era tocmai faptul că reuşea să se integreze atât de bine în atmosfera de aici. În fiecare seară aceleaşi gânduri îmi treceau prin minte, dar în special în seara aceasta nu-mi dădeau pace. Am înțeles care era motivul frământării mele.

Era din cauza bărbatului care intrase în vorbă cu mine ca să-mi pună întrebarea aceea stranie despre urechea lui Van Gogh. El nu se încadra deloc în peisajul New Yorkului. Restaurantul japonez părea să se integreze perfect, la fel şi chelnerii şi clienții lui, care vorbeau cu toții despre musicalurile la modă, despre jazz, pictură, investiții imobiliare, acțiuni la bursă. Bărbatul însă respira un aer diferit. N-aş putea să-ldefinesc exact, dar avea ceva din aerul lui Robert de Niro din *Şoferul de taxi* sau al lui Dustin Hoffman din *Cowboy-ul de la miezul nopții*; îmi lăsa impresia unui renegat care a rupt toate legăturile cu oraşul. Nu puteam să înțeleg de ce, dar aveam o vagă impresie că statutul de renegat era cea mai bună modalitate de a inter-acționa cu oraşul acesta.

N-am putut să povestesc nimănui despre bărbatul acela. Voiam să mă întâlnesc singur cu el, când nu era nimeni prin preajmă.

Abia după miezul nopții am putut scăpa de Monkey şi de regizor. Era deja trecut de ora unu. M-am întors în cameră şi mi-am pus cele mai murdare haine pe care le aveam, apoi am luat un taxi. Şoferul era un arab care nu auzise de Bowery. Am repetat de vreo câteva ori numele cartierului, încercând să-lpronunț cât mai clar. Însă arabul avea o pronunție şi mai groaznică decât a mea. Probabil că avea şi un vocabular mai sărac. L-am întrebat din ce țară era şi mi-a zis că din Siria. Am coborât pe Fifth Avenue,

printre aburii ce se ridicau din gurile de canal. Şoferul discuta ceva prin staţie cu colegii lui. Nu vorbea în engleză.

După ce terminaserăm de mâncat, Monkey ne anunţase că voia să meargă într-un club de noapte şi, ca întotdeauna, eu şi regizorul a trebuit să-l însoţim. În fiecare seară aceiaşi membri. Din echipa de filmare mai făceau parte directorul agenţiei de impresariat de care aparţinea Monkey, reprezentantul de la casa de producţie, un cameraman, un inginer de sunet, doi asistenţi şi un băiat pe care-l alergau în toate părţile, dar numai eu şi regizorul eram invitaţi după masă să-i ţinem companie lui Monkey prin cluburi de noapte, baruri de jazz sau discoteci. Regizorul locuise câţiva ani în New York şi cunoştea oraşul ca pe propriul buzunar, motiv pentru care îndeplinea şi rolul de coordonator al echipei, aşa că era de înţeles ca el să-l însoţească, dar nu înţelegeam cum de eram şi eu invitat să merg cu ei. L-am întrebat despre asta pe regizor, în timp ce Monkey era la toaletă, într-un bar de noapte cu spectacol live de salsa.

— De unde vrei să ştiu eu aşa ceva? mi-a urlat el încercând să se facă auzit printre ritmurile care se revărsau dinspre scenă.

Visul lui era să realizeze un film artistic la New York şi orice altă slujbă era doar pentru a strânge fondurile necesare.

— Probabil că i se pare că dă bine să te ia după el pentru că eşti ceva mai spilcuit decât ceilalţi. Ştii că Monkey e sensibil la chestiile astea.

După ce ne-am întors la hotel, l-am întrebat chiar pe Monkey.

— Cred că ai putea uneori să-i inviţi să meargă cu tine şi pe alţii din echipă, ce zici?

Mi-a răspuns tot printr-o întrebare:

— Nu-ţi place să ieşi cu mine?

— Ba da, cum să nu, am clătinat eu din cap, privind către Monkey, care era mult mai scund.

— Eu ştiu să-i citesc pe oameni. Cu ceilalţi nu prea am chef să-mi petrec timpul.

Fără îndoială că îi păream un tip ciudat: îmi dădusem demisia dintr-un institut de cercetare şi consiliere ce aparţinea unei societăţi de investiţii dintre cele mai mari, pentru a intra într-o firmă de producţii video cu un personal format din douăzeci de oameni. La angajare, directorul care mi-a analizat CV-ul mi-a propus să mă ocup de filmări, dar am ales să lucrez pe teren.

— Nimănui nu-i place să aibă un asistent trecut de treizeci de ani. Chiar aşa de mult ţii să lucrezi în străinătate?

Da, voiam să merg în străinătate, nu conta unde. Lucrasem şapte ani la vechiul meu loc de muncă, Iu departamentul Africa, Orientul Mijlociu, America Latină. În fiecare zi stăteam cu ochii pironiţi în calculator şi pe telex.

— În străinătate? Ce te-a apucat? Ţi-au luat minţile toate dosarele alea despre riscurile de ţară pe care le studiezi? m-a luat la întrebări un prieten din facultate când i-am spus că vreau să mă angajez Iu o companie de producţii video pentru a putea lucra în străinătate.

Chiar era o surpriză pentru toată lumea, mie nu mi-au plăcut niciodată călătoriile. Nu aş putea nă explic de ce, dar mă atrăgea nu ideea de a călători, ci ideea de a fi în străinătate. Timp de uupte ani n-am făcut altceva decât să citesc kilometri întregi de informaţii primite pe telex sau Meoase la imprimantă. Chiar şi acum, dacă închid ochii şi mă forţez un pic, îmi revin în minte informaţiile asimilate de-a lungul acelei perioade.

Tendinţa de evoluţie a riscului de ţară din Orientul Mijlociu, noiembrie 1986

Massoud Radjavi, şeful organizaţiei militare antiguvernamentale mujahedine Khalq din Iran, a anunţat intensificarea operaţiunilor de rezistenţă armată în vederea răsturnării regimului lui Khomeyni şi întrevede posibilitatea unor evenimente decisive în decursul anului următor

Ministerul de Externe al Siriei a anunţat într-o conferinţă de presă că, în decursul zilei de azi, vor sosi la Damasc miniştrii de externe ai Arabiei Saudite şi ai Kuweitului pentru a cere Siriei să intervină în medierea conflictului dintre Iran şi Irak

Potrivit unei surse din Bahrein, se prevede că veniturile din exploatările petroliere ale Iranului nu vor depăş anul acesta un miliard două sute de milioane de riali iar bugetul iniţial va înregistra o scădere de 369.

Potrivit informaţiilor provenite de la agenţia d «presă a Republicii Islamice a Iranului, un avioi militar irakian a pătruns în spaţiul aerian iraniai şi a deschis focul asupra unui avion de pasager care efectua cursa internă Teheran-Ahwaz; în urma atacului, avionul de pasageri a explodat în aer

Ministerul britanic al Apărării a recunoscut semnarea unui contract prin care urmează să livreze Arabiei Saudite un număr de o sută treizeci şi două

de avioane de luptă şi aplicaţii militare, ultimul model, în schimbul dreptului de a cumpăra petrol

Ministrul de interne al Kuweitului a anunţat decizia de reducere cu 15% a cheltuielilor publice pentru a putea face faţă scăderii veniturilor la bugetul statului, din cauza scăderii preţului petrolului • Organizaţia producătorilor de petrol de la Roma a făcut o declaraţie privind angajamentul corporaţiei publice exportatoare de petrol din Kuweit de a stabili preţul petrolului livrat către statele europene şi cele din Orientul îndepărat prin metoda *net-back1*

Consiliul de Cooperare din Golf a declarat, prin purtătoru său de cuvânt, ministrul de afaceri externe al Omanului, că a atras atenţia grupurilor de interese străine să nu intervină în situaţia politică internă din Yemenul de Sud

Potrivit postului de televiziune naţional din Siria, la alegerile generale care au avut loc recent Partidul Baas aflat la putere a obţinut un număr de o sută douăzeci şi nouă de locuri din totalul de o sută nouăzeci şi cinci de locuri din parlament, cu optsprezece locuri mai mult decât la alegerile precedente; Partidul Comunist Sirian a obţinut nouă locuri…

Desigur, toate informaţiile acestea nu aveau pentru mine un sens istoric, ci doar erau imprimate în adâncul creierului sub formă digitală de succesiune a cifrelor 0 şi 1, la fel ca în microprocesorul unui calculator. Adâncit în gândurile mele, am scos din buzunar o ţigară şi mi-am aprins-o. Şoferul sirian a început să ţipe la mine, într-un talmeş-balmeş de cuvinte în engleză şi arabă: „N-ai înţeles că nu se fumează în maşină?”. Mi-am cerut scuze, am stins ţigara şi am aruncat-o pe fereastră. Un tip ca el habar n-avea că la alegerile de acum patru ani Partidul Baas obţinuse o creştere de optsprezece locuri în parlament. Nu înţelegeam totuşi de ce venise din Siria tocmai la New York. Şi apoi, mi se urase de aşa ceva. Dac-aş mai fi lucrat la institutul de cercetare, probabil că şi la ora asta aş fi fost treaz, cu un teanc de documente despre Războiul din Golf în faţă. Probabil că aş fi introdus în calculator informaţii pe care nu le deţinea nici măcar prim-ministrul, dar cu siguranţă n-aş fi ştiut că în New York se află un şofer de taxi sirian.

Până am ajuns în Bowery, şoferul m-a boscorodit tot drumul că am fumat în maşina lui.

Vagabondul docil japonez stătea lângă un panou metalic pe jumătate îndoit pe care scria Bowery. Era aşezat la ceva distanţă faţă de ceilalţi vagabonzi morţi de beţi şi, la un interval de un minut, ducea la gură sticla

de Jack Daniel’s vârâtă într-o pungă de hârtie. Mă privea cu o atitudine care părea să spună „Ai venit până la urmă”, sau, la fel de bine, putea fi interpretată drept „Cine naiba mai eşti şi tu?”. L-am întrebat dacă puteam să mă aşez lângă el şi atunci fața i s-a luminat dintr-odată şi m-a întrebat: – Ei, ai aflat?

Mi-am dat seama că se referea la Van Gogh şi am încercat să-lpăcălesc, zicându-i că n-am avut timp.

— Gândeşte-te acum.

Am început să mă gândesc cât se poate de serios. Aşa cum era de aştepat, informațiile despre Orientul Mijlociu nu-mi erau de niciun folos. Mi-am adus aminte de un film în care Kirk Douglas îl juca pe Van Gogh, dar nici acesta nu m-a ajutat în vreun fel. Mi-a trecut prin cap să-llas în plata Domnului, pentru că nu ştiam ce să-i răspund.

— Îmi pare rău, dar nu ştiu.

— Păcat, a zis bărbatul şi a rămas tăcut. Bătrânii care stăteau pe partea cealaltă a străzii aproape că nu-şi mai ziceau nimic. După ce terminaserăm filmările, am dat mâna cu fiecare. Toți aveau mâinile uimitor de moi. O moliciune care nu era cauzată de oasele uzate, ci pielea sau carnea de sub ea părea flască precum un burete. Era o senzație atât de stranie încât mă temeam ca nu cumva să-mi fi rămas lipite de palmă bucăți de carne sau fluide ale corpului lor, a cărui piele părea să se topească.

— Crezi că din cauză că înnebunise? Bărbatul îşi îndreptă din nou privirile spre mine.

— Nu sunt sigur, am răspuns eu vag, aplicând Inimica folosită la analiza informațiilor privind riscul ilt» țară. Există mulți nebuni pe lumea asta, dar tu nu înseamnă că-şi taie toți urechile.

— Ce zici de modul ăsta de gândire? continuă hntbatul luând o înghițitură de Jack Daniel’s. Îți mniiiteşti de pilotul ăla japonez care s-a prăbuşit Iii golful Tokio, acum ceva vreme? Din analizele Mtfidicale efectuate în urma accidentului a reieşit i *n* Miiferea de stres psihosomatic. Eu cred că era imn degrabă vorba de o obsesie. După părerea ta, i|<> eo crezi că se teme cel mai tare un pilot de avion? Ixnct, ca nu cumva să se prăbuşească. Spaima e un produs al imaginației noastre, în primul rând. I’ilutul probabil că nu mai putea scăpa de spaima nn-iista nici când era la masă, nici când mergea la W<! Era terorizat zi şi noapte, încât a ajuns să • i

i’iidă că nu mai are decât o soluție ca să scape de tul calvarul acela. Ştii care e?

Am simțit un fior lunecându-mi pe şira spinării.

— Să se prăbuşească de-adevăratelea?

— Întocmai. Dacă s-ar prăbuşi, nu ar mai trebui A trăiască cu spaima că se va întâmpla odată ui odată. Nu crezi că la fel s-a întâmplat şi cu Van Oogh?

— Dac-ar fi aşa, atunci şi-ar fi scos ochii.

— Corect şi de data asta! m-a felicitat bărbatul. După o scurtă tăcere, i-am adresat eu o întrebare.

— Nu păreți a fi nici debil psihic, nici alcoolic Irecuperabil. Pot să vă întreb de ce ați ales să trăiți În halul ăsta?

— Ha, ha… îmi ceri permisiunea să mă întrebi, dar nu m-ai întrebat deja? în fond, nu e treaba ta, dar e prima dată în jumătate de an când mă fac cineva să râd. Nu ştiu dacă mă vei înțelege, d hai să-ți explic în felul următor. De exemplu, n acum stăm aici de vorbă ca doi prieteni care s înțeleg bine. Dar dacă am zice să mergem în alt parte, tu n-ai putea veni în barul în care merg e de obicei, noi îi zicem La bodegă, nici eu n-aş primit în niciun bar sau în nicio cafenea în car ai putea intra tu. Diferența constă doar în aspect nostru exterior, înțelegi? Acesta a fost un exempl exagerat ca să poți să înțelegi mai uşor ce vreau s spun, dar astfel de situații se întâlnesc la tot pas pe lumea asta. Sincer, am obosit să tot văd aş ceva. Acum trebuie să plec, aşa că scuteşte-mă d întrebări.

S-a ridicat şi ne-am strâns mâinile. Palma 1 nu era moale şi flască. La plecare mi-a întins bucățică de hârtie şi mi-a spus pe un ton enigmatic

— Dacă ai timp, sună la acest număr, spune c te-ai întâlnit cu mine şi vei primi nişte bani. Da numai dacă ai timp.

Era deja trei dimineața când m-am întors 1 hotel. Mă schimbasem în pijama şi mă spălam p dinți când am auzit o bătaie în uşă. M-am uitat p vizor şi l-am văzut pe Monkey.

— Pot să intru?

— Mâine trebuie să fiu la filmări de la opt dimi neața, am zis pe un ton dinadins deranjat.

— Îmi cer scuze, dar nu pot să dorm. Monkey părea beat şi nu arăta bine la față

I-am oferit un loc pe fotoliu. Camera mea singl era foarte mică, aşa cum nu prea întâlneşti la un hotel din străinătate. Nu părea suficient de mare ca să încapă în ea două persoane. În doi, simțeai că te sufoci.

— Vrei nişte cocaină?

Monkey scoase o pungă de plastic care conținea o pudră albă şi mi-o vârî sub nas. Am clătinat din cap.

— Nu-ți plac drogurile?

Nu i-am răspuns. Continuam să-lprivesc fix în ochi, rugându-mă în gând să plece cât mai repede.

— N-aş fi zis asta despre tine!

Monkey schiță un zâmbet stângaci, strâm-bându-şi puțin colțurile buzelor, în timp ce scotea pudra albă pe o paletă metalică. Imediat începu să o tragă pe nas cu un fornăit care mă zgâria pe creier. Stăteam aşezat pe marginea patului, dar cum camera era foarte îngustă, aproape că mi se atingeau genunchii de cei ai lui Monkey, aşezat pe fotoliul din fața mea. Eram enervat că îmi picase pe cap Monkey tocmai când voiam să mă gândesc pe îndelete la bărbatul cu care stătusem de vorbă. Şi faptul că ne aflam la o distanță aşa mică unul de altul nu făcea decât să-mi sporească iritarea. Ce jalnic! Dacă am fi fost două animale sălbatice, probabil că mi-aş fi arătat deja colții.

— Ai fost plecat undeva, nu-i aşa? Monkey îşi ridicase capul spre mine, fornăind pe nas. Nu i-am răspuns nimic nici de data asta. M-am uitat urât la el cu o privire care voia să spună: „Nu-i treaba ta”. Văzându-mi căutătura supărată, Monkey s-a schimbat la față, de parcă ezita dacă să zâmbească pentru a-şi disimula jena, sau să-mi întoarcă privirea, sau să-şi ia o mină tristă, încercând să-mi câştige compasiunea. Chipul său copleşit de ruşine avea o expresie atât de deprimantă că, dacă îl vedeai, te simțeai brusc secat de energie.

— Tu… tu… rosti cu greutate Monkey. Cuvintele lui aveau o rezonanță aparte, de parcă le-ar fi scuipat din adâncul stomacului, odată cu fierea sau vreun lichid gastric.

— Tu nu eşti genul invidios pe alții, nu-i aşa?

— De aşa ceva n-am cum să-mi dau seama de unul singur, am spus. Îmi pare rău, dar pic de somn. Mai avem o groază de filmări. Şi tu ar fi mai bine să te întorci la tine în cameră, nu crezi?

— Da, ştiu că deranjez, recunoscu Monkey pironindu-şi privirea în podea.

Nu pretind că am puteri supranaturale, dar am avut senzația că am zărit în acel moment ceva vag plutind în jurul umerilor lui, o neputință apăsătoare. M-am trezit că simțeam un soi de empatie pentru el. Venisem la New York, cunoscusem un vagabond straniu, iar acum trebuia să-i țin de urât acestui puşti ce părea apăsat de o mare dilemă, într-un fel, eram conştient că aşa ceva n-aş fi putut experimenta dacă aş fi lucrat în continuare printre calculatoare şi faxuri. Mânia mi s-a topit puțin şi cred că Monkey a simțit asta, pentru că s-a uitat la mine şi mi-a zâmbit.

— Dar nu am pe nimeni cu care să pot vorbi.

— Nu mă deranjează să te ascult, dar să nu-ți faci iluzii că te-aş putea înțelege.

— Nu sunt copleşit de angoase, nici nu mă frământă ceva anume. Mă consider un tip rezistent în comparație cu ceilalți de vârsta mea şi am ceva în cap. Probabil că tu nu simți decât dispreț pentru şi mă consideri un biet artist care joacă după i mu i se cântă, dar să ştii că de atâta lucru îmi dau Şi «II seama.

Nici vorbă să te disprețuiesc.

De acord. Nu dispreț. Nu e cel mai potrivit Int. Nu vreau să te fac să-ți fie milă de mine. — Văd că-ți alegi cu grijă cuvintele, i-am spus mr el roşi şi apoi zâmbi din nou.

Înainte să fiu asistentul unui îmblânzitor de imiimuțe, am lucrat ca băiat de serviciu la un hotel i|p lux din Akasaka. Dacă te gândeşti bine, nu era uniri' lucru, dar ceva mă atrăgea la slujba aceea şi pun-A nu-mi dădea drumul. N-am povestit nimănui ml îi. Eu provin dintr-o familie destul de înstărită ftiti nord. Sunt eu mic de înălțime, dar la fugă nu uni ntrecea nimeni. Mama mea era o adevărată iniflectuală, lucru rar întâlnit la țară. M-a învățat 'uni să trăiesc şi să am încredere în mine, mi-a iiiltivat gustul pentru cărți, pictură, muzică. M-a

i micuț în aşa fel încât să nu am complexe de tnli'rioritate. Prin urmare, nu am fost niciodată Invidios pe cei din jurul meu. Am renunțat la facul-luti* şi m-am angajat ca băiat de serviciu la hotel În recomandarea unui coleg mai mare. La început inii gândeam că nu voi face mulți purici pe-acolo, 'Im am învățat repede cum să mă comport cu

ln-nții şi m-am obişnuit destul de bine cu munca nsta. Un băiat de serviciu nu are personalitate, nu-i aşa? Vreau să spun că înainte de a fi o ființă îi mană cu individualitate proprie, trebuie să fii un liniat de serviciu. Asta înseamnă că trebuie să acorzi |irioritate statutului tău de băiat de serviciu față 'I'- cel de ființă umană. Am fost surprins cât de să-mi câştige compasiunea. Chipul său copleşit de ruşine avea o expresie atât de deprimantă că, dacă îl vedeai, te simțeai brusc secat de energie.

— Tu… tu… rosti cu greutate Monkey. Cuvintele lui aveau o rezonanță aparte, de parcă le-ar fi scuipat din adâncul stomacului, odată cu fierea sau vreun lichid gastric.

— Tu nu eşti genul invidios pe alții, nu-i aşa?

— De aşa ceva n-am cum să-mi dau seama de unul singur, am spus. Îmi pare rău, dar pic de somn. Mai avem o groază de filmări. Şi tu ar fi mai bine să te întorci la tine în cameră, nu crezi?

— Da, ştiu că deranjez, recunoscu Monkey pironindu-şi privirea în podea.

Nu pretind că am puteri supranaturale, dar am avut senzația că am zărit în acel moment ceva vag plutind în jurul umerilor lui, o neputință apăsătoare. M-am trezit că simțeam un soi de empatie pentru el. Venisem la New York, cunoscusem un vagabond straniu, iar acum trebuia să-i țin de urât acestui puşti ce părea apăsat de o mare dilemă într-un fel, eram conştient că aşa ceva n-aş fi putut experimenta dacă aş fi lucrat în continuare printre calculatoare şi faxuri. Mânia mi s-a topit puțin şi cred că Monkey a simțit asta, pentru că s-a uitat la mine şi mi-a zâmbit.

— Dar nu am pe nimeni cu care să pot vorbi

— Nu mă deranjează să te ascult, dar să nu-ți faci iluzii că te-aş putea înțelege.

— Nu sunt copleşit de angoase, nici nu mă frământă ceva anume. Mă consider un tip rezistent în comparație cu ceilalți de vârsta mea şi am ceva în cap. Probabil că tu nu simți decât dispreț pentru

Mine şi mă consideri un biet artist care joacă după i mu i se cântă, dar să ştii că de atâta lucru îmi dau şi nu seama.

— Nici vorbă să te disprețuiesc.

— De acord. Nu dispreț. Nu e cel mai potrivit invant. Nu vreau să te fac să-ți fie milă de mine.

— Văd că-ți alegi cu grijă cuvintele, i-am spus sn, iar el roşi şi apoi zâmbi din nou.

— Înainte să fiu asistentul unui îmblânzitor de maimuțe, am lucrat ca băiat de serviciu la un hotel iln lux din Akasaka. Dacă te gândeşti bine, nu era mu re lucru, dar ceva mă atrăgea la slujba aceea şi |uircă nu-mi dădea drumul. N-am povestit nimănui mita. Eu provin dintr-o familie destul de înstărită • liti nord. Sunt eu mic de înălțime, dar la fugă nu inA-ntrecea nimeni. Mama mea era o adevărată intelectuală, lucru rar întâlnit la țară. M-a învățat nun să trăiesc şi să am încredere în mine, mi-a rultivat gustul pentru cărți, pictură, muzică. M-a 11 i-scut în aşa fel încât să nu am complexe de Inferioritate. Prin urmare, nu am fost niciodată Invidios pe cei din jurul meu. Am renunțat la facultate şi m-am angajat ca băiat de serviciu la hotel În recomandarea unui coleg mai mare. La început în A gândeam că nu voi face mulți purici pe-acolo, În am învățat repede cum să mă comport cu rlienții şi m-am obişnuit destul de bine cu munca *iihta.* Un băiat de serviciu nu are personalitate, nu-i aşa? Vreau să spun că înainte de a fi o ființă umană cu individualitate proprie, trebuie să fii un liaiat de serviciu. Asta înseamnă că trebuie să acorzi prioritate statutului tău de băiat de serviciu față il<- cel de ființă umană. Am fost surprins cât de să-mi câştige compasiunea. Chipul său copleşit de ruşine avea o expresie atât de deprimantă că, dacă îl vedeai, te simțeai brusc secat de energie.

— Tu… tu… rosti cu greutate Monkey. Cuvintele lui aveau o rezonanță aparte, de parcă le-ar fi scuipat din adâncul stomacului, odată cu fierea sau vreun lichid gastric.

— Tu nu eşti genul invidios pe alții, nu-i aşa?

— De aşa ceva n-am cum să-mi dau seama de unul singur, am spus. Îmi pare rău, dar pic de somn. Mai avem o groază de filmări. Şi tu ar fi mai bine să te întorci la tine în cameră, nu crezi?

— Da, ştiu că deranjez, recunoscu Monkey pironindu-şi privirea în podea.

Nu pretind că am puteri supranaturale, dar am avut senzația că am zărit în acel moment ceva vag plutind în jurul umerilor lui, o neputință apăsătoare. M-am trezit că simțeam un soi de empatie pentru el. Venisem la New York, cunoscusem un vagabond straniu, iar acum trebuia să-i țin de urât acestui puşti ce părea apăsat de o mare dilemă, într-un fel, eram conştient că aşa ceva n-aş fi putut experimenta dacă aş fi lucrat în continuare printre

calculatoare şi faxuri. Mânia mi s-a topit puțin şi cred că Monkey a simțit asta, pentru că s-a uitat la mine şi mi-a zâmbit.

— Dar nu am pe nimeni cu care să pot vorbi.

— Nu mă deranjează să te ascult, dar să nu-ți faci iluzii că te-aş putea înțelege.

— Nu sunt copleşit de angoase, nici nu mă frământă ceva anume. Mă consider un tip rezistent în comparație cu ceilalți de vârsta mea şi am ceva în cap. Probabil că tu nu simți decât dispreț pentru nune şi mă consideri un biet artist care joacă după nun i se cântă, dar să ştii că de atâta lucru îmi dau şi eu seama.

— Nici vorbă să te disprețuiesc.

— De acord. Nu dispreț. Nu e cel mai potrivit mvânt. Nu vreau să te fac să-ți fie milă de mine.

— Văd că-ți alegi cu grijă cuvintele, i-am spus u, iar el roşi şi apoi zâmbi din nou.

— Înainte să fiu asistentul unui îmblânzitor de maimuțe, am lucrat ca băiat de serviciu la un hotel ilt> lux din Akasaka. Dacă te gândeşti bine, nu era mure lucru, dar ceva mă atrăgea la slujba aceea şi parcă nu-mi dădea drumul. N-am povestit nimănui • • la. Eu provin dintr-o familie destul de înstărită illn nord. Sunt eu mic de înălțime, dar la fugă nu mă-ntrecea nimeni. Mama mea era o adevărată intelectuală, lucru rar întâlnit la țară. M-a învățat rum să trăiesc şi să am încredere în mine, mi-a cultivat gustul pentru cărți, pictură, muzică. M-a irescut în aşa fel încât să nu am complexe de inferioritate. Prin urmare, nu am fost niciodată invidios pe cei din jurul meu. Am renunțat la facul-lute şi m-am angajat ca băiat de serviciu la hotel În recomandarea unui coleg mai mare. La început mă gândeam că nu voi face mulți purici pe-acolo, ilar am învățat repede cum să mă comport cu lienții şi m-am obişnuit destul de bine cu munca nsta. Un băiat de serviciu nu are personalitate, nu-i aşa? Vreau să spun că înainte de a fi o ființă umană cu individualitate proprie, trebuie să fii un liăiat de serviciu. Asta înseamnă că trebuie să acorzi prioritate statutului tău de băiat de serviciu față de cel de ființă umană. Am fost surprins cât de mult mi-a plăcut starea asta. Asta e ceea ce s numeşte *paradisul sclavilor,* nu crezi?

— Probabil, am răspuns eu. Dar dacă a fi consi derat mai întâi băiat de serviciu şi abia apoi ființi umană te aduce în stadiul de sclav, atunci

înseamn, că în majoritatea profesiilor statutul oamenilor s reduce la acela de sclavi.

— Nu, nu, nu mă refeream la un sens atât d profund. Voiam doar să spun că munca unui băia de serviciu este stabilită în funcție de o anumit metodologie, aproape comună în toată lumea. Dac înveți regulile de bază, e chiar o meserie foart simplă. Apoi, vezi tu, la originea acestor reguli stat stratificarea socială occidentală. Cu alte cuvinte băiat de serviciu înseamnă servitor. Unui băiat d serviciu i se cere să aibă o personalitate cât ma ştearsă, dar asta nu înseamnă că trebuie să s transforme într-un robot. Însă, cum să spun, ființă umană nevoită să-şi anihileze personalitate! emană, mi se pare că emană, un erotism straniu Cred că are legătură cu starea de supunere total; față de cineva.

Era o temă de discuție profundă. Încercam s; mi-limaginez pe Monkey îmbrăcat în uniforma d băiat de serviciu, asemănătoare cu aceea pe care-poartă membrii unei fanfare militare. Supunere; dă naştere unui erotism straniu. Aveam impresia c; înțeleg oarecum ce voia să spună. În cazul ăsta, d ce anume este subjugat un băiat de serviciu? An deschis frigiderul, am scos două beri Corona cum parate cu o zi în urmă de la magazinul din apro piere şi i-am întins una lui Monkey, după ce an stors în ea un sfert de lămâie verde. Monkey îm mulțumi trăgându-şi cu putere nasul, apoi mă privi de sus până jos.

— Eşti atent la toate!

— Poftim?

— Nu există ceva mai sublim decât să bei o şampanie seacă după ce-ai prizat cocaină. Are cel mai bun gust de pe lume! A doua ca gust e berea Corona. Iar lămâia verde e numai bună, pentru că e bogată în vitamina C.

Monkey se aplecă din nou asupra paletei metalice şi trase pe nări încă un rând de cocaină.

— Vrei să spui că berea are un gust mai bun cu cocaină?

Monkey încuviință din cap. Atenția îi era concentrată asupra prafului alb.

— Dar după aia nu mai poți dormi, nu?

— Asta doar pentru că am exagerat şi am luat prea multă. După o doză mai slabă, n-ai nici cea mai mică problemă.

Spunând acestea, îmi întinse punga din plastic şi paleta metalică.

— Trebuie să tragi cu putere pe nas. Chiar e prima dată pentru tine?

Oare chiar mi se va părea mai gustoasă berea asta? mă întrebam eu privind sticla acoperită de o mulțime de broboane de condens.

— Stai puțin. Dacă e prima oară pentru tine, ar fi mai bine să trasezi o linie, ca la carte. E ca un fel de ritual pe care trebuie să-lrespecți.

Monkey şterse mai întâi măsuța decorativă cu o batistă, luă apoi trei vârfuri de pudră cu paleta cea subțire şi începu s-o piseze cu marginea cărții de credit. Apoi împărți pudra, acum foarte fină, în părți egale, întinzându-le în două linii de şapte-opt centimetri. Scoase din portofel o bancnotă de o sută de dolari şi o rulă până ce obținu un tub o idee mai gros decât degetul mic. După ce expiră tot aerul din piept, îşi potrivi tubul la nas, apropiindulde capătul unei dâre de pudră, apoi mi-lântinse mie:

— Uite-aşa se face. Tragi totul pe nas dintr-o suflare.

Era primul drog pentru mine, căci nici măcar nu fumasem marijuana vreodată. Când am prizat cu ambele nări cele două dâre de cocaină, am avut impresia că mi-a picurat cineva scântei de gheață în sinusuri şi în laringe. Nişte scântei scurte şi rapide, ca acelea care provoacă aprinderea la un motor, o senzație de arsură la rece, precum cea provocată de gheața carbonică. Simțeam cum acel frison înghețat îmi paralizează mucoasa nazală şi laringele, topindu-le parcă, pentru ca mai apoi să se răspândească în tot corpul.

— Încearcă nişte bere, îmi spuse Monkey râzând. Am dat pe gât Corona. Berea rece mi s-a scurs pe gâtlejul parcă uns cu unt, bulele de dioxid de carbon au explodat precum o furtună violentă abă-tându-se asupra unui teren arid şi am simțit mici înțepături iritându-mi esofagul. Amăreala hameiului s-a schimbat într-o senzație de plăcere de îndată ce mi-a ajuns în gură, scurgându-se apoi spre stomac.

— Ei, cum e? mă întrebă Monkey.

— Mmm, ce bună e! am spus şi am izbucnit amândoi în râs.

— Exact. E pur şi simplu irezistibilă. De aia e un drog…

Monkey îmi dădu o țigară şi am început să fumez. M-a înecat fumul şi am simțit o uşoară rtenzație de greață urcând din adâncul gâtlejului umorțit, dar nu era o senzație neplăcută. Încercam na-mi amintesc numele tipului care încercase o greață existențială privind trunchiul unui castan. <! u siguranță era un personaj dintr-unul din romanele lui Sartre, dar dac-ar fi încercat nişte cocaină, pun pariu că nu i-ar mai fi fost greață, îmi trecu inie prin cap. Pudra albă mi se impregnase în fiecare relulă a corpului, în fiecare

nerv, de la extremitățile mâinilor şi ale picioarelor până în străfundurile creierului. În timpul acesta, Monkey îşi continua confesiunea.

— Prima oară când am văzut cocaină în viața mea era pe când lucram ca băiat de serviciu. N-o Hă pot uita nicodată momentul ăla. Unul din clienții hotelului, un tip între treizeci şi patruzeci de ani, era un compozitor a cărui muzică era de-a dreptul tulburătoare: o combinație de Mozart şi muzică punk, puse laolaltă şi apoi împărțite la doi. Îmi plăcea la nebunie. Avea succes în Europa şi primea comenzi pentru coloana sonoră a unor filme, aşa că era plin de bani. Mereu se caza în cel mai luxos apartament, care costa peste o sută de mii de yeni pe noapte, şi conducea un Ferrari de epocă în valoare probabil de câteva sute de milioane. Era o căldură sufocantă, cum nu mai pomenisem până în acea zi, cu toate că în vara aia în fiecare zi era caniculă. Puneam pariu cu colegii mei câți bătrâni aveau să-şi dea duhul. Pe la orele amiezii, când căldura era în toi, compozitorul m-a chemat în camera lui. Bineînțeles, nu mă chemase pe mine personal, ci doar ceruse să vină în cameră un băiat de serviciu şi s-a întâmplat să fiu eu ăla. „Scuză-mă de deranj -mi-a zis cu o expresie rugătoare – adu-mi, te rog, cureaua din maşină.” Parcarea hotelului se afla la subsol, în spatele clădirii. Curgeau apele pe mine în timp ce căutam Ferrari-ul GTO cu număr de Yokohama. Pe mănunchiul de chei pe care mi-ldăduse pendulau şi cheile unui Jaguar. Am zărit caroseria sexy a Ferrari-ului GTO, parcat cu un aer impozant exact în locul în care îmi spusese compozitorul că se afla. Când am deschis uşa, m-a izbit un miros de piele. Înăuntru domnea un talmeş-balmeş de nedescris: mucuri de țigară, ghemotoace de hârtie, cutii goale de casete. M-am uitat mai atent şi am observat că geamurile şi caroseria nu erau prea curate. În toată dezordinea asta se simțea ceva din adevărata natură umană a compozitorului şi o căldură plină de duioşie mi-a cuprins inima. Am desfăcut cureaua de la costumul agățat lângă fereastră. Costumul era dintr-un material de cea mai bună calitate, care te făcea să te simți bine numai atingându-l. Cureaua părea o vechitură, cu catarama un pic ruginită, dar chestia asta mi se părea foarte şic. Am luat cureaua şi m-am întors cu ea în cameră, cu uniforma aproape lipită de corp din cauza transpirației.

Mi-am deschis a doua Corona şi, cu un gest foarte natural, am luat nişte pudră albă pe vârful paletei şi am tras-o cu putere pe nas. În momentul acela am înțeles ceva care pentru cei experimentați poate că e cât se poate de simplu şi normal, şi anume că drogurile aveau în primul rând un efect fizic.

Din informațiile pe care le aveam până atunci, lini formasem părerea greşită că, din momentul în fure drogurile încep să-şi facă efectul, începi să vnzi elefanți roz sau dinozauri cu aripi, să auzi muzică marocană sau tibetană. Dacă n-aş fi venit În New York, n-aş fi aflat niciodată că singura iloosebire pe care o simțeai în urma drogurilor era i rt berea Corona devenea mult mai bună la gust…

— Tipul mi-a mulțumit. Apoi, când m-a văzut irtt de transpirat eram, mi-a zis: „Stai puțin! E iloar o casetă demo, înainte de faza finală, să ştii" ai mi-a dat o casetă cu ultimul lui album. Gestul srtu a fost extrem de natural, exprimând în acelaşi lunp o oarecare pudoare, de parcă considera normal să-i mulțumească unui om care a făcut ceva lumtru el. Şi apoi un zâmbet perfect îi lumină fața. N-am mai văzut de-atunci un asemenea zâmbet, fure părea să dea de înțeles că încă de când se născuse n-a zâmbit decât atunci când simțea cu mlevărat acest imbold. Mai mult decât caseta primită, m-a impresionat faptul că încă mai existau imponezi cu un zâmbet aşa de minunat. Îmi doream nrt-lrevăd măcar o singură dată, aşa că i-am rugat pe colegii mei să mă trimită pe mine să mă ocup de el când urma să elibereze camera sau dacă mai uvea nevoie de ceva. Aveam prieteni buni printre operatorii care răspundeau la telefoanele din camerele clienților şi printre cei de la room-service şi i am rugat să mă lase neapărat pe mine să merg la el dacă comanda ceva în cameră. Un pic după ora unu noaptea, am aflat că ceruse room-service. Am pus pe tavă trei sticle de şampanie şi m-am îndreptat din nou spre camera acelui bărbat, cu i nima bătându-mi să-mi sară din piept, ca o fată de la țară rumenă-n obraji.

Însă după ceva vreme am înțeles că era cevi mai mult decât berea Corona care mi se părea ma gustoasă. Simțeam ceva nedefinit cum pulsa repeta undeva în adâncuri, în ciuda toropelii ce-mi cuprin sese toți nervii şi în ciuda impresiei că mi se dizol vaseră toate mucoasele corpului. Simțeam cum Iuj naştere în mine o stranie iritare, ce părea că-m străbate întreg sistemul nervos, în căutarea dis perată a unei portițe de scăpare. Era o senzații asemănătoare bulelor de gaz, mici şi întunecate ce-şi caută drumul spre suprafața apei într-o mlaş tină pe fundul căreia putrezesc frunze moarte. Acei excitare iritantă puse stăpânire pe puterea mea di judecată. Mi-am privit mâinile cum se întindeai inconştient spre punga cu praful alb. Abia dupi cea de-a treia doză am simțit o excitare sexuală atâ de puternică, încât nu o puteam asemăna cu nimi din ce simțisem timp de treizeci de ani.

Gâtlejul m se uscase ca o foaie de pergament şi respirația m se îngreunase atât de tare încât scoteam un şuiera cu fiecare inspirare şi expirare a aerului. Am da pe gât dintr-o înghițitură cea de-a treia Corona ş am simțit cum cei două sute de mililitri de beri erau absorbiți direct de zona dintre coapse, înainti de a mi se răspândi în tot organismul. Povestirea lu Monkey avansa ca şi cum ar fi simțit reacțiile mele

— Trei sticle de şampanie! Ceva mă intriga Vezi tu, Miyashita, erau trei sticle de şampanii Dom Pengnon din 1978! Nota de plată depăşea < sută cincizeci de mii de yeni. Prea mult chiar ş pentru o petrecere intimă, dar pentru o singuri persoană era exagerat de mult. În momentul îi care am sunat la uşă, am avut un presentimen neplăcut care s-a concretizat de îndată ce s-a deschis uşa şi în fața ochilor mei a apărut o fată cure purta o pereche de portjartiere albastre, ciorapi din lycra şi tocuri înalte. Avea ochii oblici ți o expresie de cruzime pe față. Lângă ea, o altă lată, îmbrăcată doar într-un body din dantelă neagră. De la fereastra camerei de o sută de mii de yeni se putea admira priveliştea panoramică a cartierului Akasaka luminat feeric. Pe măsuța de Hticlă erau trasate mai multe dâre de cocaină. Compozitorul era numai în halat de baie. Fetele ini-au ordonat să desfac dopul celor trei sticle şi să torn şampania în pahare. Mâinile îmi tremurau ca varga şi am înțeles că fetele şi-au pus în gând să mă transforme în jucăria lor sexuală. „Ah, uite-lcum s-a excitat!” a exclamat cu o voce nazală fata cu portjartiere albastre, în timp ce-şi atingea nfârcurile cu unghiile ei lungi şi roşii. „Potoliți-vă!” Ie-a certat compozitorul. „îmi cer mii de scuze, fetele sunt amețite rău şi au uitat de bunele maniere. Vă rog să le scuzați”, a spus el cu capul plecat. Avea aceeaşi expresie ca atunci când îi adusesem cureaua. Abia atunci am sesizat mirosul emanat de trupurile celor două femei care inunda intreaga cameră. M-am întors în camera de oficiu? i am izbucnit în lacrimi, încercând să rezist dorinței de a mă masturba. Acum înțeleg de ce mi-au dat lacrimile atunci, dar nu aş fi în stare să exprim asta în cuvinte. Asta-i tot ce-am avut de spus. Mulțumesc că ai avut răbdarea să-mi asculți prostiile, îmi spuse el, bătându-mă pe umăr.

Nu ştiam ce să-i răspund. Monkey mi-a vârât punga cu cocaină în buzunarul de la piept şi a părăsit camera. Am început imediat să mă masturbez, dar cu cât mă excitam mai mult, cu atât penisul îmi rămânea mai flasc. Picături mari şi reci de sudoare îmi cădeau de pe frunte şi simțeam o durere ascuțită în inimă. M-am speriat şi am aruncat restul de cocaină în

closet. Se lumina de ziuă, şi eu tot nu reuşeam să adorm. Am luat telefonul şi mi-am sunat un prieten din Japonia. În timp ce vorbeam tot felul de nimicuri, am reuşit să mă mai liniştesc un pic.

A doua zi am găsit energia să-mi termin munca, deşi eram într-o stare deplorabilă. Vagabondul japonez n-a mai apărut.

Până la urmă nu şi-a mai făcut apariţia în niciuna din zilele rămase până la plecarea mea. L-am însoţit pe Monkey, ca de-obicei, prin discoteci şi cluburi, dar n-a mai scos o vorbă ^espre discuţia noastră din noaptea de dinainte. Probabil, faptul că se eliberase de ce-avea pe suflet i-a permis să pună capăt unui anumit capitol din viaţa lui. Pentru mine însă, atunci a început totul.

M-am întors în Japonia. Era încă o căldură înăbuşitoare pentru luna septembrie şi aveam impresia iâ peticul de hârtie strecurat în buzunarul hainei • i. Inia la fel de greu ca o bucată de metal. Mi-l

i "Inse vagabondul care venise să-mi vorbească ilnspre urechea lui Van Gogh, şi pe el era notat un număr de telefon. Întreaga fascinaţie pe care o simţisem în New York părea să se fi adunat în *h* castă bucată de hârtie. Preţ de-o clipă am fost Inntat să sun la acel număr încă de cum am ajuns În Narita, însă am renunţat din cauza gălăgiei care ilomnea în aeroport. Pe urmă am trecut pe la birou ni să verific starea casetelor video şi acolo, încă o ilittă, am simţit impulsul de a pune mâna pe lelefon, dar, întrucât era un du-te-vino permanent În birou, am renunţat din nou. Se făcuse deja târziu când am ajuns acasă, dar nu mi-era somn, mă simţeam foarte vioi, probabil din cauza diferenţei ile fus orar. Mi-am desfăcut o bere cu gândul să mă relaxez un pic. Aveam foarte clar în minte numărul de telefon fără ca măcar să fi încercat să-lânvăţ pe de rost. Atunci mi-am dat seama că acea bucăţică de hârtie aruncată pe masă pusese stăpânire pe mine. „Sună la acest număr, spune că te-ai întâlnit cu mine şi vei primi nişte bani", parcă aşa îmi zisese vagabondul. Încă nu-mi dădeam seama ce-a vrut să i>unä cu asta. Nu reuşeam să închid un ochi. De câteva ori am fost gata-gata să pun mâna pe telefon, dar, având în vedere ora târzie, m-a pomenit spunându-mi „Las* că sun mâine".

Însă abia după două zile am auzit vocea de 1 capătul firului.

„Momentan nu sunt acasă, vă rog să lăsaţi u mesaj."

Am închis imediat. Ce mesaj aş fi putut lăs eu? Pe hârtia pe care o ţineam în mână nu er scris nimic altceva în afara numărului de telefo Cu siguranţă

aş fi putut să-mi spun numele, d oare cum aş fi putut explica motivul pentru car sunasem? Aşa că am pus receptorul jos fără a lăs niciun mesaj. Era o voce de femeie, o voce car nu-mi spunea nimic, dar care, în mod paradoxa mă făcuse să tremur fără să-mi dau seama de c şi fără să mă pot stăpâni. Am sunat la birou pent a anunța că nu puteam veni la muncă, spunând c am febră.

Nu simțisem nicio brutalitate sau răceală î acea voce, dar părea să spună clar că nu doreşte s primească niciun mesaj de la cineva care nu sun cu un scop bine precizat. Dar nu, parcă nu ast voia să spună. Până acum avusesem ocazia s ascult nenumărate mesaje pe roboți telefonici dădusem de multe ori peste voci mult mai se decât asta, peste mesaje mult mai reci. Însă voce acestei femei avea ceva imposibil de definit. C anume? O forță. Toate manualele de informatic spun că un mesaj este o informație brută şi că informație este, în primul rând pentru cel care receptează şi în toate sensurile cuvântului, un apel Or, vocea femeii refuza în mod categoric orice form de ajutor. Era o voce destul de înaltă, probabil ca femeia avea între treizeci şi patruzeci de ani. M-am «undit îndelung ca să-mi dau seama ce anume îmi evoca această voce. Un vânt rece, un taifun traver-nand jungla, pala de vânt care anunță sosirea lurtunii. Junglă! E prea mult spus, dar un taifun, da, ca acela pe care l-am simțit în Okinawa, când mă aflam pe o mică insulă. Nori mari şi grei, cenuşii, se rostogoliseră pe deasupra oceanului şi neoperiseră insula în câteva clipe. O umbră gigantică invadase plaja, alungând soarele orbitor ile până atunci. Alergasem să mă adăpostesc sub nişte copaci şi atunci am simțit în spate acel vânt rece care străbătea vegetația tropicală. Un vânt rece, senzual. Un vânt sec care aducea cu el lurtuna, potopul. Picături de ploaie cât palma începuseră să cadă, spărgându-se la atingerea cu «olul. Asta este! Vocea femeii era un avertisment, *îi* m gândit. Mă întrebam cum era posibil ca acea lemeie să aibă o astfel de voce. Am încercat să iiualizez metodic situația. Ştiam un singur lucru: uvea o capacitate de independență care probabil că ip determina să refuze orice formă de ajutor, nu cerea niciodată nimic pentru ea însăşi. Vreau să ipun că o femeie care aşteaptă să afle rezultatul unui concurs sau să i se spună locul şi ora unei întâlniri amoroase nu s-ar fi exprimat niciodată inja. Nimic profesional, dar totuşi nimic care să te ilucă cu gândul la o femeie de casă. Încercam să Krtsesc un termen potrivit pentru a o defini exact. Trebuia să existe un cuvânt care să redea tonul vocii

ei. Acel cuvânt exista undeva acolo, ascuns, nuspendat, ca şi cum ar pluti pe deasupra ultimelor căsuțe lăsate libere ale unui rebus, aşteptând să fie completate. Decadență? Pe aproape, dar n tocmai cuvântul potrivit. Tristețe, singurătate. Cuvântul pe care-lcăutam cuprindea toate aces nuanțe, dar nu se materializase încă. Un fior m trecu în momentul în care l-am găsit. Disperare.

Nu era acea disperare care provine dintr-o oar care decădere economică sau socială. Această vo îmi lăsa aceeaşi impresie difuză pe care o resi țisem la contactul cu vagabondul care se apropias de mine pentru a-mi vorbi despre urechea lui V-Gogh.

Am reuşit să vorbesc cu această femeie abia la sfârşitul după-amiezii.

— Da.

Femeia nu şi-a spus numele când a ridicat rece torul telefonului şi am perceput imediat o umbr de neîncredere şi de iritare în vocea ei. Mi-am şter broboanele de sudoare care mi se formaseră instan taneu în palme.

— Cine e la telefon?

Am închis ochii şi am tras adânc aer în piep încercând să-mi păstrez calmul. Mi-am spus numel şi apoi am precizat că lucram pentru o casă d producție video.

— Acum câteva zile, pe când mă aflam la Ne York pentru o filmare, am întâlnit un bărbat, şi mi-a dat acest număr de telefon.

Am simțit-o pe femeie crispându-se la auz cuvântului New York.

— Stați un pic, nu înțeleg despre ce vorbiți. Dacă până în acel moment avusese o anumit eleganță în felul de a vorbi, acum vocea îi devenis hrusc ascuțită. Probabil că îmi făcusem prea multe iluzii în legătură cu vocea pe care o auzisem pe robot. Puteam să percep cu claritate tensiunea şi uitarea interlocutoarei mele de la celălalt capăt al firului.

— Nici eu nu am înțeles bine despre ce e vorba. Acest bărbat a venit la mine să mă întrebe ceva despre urechea lui Van Gogh.

Mi-am trecut receptorul în mâna stângă şi am început să-mi frec mâna dreaptă de pantaloni, pentru o şterge de sudoare.

— Van Gogh?

— Da. „Ştii de ce şi-a tăiat Van Gogh urechea?” m-a întrebat bărbatul.

Femeia păstră tăcerea câteva momente.

— L-ați întâlnit cumva pe acest domn în holul de la Piaza?

Tonul vocii îi era cu totul schimbat. Femeia părea că se gândea la ceva.

— Nu, nici vorbă.

Simțeam o poftă diabolică să-i spun că-lântâlnisem în containerul ăla de beţivi care e cartierul llowery, că era un vagabond şi că nu-mi prea aduceam aminte cum arată pentru că avea o barbă de câteva zile şi nişte plete lungi destul de soioase, dar m-am stăpânit. Din felul ei de a vorbi, din acea distincție pe care o avea în voce, simțeam că hotelul Piaza şi vagabonzii din Bowery reprezentau două universuri care, pentru ea, se situau la distanță de ani-lumină unul de altul.

— Atunci probabil că v-ați întâlnit la barul hote-lului Royalton?

— Nu.

— La biroul lui? Din câte îmi aduc aminte, era situat în cvartalul nouăsprezece de pe Fifth Avenue…

— Categoric nu.

— Dar unde atunci? La restaurantul italian San Domenico? a

— Nu, nici acolo.

— Ei bine! Am auzit că are o casă de vacanță, da, în East Hampshire, acolo v-ați cunoscut?

— Nu.

— Ascultă, cred că acest bărbat e unul dintre prietenii mei. Dar nu l-am mai văzut de mai bine de un an. Am dat chiar un anunț într-un ziar japonez care apare acolo, dar fără niciun rezultat. Aproape că renunțasem la gândul că voi mai primi vreodată veşti de la el, însă această întrebare despre urechea lui Van Gogh e atât de tipică pentru el. Nu există nici urmă de îndoială.

Am înțeles în sfârşit sensul cuvintelor vagabondului când mi-a zis că voi primi nişte bani dacă voi suna la acest număr.

— Acest bărbat mi-a spus că voi primi bani dacă vă sun. Nu am de gând sa vă cer niciun ban, dar, auzindu-vă vorbind despre modul ăsta de a căuta persoane prin intermediul unui anunț la ziar, cred că înțeleg ce-a vrut să zică.

— A, da! Chiar am scris în anunț că ofer recompensă oricui deține cea mai mică informație. Vreau să vă ofer dumneavoastră această recompensă. Ştiți că sunteți prima persoană de la care aflu veşti despre el?

— Nu. Vă mulțumesc, dar nu acesta e motivul pentru care v-am sunat.

— Cu siguranță a citit anunțul. Unde l-ați întâlnit?

Trebuia să-i spun. Am rămas tăcut câteva clipe, această tăcere deveni brusc insuportabilă. I-am

— În Bowery.

Am perceput imediat un „aa?” de surpriză.

— Bowery? E cumva cartierul acela unde se îi fia odată CBGB, un club punk?

— Exact. De altfel, clubul CBGB se află şi acum lot acolo.

— A, da? Cât de ciudat! El era totuşi un om pe nire nu-linteresa câtuşi de puțin acel loc. Şi ce îi cea acolo?

— E un vagabond printre atâția alții, am răs-|uins eu fără ezitare.

De data asta, femeia rămase fără grai; am auzit-o notând un oftat lung. Ce spuneți? Ce nenorocire! \m impresia că asta murmura, pentru că nu am inizit-o clar. Apoi se puse pe plâns şi îngână între ilouă reprize de hohotit: „E din cauza fetei ăleia… tuia aia…”. Nu ştiam cum trebuie să reacționez, inii simțeam inima bătând cu putere, mai să-mi tiiwă din piept. Stăteam cu urechea lipită de recep-Inr şi aşteptam să-şi revină. Dintr-odată mă cuprinse îi tristețe nedefinită ascultând plânsetul acestei Imnei. În minte îmi reveniră privirea vagabondului ai imaginea siluetei sale îndepărtându-se. Probabil > i\ fusese odată ceva între acel bărbat şi femeia de În celălalt capăt al firului. Din adâncul ființei mele uvora un sentiment de infinită suferință, precum ludele de gaz străbătând suprafața unei ape statali mre. Acest sentiment nu avea nimic de-a face cu "’inpasiunea care te cuprinde, de exemplu, ascul-ifind povestea unui copil care a asistat la moartea părinților lui; vocea femeii şi imaginile despre Ne York pe care le păstram în minte formau în inte riorul meu un soi de corp străin, a cărui natură n puteam să o înțeleg. Era vorba oare de schimbarea de confuzia sentimentelor? Nu, resimțeam aceast suferință în coşul pieptului, în adâncul măruntaielo o simțeam palpitând înăuntrul meu ca un mic anim ascuns acolo. Ca şi cum ți-ai da brusc seama c doctorul şi-a uitat un instrument în adâncul corpul tău, după o operație chirurgicală.

Femeia îşi reveni şi am auzit-o spunând smior căindu-se încetişor:

— Ştiți de ce bărbatul ăsta v-a ales pe dumnea voastră?

— Nu.

— Ați vrea să auziți povestea noastră?

— Da, am răspuns eu pe negândite, în timp c celălalt eu al meu urla: „Opreşte-te! Doar j aruncat la toaletă cu mâna ta restul de cocaină p care ți-

llăsase Monkey. Opreşte-te! Nu te băga povestea asta!”.

— Pe dumneavoastră v-a ales şi de aceea siguranţă că aveţi ceva special. Mi-ar plăcea să v ascult vorbindu-mi despre el mai mult timp şi s ascultaţi ce am să vă spun. Cu o condiţie însă. Şti că nu ar trebui să vă pun nici cea mai mică co diţie. Nici nu sunt sigură că mă veţi înţelege, d situaţia în care mă aflu mă obligă să trăiesc luându-câteva precauţii… de ordin social, desigur, dar to odată… cum să spun?… din punct de vedere relaţiilor umane… şi din punct de vedere filosofi

„Da, înţeleg”, eram cât pe ce să spun. Nu ştia încă nimic despre această femeie, dar felul ei de a vorbi, încet şi rar, avea o incredibilă forţă de convingere. Felul ei de a-şi alege cu atenţie cuvintele, lacrimile care dădeau noi tonuri vocii ei. Mi-am dat imediat seama c* „da, înţeleg” nu erau nişte cuvinte pe care puteam să i le spun, căci probabil ar fi închis imediat telefonul.

— Vreau să vă cer să nu veniţi să mă vedeţi decât după ce primiţi un anumit lucru din partea unei anumite persoane şi după ce folosiţi lucrul respectiv aşa cum vă va spune persoana. O să am eu grijă să-i transmit acest lucru. O să vă dau acum numele şi adresa persoanei.

Mi-am notat numele şi adresa în agendă. „Aştept telefonul dumneavoastră”, adăugă ea înainte de a închide. Adresa era ciudată, iar numele încă şi mai ciudat. Biroul unui inginer de sunet situat într-un imobil din cartierul Aoyama, iar tipul se numea I ’orcuşor.

O plăcuţă fixată pe perete indica numele biroului cărui adresă mi-o dăduse femeia. Imobilul se afla pe o străduţă care dădea în bulevardul Aoyama şi pornea din unghiul format cu o clădire sinistră ce adăpostea o firmă de construcţii. Am apăsat pe liutonul de lângă plăcuţa pe care scria „Staggio I leaven” şi o voce care părea să fie a unui moşneag urâcios sau a unui copil răguşit întrebă pe un ton piţigăiat: „Cine-i acolo?”. „Mă numesc Miyashita.” I ’n sunet metalic mă avertiză că uşa de sticlă urma ui fie descuiată. Se deschise automat în faţa mea. Mai multe plăcuţe erau incrustate pe un perete acoperit de carouri multicolore; printre ele erau unele care indicau un atelier de confecţii, biroul impresarului unui actor celebru, un studio foto şi o firmă de produse ceramice de Kanazawa. Carourile erau roz, portocalii, verde murdar, şi mă gândeam că asta se potrivea de minune cu cineva care se numea Porcuşor, chiar dacă nu-mi dădeam seama ce poate semnifica acest nume de familie.

În micul hol spre care dădea uşa automată se afla ghereta pazniculuiAm fost întrebat din nou care e numele meu şi scopul vizitei. Persoana care m-a luat la întrebări trebuie să fi fost angajatul vreunei firme de pază, dar nu purta uniformă. Contrar aşteptărilor mele, nu era o femeie supusă şi servilă, ci un bătrân într-un costum gri croit impecabil. „Vă rog să urcaţi cu ascensorul la etajul al doilea”, îmi spuse înainte de a dispărea în spatele monitorului unui calculator şi de a se apuca de tastat. Am aruncat o privire spre monitor, dar nu puteam şti sigur dacă datele pe care le introducea el în calculator aveau legătură cu sistemul de securitate sau dacă lucra la ceva personal. În schimb, nu rămânea nicio umbră de îndoială că stăpânea bine tastatura. Cu siguranţă şi-ar fi găsit un post bine plătit ca programator la institutul de cercetare şi consiliere la care lucrasem eu pe vremuri. Era ciudat ca un asemenea personaj să lucreze ca agent de pază în această clădire.

Pe tabloul de comandă al ascensorului nu erau butoane care să corespundă fiecărui etaj, ci o serie de încuietori. Acest sistem nu permitea folosirea liftului de către cineva care nu avea cheia. Tipul de la pază probabil că programase ascensorul conform intenţiilor mele. Ajuns la etajul respectiv, uşa ascensorului se deschise spre o sală imensă, şi Porcuşor îmi veni în întâmpinare. Traversă încăperea, care părea să tot aibă vreo 200 de metri pătraţi. Tavanul părea făcut din plăci de plastic intercalate, mai mult sau mai puţin opace. Cu excepţia unei iluminări verticale pe partea care părea să corespundă salonului, restul camerei se pierdea în penumbră. Am zărit nişte materiale şi instrumente electroacustice – fără îndoială erau câteva care valorau mai multe milioane de yeni –, iar trei calculatoare Apple Mother III, modele foarte rare în Japonia, tronau în mijlocul camerei.

— Am fost anunţat de vizita dumneavoastră şi vă aşteptam.

Porcuşor era un omuleţ cu pielea albă, atât de palidă, că aş fi putut ghici pe chipul lui întreaga hartă a sistemului său sangvin. Era rotofei la faţă şi arăta ca un butoi bombat, din care ieşeau două mâini şi două picioare subţiri ca nişte aşchii – pe scurt, era genul de tip pe care Fellini l-ar fi angajat bucuros ca figurant într-un film. Avea un neg micuţ ce de-abia se zărea sub o ureche, părul ras lăsând să se vadă pielea scalpului, gura, nasul şi ochii foarte mici. Porcuşor era sigur trecut de treizeci de ani, judecând după aspectul pielii. Vorbea chiar cu acea voce fină şi tremurătoare, un pic graseiată, pe care o auzisem la interfon, fără ca faţa să-i trădeze cea mai

mică emoție, fără îndoială din cauza colăceilor de grăsime care îi îngreunau gâtul şi obrajii. Îmi oferi un scaun în stil post-modernist italienesc, care probabil costase o căruță de bani. Porcuşor îmi pregăti o ceaşcă de ceai. Mai văzusem ceşti de ceai asemănătoare cu acelea de aici la directorul institutului de cercetare unde fusesem angajat. Porțelan de Saxa. „Douăzeci de mii de dolari, cele două ceşcuțe, şi la insistențele soției mele", mă anunțase directorul lăudându-se. Încălțările şi tricoul pe care le purta Porcuşor păreau genul de articole făcute să reziste o viață, însă nu mai încăpea nicio îndoială că omul era doldora de bani.

— Aş vrea să ştiu… aş vrea mai întâi să ştiu cum ar trebui să mă adresez dumneavostră? l-am întrebat eu.

N-aş fi fost niciodată în stare să-i spun pe numele Porcuşor chiar dacă m-ar fi plătit cineva.

— Faceți cum v-a spus ea, spuneți-mi Porcuşor.

— Dar nu ne cunoaştem deloc, mi-e imposibil să vă spun aşa.

— În orice caz, asta nu are nicio importanță, murmură Porcuşor, arborând în continuare o expresie impasibilă, în afara uşorului freamăt care-i cuprinse buzele. Aveți o iubită? adăugă el, lipăindu-şi cu zgomot ceaiul.

Nu i-am răspuns.

— Dacă nu-mi răspundeți, mă văd pus în imposibilitatea de a vă livra marfa.

— Ce vreți să spuneți prin „iubită"? Cineva cu care să am o relație serioasă, cu care să fiu logodit?

Porcuşor îşi îndreptă poziția pe scaun, cu un aer plictisit.

— Ce-aş putea să vă spun? murmură el, apoi, după un moment de gândire: Marfa, vedeți dumneavoastră… Este vorba de nişte pilule – cred că pot să vă vorbesc despre asta, căci, în definitiv, ea v-a trimis la mine – nişte pilule de ecstasy.

Ceva în mine simțea nevoia să se revolte.

— Sunt fabricate în Elveția. Ecstasy este un fel de euforizant folosit mai ales în tratamentul autismului. A fost interzis în Statele Unite acum trei ani, şi în Japonia anul trecut.

— Interzis?

— Pentru că este un drog. Nu v-a cerut ea să nu mergeți să o întâlniți decât după ce veți încerca acest drog?

„După ce primiți un anumit lucru din partea unei anumite persoane şi după ce folosiți lucrul respectiv aşa cum vă spune persoana.” Aşa îmi /. Isese femeia.

— Nu am înțeles prea bine… am bâiguit eu.

— Sunt un om foarte ocupat, hotărâți-vă repede, Îmi tăie vorba Porcuşor. Trebuie însă să ştiți că, dacă sunt obligat să-i spun că faptul de a vă fi vorbit despre drog v-a îmbolnăvit, o să-mi facă morală şi nu vreau deloc să ajung în această situație extremă, înțelegeți?

Porcuşor îşi dădu jos pantofii şi rămase în picioarele goale, pentru că nu purta şosete. Degetele de la picioare îi păreau nişte moluşte care se agitau în toate părțile. Fără îndoială că împărtăşeau ceva din enervarea proprietarului. Porcuşor părea genul de om care-şi exprimă emoțiile cu ajutorul degetelor de la picioare.

— Cine este femeia asta? am întrebat pentru a schimba subiectul discuției.

— Nu pot să vă spun nimic concret, de altfel numele cu care m-a fericit ar trebui să vă permită să vă faceți o idee generală, nu-i aşa? Pentru noi -in toate accepțiunile sensului – ea reprezintă *Regina.* Şi când spun noi, nu vreau să se înțeleagă toți perverşii sexual: ea este *Regina* unor oameni de toate felurile. În comparație cu ea, chiar şi persoane faimoase ca Misora Hibari sau Yamaguchi Momoe1 nu sunt decât nişte figuri insignifiante.

— Adică vreți să spuneți că este cântăreață?

— Sunteți cu totul pe dinafară. Nu am spus că ar fi celebră sau că ar deține vreo putere anume. Nu este o femeie adulată de mulțimile de debili duşi cu pluta, ci este Stăpâna pe care o respectăm şi în fața căreia ne plecăm.

— Sado-maso?

— Nu v-am spus că nu este vorba doar despre asta? mă corectă Porcuşor, ridicând glasul.

Îşi frecă bărbia acoperită de sudoare; părea un pic excitat.

— Este o femeie – în fine, după modul meu de-a judeca lucrurile – pe care Japonia din zilele noastre ar trebui să o adore şi să o venereze. M-ar bombăni dacă m-ar auzi, dar nu vă vorbesc aşa despre ea decât pentru a vă face să o înțelegeți mai bine, fie câtuşi de puțin. Nu aş suporta ideea să vă faceți o imagine negativă despre ea când nici măcar nu o cunoaşteți încă deloc. Este cineva cu adevărat important, înțelegeți?

— Înțeleg, am spus eu cu o umbră de scuză în glas.

Porcuşor avea fața scăldată în sudoare şi degetele de la picioare îi fremătau cu o frecvență de zece bătăi pe secundă.

— Accept pilulele, aş vrea totuşi să ştiu de ce m-ați întrebat dacă am sau nu o iubită.

— Pentru că ecstasy este un produs care stimulează apetitul sexual şi îl duce până dincolo de ultimele limite, mă anunță Porcuşor făcând un efort disperat să-şi stăpânească mişcarea degetelor de la picioare.

Când să ies din clădire, m-am întors spre moşneagul de la pază. Bătrânul tot butona de zor la tastatura calculatorului său. Nici măcar nu-şi mai ridică privirea când uşa de sticlă se deschise, ci abia după ce se închise automat în urma mea. De bună seamă că nu avea nicio întrebare pentru persoanele care ieşeau din clădire.

Îmi strecurasem cele două capsule primite de la Porcuşor în buzunarul din dreapta. Învelite în ambalajul de plastic, arătau ca nişte comprimate oarecare; ai fi zis că erau nişte antiinflamatoare, mai ales că erau aranjate într-o punguță de hârtie pe care erau scrise numele şi adresa unui cabinet stomatologic. Un sentiment de uşurare mă cuprinse când am revenit pe bulevardul Aoyama, elibe-rându-mă de stânjeneala pe care mi-o provocaseră clădirea aceea în general şi persoana lui Porcuşor în special. Razele soarelui coborau către apus, cămaşa mi se lipise de spate, eram plin de sudoare, mi-era rău. Era de-ajuns să întâlnesc persoane un pic duse cu pluta ca să-mi dau seama cât de normal eram eu. Cu toate astea mă simțeam rău, mă aflam într-o stare asemănătoare aceleia pe care ar simți-o cineva după o vizită la spital la o persoană despre care ştie că n-are nicio şansă de supraviețuire.

Aveam poftă de o bere. Trebuia să dau şi un telefon. Am intrat într-o cafenea. Am băut dintr-o suflare jumătate din lichidul pe care mi-lcomandasem, înainte de a mă apuca să reflectez la ce anume îl deosebea pe Porcuşor de acea femeie cu care vorbisem la telefon. Porcuşor nu era limpede de înțeles, totul la persoana sa contrasta în mod evident, începând cu locul în care locuia. Simțeam ceva ciudat în vocea femeii, dar acea ciudățenie rezona cumva în interiorul meu. Ciudățenia lui Porcuşor însă te făcea să-ți doreşti să o iei la fugă cât mai repede posibil. Aşadar ce anume îi deosebea pe cei doi? N-aş putea spune că vocea femeii era seducătoare. Ca să fiu absolut cinstit, trebuie să recunosc că această voce activa parcă în

mine un soi de cod secret. „Consumați produsul împreună cu o prietenă intimă demnă de încredere.” Cuvintele lui Porcuşor îmi rezonau încă în urechi, îmi spusese asta cu vocea lui vâscoasă care parcă voia să mi se lipească de ceafă. „Produsul va avea un efect mai redus după o masă prea copioasă şi să ştiți că s-ar putea să aveți greţuri de la el. Prima dată ajunge să luați o jumătate de pastilă, dar nu riscați nimic nici dacă luați o pastilă întreagă. Pe stomacul gol, efectele se vor face resimțite după o jumătate de oră, problema este că după aceea nu veți mai putea înghiți nimic; aşadar e mai bine să mâncați ceva uşor înainte şi să luați pastila în timpul digestiei. Îşi va face efectul în următoarea oră, vă veți da seama după dilatarea pupilelor. Nu există niciun risc ca în cazul acidului1, nu aveți de ce să vă faceți griji.” Răsfoiam paginile agendei mele cu adrese, gândindu-mă din nou la cuvintele lui Porcuşor: mă enervau la fel de mult ca o gumă «le mestecat care mi s-ar fi lipit în păr. Trebuia să caut o femeie. O prietenă intimă demnă de încredere, îmi spusese Porcuşor. Am izbucnit în râs. A vrut oare să-şi bată joc de mine, insinuând că u-aş avea o iubită? O prietenă intimă demnă de încredere… în definitiv ce însemna asta? Existau nare prietene intime în care nu puteai avea încredere? Cui puteam da să ia un drog ale cărui efecte nu le cunoşteam nici eu? Fără să mai pun la soco-leală că era puțin probabil ca un angajat de rând ca mine, venit din provincie şi care locuia într-o garsonieră modestă, să aibă la dispoziție o grămadă de prietene intime. Ultima femeie cu care mă culcasem se numea Akemi Yokota, dar cu greu o puteam numi o prietenă intimă. O întâlnisem la raionul de marochinărie al unui mare magazin pe când încă mai lucram la institutul de consiliere. Eu căutam o servietă de până în douăzeci de mii de yeni, Akemi Yokota îşi căuta o poşetă care să nu coste mai mult de treizeci de mii de yeni. Ea mi s-a adresat:

— Dacă mergeți în Italia, veți găsi produse de calitate mai bună la jumătate de preț.

Privind-o din cap până-n picioare, aveam chef să-i răspund că ar putea să se ducă să-mi cumpere şi mie ceva. Era o femeie în jur de treizeci şi cinci de ani, îmbrăcată ca o funcționară de birou şi nu purta verighetă pe deget. Pe scurt, o domnişoară bătrână care tocmai fusese părăsită de un bărbat însurat şi, dacă nu era chiar urâtă, nu părea să aibă prea multă minte.

— A! De când n-am mai mers la cumpărături Tocmai am ieşit de la serviciu… Da… fac ore supli mentare…

Ne aflam amândoi singuri într-o zi de duminic în magazinul ăsta imens, fără familie, fără prie teni, fără iubiți care să ne țină de urât, şi până 1 urmă am mers să bem o cafea împreună.

— Vreau să văd un film, spuse Akemi Yokota î timp ce stăteam în cafeneaua aceea atât de înghe suită încât aproape că îl atingeai cu cotul pe cel ce şedea la masa alăturată. Dar nu un *road-show,* adăugă ea.

Purta un taior violet şi fuma țigări subțiri ş-lungi, ca acelea pe care le fumează animatoarei din baruri, strângându-le cu stângăcie între degete. Filmul se numea *Sex, minciuni şi casete video.* Mă! gândeam că femeia asta probabil că nu avea video acasă, dacă voia să vadă în oraş un astfel de film. De fapt, nici eu nu aveam video acasă.

— În seara asta? Aa, de acord… Mă inviți s~ luăm masa în oraş? Atunci eu aş vrea ceva c specific tradițional, ştii, de exemplu mâncare viet nameză sau marocană…

După ce am văzut filmul într-un cinema din cartierul Iidabashi, am intrat într-un bar de hotel, unde am băut mai multe cocktailuri preparate pe bază de tequila şi am ronțăit sticksuri cu aromă de legume şi câteva felii de pizza. Akemi îi ştia din vedere pe chelnerii de acolo. Mai târziu mi-a poves-, tit că venea deseori în acest bar împreună cu iubiții ei, de cele mai multe ori bărbați însurați. Am condus-o până acasă, într-un apartament la marginea cartierului Setagaya; în seara aceea şi-a şters lacrimă în timp ce îşi desfăcea nasturii de la cămaşă, apoi am îmbrățişat-o şi am purtat-o în brațe până la patul din mijlocul camerei, un pat semidublu imens, prea mare.

— Ştii, eu aveam o întâlnire… Nu pot… e adevărat, jur… Ei bine, accept numai pentru că e vorba de tine, Miyashita… Căsătorită, eu?… Prostuțule!… Ce spui? Ți-ai lăsat locul de muncă… şi nu mi-ai spus nimic?

Din acea seară începuserăm să ne vedem în fiecare sâmbătă: ne întâlneam, apoi făceam dragoste, încet-încet am ajuns să-mi dau seama că începeam să simt o parte din tristețea ei, îmbrățişările noastre deveneau din ce în ce mai puternice, cu ea am ejaculat pentru prima dată în gura unei femei. În curând Akemi Yokota uită de ultima ei decepție în dragoste, cuprinsă de orgasmele din ce în ce mai puternice pe care le cunoştea în brațele mele. Era cu trei ani mai mare decât mine. „Nu m-am măritat niciodată pentru că nu am întâlnit încă bărbatul cu care să mă aşez la casa mea", spunea femeia asta care, în cele din urmă, devenise pentru mine un fel de simbol necunoscut. Nu era foarte inteligentă; nu, acesta nu era exact

termenul potrivit pentru a vorbi despre ea, chiar dacă notele ei din şcoală probabil că nu fuseseră prea strălucite. Avea însă un fel de bun-simț destul de rar în zilele noastre, ştia cum să refuze ce nu-i convenea, putea detecta cea mai mică ipocrizie şi se minuna de o mulțime de mărunțişuri. Probabil că acesta a fost motivul pentru care am luat hotărârea de a nu mă mai vedea cu ea, în ziua în care mi-am dat demisia de la vechea slujbă. Probabil că îi provocasem multă suferință, simțeam asta în tonul vocii ei la telefon. Dar nici ea nu dăduse niciun semn că ar vrea să se ataşeze de mine.

Îmi aduceam aminte cu nostalgie de barul de hotel unde aveam obiceiul să ne întâlnim. Cu salariul meu de acum, băuturile, mâncarea care se servea, atmosfera, totul respira lux şi devenise mult prea scump pentru mine. Însă gândindu-mă la momentele care mă aşteptau alături de Akemi, mi-am spus că asta conta prea puțin. Acest loc era încărcat de amintiri. Barmanul nu mă uitase.

— Ca de-obicei? mă întrebă el înainte de a mă servi cu un Tio Pepe cu gheață.

Oare câte pahare de Tio Pepe băusem timp de un an şi jumătate cât mă întâlnisem cu Akemi Yokota? Mai aveam încă treizeci de minute până la ora stabilită cu Akemi şi încercam să mă gândesc la motivele care mă făcuseră să mă comport în felul acela. De ce nu mă dusesem la muncă astăzi? De ce mă cucerea subit ceva ce timp de vreo treizeci de ani nu-mi imaginasem că aş putea face? Nu ştiam. Nu m-aş fi putut opune dacă un prieten m-ar fi obligat să mă gândesc la toate astea. Ar fi avut dreptate. Eram un individ cu totul normal şi comun. Totuşi, îmi dădeam seama că aceste cuvinte, normal, comun, îşi pierdeau sensul atunci când erai într-o anume stare de spirit. Stare de spirit -nici acesta nu era termenul cel mai potrivit, nu era vorba de o chestie atât de absolută, dar nu găseam altceva cu care să o pot compara. Reuşisem să-mi fac o idee despre personalitatea unui tip ca directorul casei de producție video care mă angajase: un copil de bani gata, un pic şmecheraş, un răzgâiat de Tokio obişnuit să meargă cu un Morgan încă din fragedă copilărie. Înțelegeam psihologia şi evoluția lui Monkey, care îmi dăduse să gust cocaină în New York. Dar nu-i puteam înțelege nici pe vagabond, nici pe femeia de la telefon, nici pe Porcuşor. Nu pentru că-mi lipseau informațiile, existența lor au mi se părea desprinsă de realitate, dar nu reuşeam să-mi fac o idee asupra criteriilor care-i făceau să fie ceea ce erau, şi meandrele psihologiei lor rămâneau pentru mine un

mister. Îmi dădeam seama că nu erau nişte oameni pe care să-i satisfacă perspectiva de a bea un vin de colecţie sau de a se plimba cu o maşină sport italienească. Nu-mi puteam imagina ce anume ar fi putut să-i facă să sară în sus de fericire, ca nişte copii. Dar oare de ce trebuia eu să-mi bat capul cu toate lucrurile astea pe care nu le înţelegeam? Nu mi se părea că am o existenţă plictisitoare şi nici nu credeam că aceşti oameni aveau un magnetism susceptibil de a-i subjuga pe toţi cei care se apropiau de ei.

La al doilea Tio Pepe, mi-am dat seama că povestea asta semăna în mod straniu cu scenariul unui joc video, din acelea care se găsesc cu miile în Japonia, şi anume un joc cu roluri după modelul celebrului *Dragon Quest.* Era vorba să-ţi creezi propria ta legendă. Din punct de vedere cibernetic, toate aceste jocuri se bazează pe acelaşi model, reprodus la nesfârşit, al vânătorii de comori. Cu alte cuvinte, este vorba mereu de aceeaşi intrigă: A pune stăpânire pe B. A îl elimină pe C şi pune stăpânire pe B sau A primeşte ajutorul lui D, îl elimină pe C şi pune stăpânire pe B sau, şi mai complicat, A este ajutat de D, E şi F şi îl elimină pe C cu ajutorul armei G, care îi permite să demaşte vraja lansată de H şi, în cele din urmă, să pună stăpânire pe B. Versiunile se diversifică la nesfârşit, însă conţinutul rămâne acelaşi. Cel mai important este să-ldefineşti exact pe A şi cel mai eficace este să-lconcepi ca un personaj impunător şi ignorant, genul de personaj care nu înţelege rolul care i se atribuie. Mă gândeam la toate astea întrebându-mă dacă nu cumva mă trezisem în mijlocul unui joc suspect. Degeaba îmi tot repetam că nu înţelegeam, un simplu efort de analiză era de-ajuns pentru a-mi arăta că nu înţelegeam tocmai această formă de excitaţie care mă invadase şi care mă purta, împotriva voinţei mele, spre ceva ce nu puteam înţelege.

— Mă aştepţi de multă vreme? m-a întrebat Akemi Yokota, îndreptându-se spre mine şi făcându-mi cu mâna.

„Mai ales nu încercaţi să agăţaţi o necunoscută îmbătând-o, deoarece acest produs poate avea efecte secundare, îmi spusese Porcuşor. Veţi fi imediat descoperit, deoarece poate cauza tulburări de dispoziţie destul de spectaculoase. Imaginaţi-vă ce s-ar I putea întâmpla dacă i-aţi da să ia produsul unei persoane cu care nu sunteţi intim… Ce-ar fi de făcut? Nu credeţi că ar fi mai corect să aşteptaţi ca acea persoană să accepte să-lia după ce îi veţi | fi explicat totul?”

— Ce-i cu tine? Am simțit din nou acea excitare crescând în mine când am auzit-o pe Akemi punându-mi; | această întrebare. Avea acelaşi ton al vocii, aceeaşi expresie a feței pe care i-o ştiam dintotdeauna. Îmi imaginam cum ne-am fi grăbit spre primul restaurant cu specialități tradiționale exotice -vietnameze, marocane, pakistaneze, ivoriene, nu contează –, savurând băuturile din acele țări până nu ne mai puteam ține pe picioare, îmbibându-ne până în măduva oaselor şi amorțindu-ne nervii, alergând spre casa ei unde ne-am fi aruncat în pat fără a mai face măcar un duş, fără a mai stinge luminile din tavan, apoi eu plimbându-mi limba pe întreg corpul ei şi agitând pastilele rozalii ca şi cum atunci mi-aş fi amintit deodată de existența lor. „Nu sunt decât un prost, cum am putut oare să te uit, cum am putut să mă las purtat de val în halul ăsta?" „Ce sunt pastilele alea?" „Nimic, nişte prostii", apoi aş fi scos pastilele din ambalajul lor, le-aş fi aruncat în chiuvetă şi apoi aş fi făcut dragoste cu ea atât de intens încât degetele de la picioare i s-ar fi răsucit cuprinse de convulsii.

— Ai văzut ce față ai? Nu prea pari să te simți bine.

Eram pe punctul să-i spun tot, dar m-am stăpânit şi am dat pe gât cele două înghițituri de Tio Pepe rămase.

— Ce părere ai dacă am merge la un restaurant unguresc? După ce am vorbit cu tine la telefon, am căutat un restaurant bun într-o revistă, am sunat şi am făcut rezervări.

De la hotel se putea ajunge pe jos până la restaurant. Îndreptându-ne spre el, Akemi mi-a povestit cum umpluse această absență a mea de opt luni.

— Acum e bine, în sfârşit… putem merge împreună, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar nu mi-a fost uşor în tot timpul ăsta. N-aş prea vrea să-ți vorbesc despre asta, nu vreau să te simți vinovat. Nu ți-ar plăcea aşa ceva, nu-i aşa? Cu atât mai mult cu cât nu ne-am promis nimic niciodată, nu am făcut niciodată planuri împreună, şi asta încă din ziua în care ne-am cunoscut. Se spune că nu ne dăm seama cât de importantă este o persoană pentru noi decât după ce o pierdem, însă eu tocmai ieşisem dintr-o poveste de dragoste nefericită şi eram hotărâtă, atunci, să nu mai las niciodată pe nimeni să mă rănească. Aşa că am făcut tot posibilul să nu accept că tu erai o persoană care conta cu adevărat pentru mine. Cât de proastă am putut fi!

Mergeam braț la braț şi o ascultam, încuviințând fără a şti cu adevărat ce anume încuviințam, incapabil să-i spun că eu fusesem prostul, că ea nu avea nimic să-şi reproşeze; nu eram în stare de nimic decât să mă las purtat de

parfumul acestei femei încă îndrăgostite de mine. Era trecut un pic de opt seara şi în sfârşit se mai răcorise puțin, printre turnurile din Nishi-Shinjuku adia vântul, şi potopul de lumini ale firmelor publicitare crea o atmosferă propice confesiunilor de dragoste. Ferestele zgârie-norilor se reflectau în ochii noştri precum tot atâția aştri lunari dreptunghiulari.

— Când îți spun că ai contat mult pentru mine, o spun cu sinceritate. Nu vreau să mă mai mint singură. Nu mai sunt aşa tânără, înțelegi, şi niciodată nu m-am crezut o femeie puternică, dar tu, Miyashita, ai pus stăpânire pe mine… şi, înțelegi, chiar m-am gândit să te aştept. Au trecut trei, patru luni. Era din ce în ce mai greu să suport. Totul a început în pragul verii, da, copacii erau înverziți, era în timpul pauzei de prânz, vedeam perechi de tineri discutând, ’etele purtau pulovere în culori vii, toate astea m-au aruncat brusc într-o stare de deprimare, picioarele îmi tremurau numai la vederea lor. În momentul acela am înțeles că nu mai puteam continua în starea aceea. Mai aveam câteva zile de concediu plătit pe care puteam să mi le iau şi m-am hotărât să plec un timp la părinții mei, pe insula Shikoku.

Akemi Yokota lucra la o agenție mare de turism. La început fusese angajată ca secretară într-un birou, apoi, după trei ani, a ajuns însoțitoare de grup, dar, pe vremea când ne-am cunoscut, revenise la locul ei de muncă de la birou. Nu renunțase la munca de însoțitoare de grup pentru că o depăşea, ci pentru că îşi dăduse repede seama că nu i se potrivea. Şeful ei îi propusese să o transfere la departamentul de vânzări, dar cum Akemi nu era genul de femeie care să-şi bată prea mult capul cu diverse probleme, se întorsese la munca de birou. Judecând după caracterul ei, ar fi putut fi o soție excelentă. Era un aspect la care mă gândisem de multe ori în perioada în care ieşeam împreună. I-am spus odată asta şi a început să râdă. „Ce ştii tu? Adevărul e, mai degrabă, că nu am găsit încă un partener cu care să mă căsătoresc…”

— Am rămas acolo cam două săptămâni. De la fereastra casei noastre se zăreşte oceanul, cred că ți-am mai spus asta. Oceanul era încă acolo. Cel mai greu mi-a fost să înfrunt privirile mamei şi ale tatălui meu care, fără îndoială pentru că nu voiau să mă facă să mă simt stânjenită, nu mă întrebau nimic despre ce se întâmplă cu mine. Asta a fost cel mai greu de suportat. Am treizeci şi trei de ani! Aş fi preferat mai degrabă să-mi ardă două palme şi să mă împingă de la spate să mă căsătoresc cu cineva ales de ei. Mă întreb dacă nu cumva le-a trecut prin cap că m-aş fi putut sinucide! Când

am luat hotărârea să mă întorc la Tokio fără ca măcar să ştiu ce voi face în continuare, mă îngrăşasem deja două kilograme. Apoi, în ziua în care mi-am reluat munca, da, cred că era în acea zi, un bărbat care lucra în acelaşi departament cu mine m-a invitat să luăm masa împreună. Era singurul dintre toți colegii mei bărbați care era la curent cu povestea mea de dragoste cu fostul partener. Bineînțeles că şi el era căsătorit.

Akemi Yokota nu-mi povestise niciodată în amănunt aventura ei cu acel bărbat însurat care o părăsise cu puțin timp înainte să mă cunoască pe mine. Îmi povestise doar că, pe când era însoțitoare de grup, cunoscuse un bărbat însurat, cu copii, apoi se despărțiseră. Era tot ce ştiam de la ea.

— Am avut imediat presentimentul că istoria o să se repete. Tipul ăsta avea în firmă reputația că citeşte mult, că încearcă să se cultive, pe scurt, era genul de bunicuță. E drept că încă de la început îi destăinuisem relația mea cu fostul partener, fără îndoială pentru că ştia să rămână neutru, pentru că ştia să asculte… Şi iată-mă, de-abia întoarsă din Shikoku, cu inima făcută țăndări, că tipul ăsta şi sesizează că acum e momentul să profite de mine. Se pare că pe unii bărbați genul ăsta de situații îi face să fabuleze!

Insectele care supraviețuiseră până la sfârşitul acestei veri zburau înnebunite pe sub lampadarele instalate la intervale regulate între clădiri. Sub unele lampadare se zăreau mii de gâze, sub altele foarte puține. Probabil că asta depindea de numărul femelelor, mă gândeam eu. Simțeam un puternic sentiment de gelozie ascultând-o cum îmi vorbea despre colegul care încercase să se dea la ea şi nu-mi doream decât să ajungem mai repede la restaurant. În acelaşi timp, începusem să o doresc pentru delicatețea ei de a nu mă întreba de ce o sunasem tocmai astăzi. Principiile învățate la cursul de cibernetică erau corecte. O dorință nu putea lua naştere decât în prezența unui obiect care să fie dorit.

— Tipul ăsta a ținut neapărat să mă ducă într-un fel de rotiserie situată sub podul Shimbashi, unde se serveau frigărui de pui. Trebuie să spun că era genul de tip care, deşi locuia într-un cartier de blocuri din Chiba, purta cravată Armâni. Nu ştiu dacă în felul acesta dorea să-mi arate că nu avea intenții ascunse sau, din contră, toate astea corespundeau unui plan bine calculat din partea lui. Data următoare, m-a dus într-un bar din Roppongi frecventat, se pare, de multe personalități din lumea publicității. A comandat mai întâi un whisky *single malt,* probabil pentru că devenise băutura preferată a tuturor eroilor din filmele japoneze. Am băut destul de

mult şi am început deodată să mă simt deprimată. Oare nu-mi mai rămânea altceva de făcut decât să renunț la viață? Mă îmbătasem şi-mi plângeam de milă. Nu aveam ce face, nu aveam chef de tipul ăsta.

Akemi se opri brusc, umerii începură să-i freamăte şi izbucni în plâns; erau hohotele de plâns ale unui copil, pe care le simțeam izbindu-se de umărul meu. „Nu te am decât pe tine, nu te am decât pe tine, nu te am decât pe tine, nu te am decât pe tine."

— Pe tine, ştii… m-am hotărât să te aştept, ştii… pentru că dacă nu făceam asta, ştii… nu-mi puteam continua viața.

Ne-am îmbrățişat sub raza de lumină gălbuie a unui lampadar, dându-ne primul sărut după opt luni.

— Te iubesc, i-am spus eu, care nu-i mai mărturisisem niciodată aşa ceva.

— Ştiu, răspunse ea, ştergându-şi lacrimile.

Am comandat mai întâi o supă de crap roşu cu boia, urmată de o tocană de căprioară şi de prepeliță, apoi de câteva bucăți de cârnați ungureşti, totul însoțit de mai multe pahare de vin roşu unguresc. Când încetă muzica țigănească unguréască, aceste opt luni căpătaseră conturul unei amintiri îndepărtate. Akemi era încă drăguță, cu toate că trecuse de treizeci de ani, cu ceafa sa albă, cu gleznele delicate, cu talia subțire, mă gândeam eu simțind cum cele două pastile atârnau tot mai greu în buzunar. Ne-am terminat masa savurând pe îndelete câte două pahare de şnaps, un alcool alb foarte tare, fabricat în Germania.

— De fapt… am început eu. Ți-am povestit un pic mai înainte, acum lucrez la o casă de producție video care se ocupă şi de distribuție, dar şi de producție.

— Cred că ți-am mai spus asta, exact ăsta e genul de muncă care cred că ți se potriveşte, mă întrerupse Akemi.

Obrajii i se înroşiseră uşor, ochii îi scânteiau, iar buzele i se umeziseră. O prietenă intimă în care puteam avea încredere…

— Am participat la trei filmări. Primul film, despre povestea unui cățeluş, n-a avut succes, al doilea, despre un star pop de paisprezece ani, s-a vândut destul de bine. Un alt film, despre povestea unui psihoterapeut, este încă în aşteptare…

— Despre ce e?

— Este vorba de un documentar care prezintă o metodă de psihoterapie foarte în vogă în Statele Unite şi practicată şi în Japonia.

— Spiritism? Puteri supranaturale? O chestie de genul ăsta?

— Nu, absolut deloc.

— Ce bine! Pentru că urăsc aşa ceva.

— Se foloseşte un drog.

— Un drog? Ce fel de drog?

— Un drog care deschide porţile sufletului. Sub influenţa lui, oamenii încep să mărturisească diverse chestii pe care le ţineau în ei. Se pare şi că exacerbează apetitul sexual, deşi unii spun că acest produs nu este decât o păcăleală. Este foarte dificil să faci rost de el în Japonia.

Akemi întinse mâna către mine.

— Dă-mi şi mie… Ai aşa ceva, nu?

Am aşezat cele două pastile rozalii câte una în podul fiecărei palme.

— E amară, se strâmbă Akemi înghiţind, prima, o pastilr.

— Ce e chestia asta? Nu simt nimic… declară Akemi sub un val de lumină.

Între timp părăsiserăm restaurantul unguresc şi intraserăm într-un bar, decorat în stilul caracteristic Coastei de Vest a Statelor Unite, unde lumina neoanelor pâlpâind neîncetat îţi diviza faţa în două jumătăţi: una verde şi una roz. Nici eu nu simţeam nimic. Nici cel mai mic efect. În cele din urmă găsiserăm o cameră cu un pat dublu după ce sunaserăm la toate hotelurile din Tokio. Mă gândeam că o atmosferă cât mai neutră era potrivită pentru o noapte în care urma să facem sex până la epuizare. Dar de ce erau oare toate hotelurile din împrejurimi pline? Nu mai erau libere decât vreo câteva camere single în hoteluri de categorie proastă. Toate apartamentele din hotelurile de categorie mai bună erau rezervate. Noroc că aveam o cunoştinţă care lucra ca recepţioner într-un hotel de lux din Âkasaka şi prin ea reuşisem să obţin această cameră, datorită faptului că cineva îşi anulase rezervarea cu câteva minute mai înainte. „Auzi, dacă îţi închipui că poţi găsi o cameră pocnind din degete, mai bine te-ai adresa unui hotel pentru oameni de afaceri… Dacă vrei să te cazezi cu o femeie într-o seară de vineri într-un hotel de categorie mai bună, mai bine faci rezervări cu şase luni înainte, altfel n-ai nici cea mai mică şansă! Şi apoi, dacă ar fi vorba de seara de Crăciun şi n-ai cunoaşte pe nimeni, pe bune că ar trebui să faci rezervarea cu un an înainte, şi nici aşa nu se ştie!” s-a simţit tipul obligat să-

mi explice. Aşadar, toată lumea avea poftă să facă sex într-o atmosferă cât mai neutră.

— Ce înseamnă asta, să-ți deschizi inima?

— Ştii, de fapt este prima dată când iau chestia asta, am zis eu clătinând din cap.

— Miyashita! Nu cumva te-ai lăsat păcălit?

— Hm, n-ar fi exclus, am mărturisit eu, cu o față pe care se putea citi o expresie de dezamăgire amestecată cu uşurare.

Am dat pe gât dintr-o suflare paharul meu de *bourbon* cu gheață.

Dar dacă nu cumva drogul nu-şi făcea efectul asupra oamenilor obişnuiți, serioşi, ca noi, sau dacă doza era insuficientă? îmi treceau diverse gânduri prin cap, când Akemi mă întrebă fluturându-şi genele:

— Nu ți se pare prea multă gălăgie aici? Nu reuşesc să mă relaxez.

I-am cerut nota chelnerului care venise să se intereseze dacă mai dorim să comandăm altceva.

— Ia zi, nu vrei să mergem direct la hotel? Ce se întâmplase oare cu mecanismul dorinței sexuale? Nu simțeam nimic. Îmi simțeam doar corpul amorțit din cauza efectelor combinate ale vinului unguresc, ale şnapsului, ale whisky-ului, şi mă scăldam într-un fel de toropeală care părea totuşi să-mi alunge dezamăgirea de a nu simți vreo excitație sexuală. Era ca şi cum un vid îşi făcea loc în mine absorbind toată băutura pe care o îngurgitasem. Mă trezeam treptat din amețeala băuturii şi perspectiva de a mă culca cu Akemi după opt luni de pauză începuse să mi se pară absolut banală. Clientela barului era alcătuită în principal din cupluri de vreo douăzeci şi ceva de ani. Vârsta este necruțătoare şi diferența se simțea mai ales la fermitatea pielii. Tinerele vorbeau mult şi înghițeau cu satisfacție un amestec dezgustător de cartofi prăjiți şi pastrama de vită, decongelată şi prăjită în tigaie. O simțeam pe Akemi din ce în ce mai tensionată.

— Hai să plecăm de aici, vrei?

Oare ce ne făcuse să intrăm într-un astfel de bar? Fără îndoială înghițirea pastilelor şi perspectiva de a ne regăsi singuri la hotel ne excitaseră în asemenea măsură, încât ne-am simțit atraşi de lumina neoanelor şi de hohotele de râs care se auzeau din acel local. Mai bine am fi ales un loc mai liniştit sau chiar barul hotelului din cartierul Akasaka, unde rezervasem o cameră.

— Nu prea eşti nerăbdător să rămâi singur cu mine, nu-i aşa?

Ce se întâmpla oare? Eram pe punctul de a începe să ne certăm şi tot nu simţeam niciun efect fizic sau psihic concret. M-am uitat la ceas: trecuseră mai bine de patruzeci de minute de când înghi-ţisem fiecare câte o pastilă. Un medicament pentru durerea de burtă şi-ar fi făcut deja efectul, unul pentru răceală mi-ar fi provocat deja o uşoară toropeală. „Un curcubeu în sufletul dumneavoastră", aşa mă anunţase Porcuşor. Un curcubeu? Nu vedeam nicăieri niciun curcubeu, nici în suflet, nici pe ceafa lui Akemi Yokota, nici pe pereţii acestui bar, sau poate era la fel de imperceptibil ca starea mea de beţie. Grupul de studenţi reproducea în cor, într-o japoneză stricată, cuvintele unui cântec pop care se revărsa din difuzoarele barului. Obrajii le luceau îmbujoraţi din cauza sake-ului ieftin, a cartofilor prăjiţi şi fripturii de vită, iar deasupra şuviţelor de păr negre, date cu gel, se reflectau mănun-chiurile de lumini proiectate de un tonomat de prin unii ’50. Aveam impresia că pulsul mi se accelerase, <iar probabil că avea legătură cu teama de a înfrunta reproşurile acestei femei de treizeci de ani care se afla lângă mine. Akemi avea o cicatrice pe abdomen care forma o mică aureolă asemănătoare unei pete de cerneală roşie vărsată pe un şerveţel.

— După mutra pe care o faci, s-ar zice că regreţi deja banii cheltuiţi cu mine şi că tot ce ţi-am spus le face să izbucneşti în hohote de râs, nu-i aşa?

Părea că situaţia se înrăutăţea şi mai mult. Tăcerea mea timp de opt luni se datora şi isteriei care o cuprindea câteodată pe Akemi. Isterie! Un cuvânt pe care nu-lmai auzisem de mult. Când se enerva dintr-un motiv sau altul, Akemi nu se manifesta agresându-mă cu argumente total lipsite de logică, doar că, din dorinţa de a se elibera de un fel de energie ce-o copleşea, era gata să-mi arunce în faţă orice-i trecea prin cap, în cuvinte oricât de înţepătoare. Nu ştiam cum să reacţionez: îşi vărsa focul pe mine chiar dacă tăceam, iar dacă îi răspundeam, mânia ei se revărsa asupra mea de două ori mai puternică. Oricare din cele două situaţii mă obosea teribil. Probabil că era mai înţelept din partea mea să rabd în tăcere şi să evit certurile cărora nu le puteam face faţă prin argumente logice, iar acum adevărul era că nu-i mai răspunsesem nimic de câteva minute bune. Această pată de pe abdomenul lui Akemi era cicatricea apărută în urma îndepărtării cu laserul a unei alunițe de mărimea unei monede de 500 de yeni. Asistasem la întregul proces: mai întâi alunița din care creşteau în mod nenatural două fire lungi de păr, apoi mirosul neplăcut ce se răspândea imediat după arderea aluniței cu laserul, şi în cele din urmă pata roşcată, ca de cerneală, ce se formase. De

fiecare dată când o dezbrăcăm, nu puteam să nu mă gândesc de ce tocmai eu, dintre toți bărbații cu care se culcase Akemi, a trebuit să fiu martorul unui proces atât de dezgustător şi mă înfuriam de fiecare dată. Probabil că toți bărbații dinaintea mea erau mulțumiți cu alunița naturală şi cu cele două fire de păr, iar cei de după mine nu vor vedea decât acea pată roşcată, ca de cerneală. Doar eu cunoşteam întreaga istorie a acelei cicatrici.

— Eu plec, să ştii!

Akemi se ridică brusc în picioare, îşi croi drum printre clienții barului, cu toții mai tineri decât ea cu vreo zece ani, şi se îndreptă spre ieşire. Se opri lângă uşă, întorcându-se către mine cu o privire care parcă spunea: „Asta e ultima şansă. Vrei sau nu vrei să te culci cu mine?”. Am urmat-o, înfruntând privirile studenților cu obraji strălucitori, care păreau să spună: „Tipul ăsta nu e în stare să pună mâna decât pe o femeie atât de ştearsă şi trecută de prima tinerețe?”. O chelneriță cu nişte ochi ca de vulpe speriată, pe cale să fie împuşcată, n-apucă bine să termine de spus „Vă costă 2 871 de yeni”, că i-am şi îndesat trei hârtii a câte o mie de yeni în palmă, am deschis uşa şi am ieşit. Am zărit-o pe Akemi făcând cu mâna spre un taxi să oprească.

— Eu… murmură ea cu o voce tremurătoare în taxiul care ne purta spre ieşirea din Yotsutani. Cred că nu sunt bună de nimic, nu de acum, nu de când mă vedeam cu tine, ci dintotdeauna, de când m-am născut. Mai demult… ții minte că ți-am spus că din oraşul meu se vede marea, nu?… Demult, nu mai ştiu câți ani aveam, pe dealul din spatele casei noastre era o livadă de mandarini; mirosea foarte frumos, înțelegi, şi în tot acel parfum înfloreau flori de *canna.* Eu… eu… privind marea, îmi repetam întruna că nu sunt bună de nimic. Oare de ce? De ce? De ce?

Akemi avea pupilele atât de dilatate încât aproape că nu mai distingeai între iris şi globul ocular. În momentul în care i-am privit fața, mi-am adus aminte de orele de arte plastice din şcoala generală, când am văzut prima oară o reproducere după *Primăvara* lui Botticelli şi aproape îmi dăduseră lacrimile. Eram cuprins acum de acelaşi sentiment ca atunci. Simțisem o empatie, o afinitate atât de copleşitoare încât a trebuit să-mi opresc cu mâna tremuratul bărbiei. „Ceva s-a schimbat”, mi-am spus tulburat şi mi-am îndepărtat privirile de la fața lui Akemi, privind afară, pe geamul taxiului. În depărtare se zărea hotelul zgârie-nori, la unele ferestre era aprinsă lumina, altele erau cufundate în întuneric, alcătuind un fel de mozaic ce părea să ne întâmpine.

— Priveşte, i-am spus lui Akemi. Priveşte, hotelul parcă ne aşteaptă pe noi.

Şoferul îmi cercetă faţa în oglinda retrovizoare. I-am adresat un surâs abia schiţat. El însă nu mi-a surâs. Mă gândeam totuşi că poate el ar fi avut chef să surâdă, dar nu-i permiteau regulile companiei, sau poate că se hotărâse să nu mai zâmbească toată viaţa, ca urmare a unei nenorociri care i se întâmplase cuiva dintre cei dragi.

Şi în timp ce am completat formularul de cazare, deşi îmi tremurau degetele şi nu puteam să-mi scriu ca lumea numele şi adresa, le-am zâmbit tuturor angajaţilor aliniaţi dincolo de recepţie. Am zâmbit, încercând să mă impregnez de un profund sentiment de recunoştinţă, şi înspre portretul fondatorului hotelului, agăţat pe peretele din spatele recepţiei. În timp ce eu mă ocupam de formalităţile de cazare, Akemi a intrat în vorbă cu o pereche de americani însoţiţi de un copil mic care treceau prin holul hotelului, rugându-i să se oprească, apoi îşi deschise poşeta şi căută cu disperare ceva ce putea să dea cadou. Îşi revărsă pe jos întreg conţinutul poşetei, portofelul cu efigia lui Snoopy, rujul de buze, nişte sticluţe mici din plastic, şi i le puse în mână copilului cu forţa. În lift ne-am oferit să ducem bagajul unui cuplu de bătrâni de origine hispanică şi, deşi ne-au refuzat, le-am adresat câteva cuvinte: „De unde aţi venit?” „Datoria externă a Mexicului este uriaşă, trebuie să vă fie foarte greu, nu-i aşa?” „Restaurantul hotelului este foarte scump, aşa că mai bine aţi lua masa de prânz la un Medonald’s sau la un local de genul ăsta.” Le-am vorbit întruna până au coborât înaintea noastră.

De îndată ce ne-am văzut singuri în cameră, ne-am aruncat îmbrăţişaţi în pat. Akemi rostea încontinuu: „Mă simt ciudat, mă simt ciudat”, des-făcându-mi fermoarul pantalonilor pentru a-mi elibera sexul, care se întărise deja. În momentul în care mi-lcuprinse între buze, mi-am dat seama că nu aveam nici cel mai mic instinct de agresivitate. Nu simţeam nimic din acea dorinţă sexuală năvalnică, ascuţită, care mă cuprinsese când luasem cocaina primită de la Monkey. Akemi reuşi să nu-şi îndepărteze buzele de sexul meu în timp ce se dezbrăca de haine, şi poziţia pe care o adoptase nu era nici a unui câine, nici a unui sugar, nici a unei nimfomane. Stătea în patru labe, cu fesele ridicate, dar mirosul care începuse să se degaje dinspre pulpele ei nu mă deranja. Aveam impresia că amândoi ne aflam suspendaţi deasupra a ceva necunoscut, îmi imaginam că stăteam în palma lui Dumnezeu, sau pe o lentilă de microscop, ori pe un covor zburător, ori pe

suprafața înghețată a unei ape. Îmi imaginam diverse locuri, şi toate erau spații de o infinită puritate, cuprinse de o senzație de caldă intimitate. Vârfurile degetelor de la mâini şi de la picioare îmi erau atât de amorțite încât atunci când se atingeau de ceva scoteau un sunet opac. Aveam senzația că toate celulele corpului meu se contractau una câte una şi că fluidele corporale deveneau un fel de spumă. Fiecare particulă a acestei spume era cât se poate de moale şi de fină şi cuprindea toată căldura pe care o ființă umană sau un animal o putea resimți. Spărgându-se, bulele de spumă emiteau o căldură care răzbătea până la suprafața corpului şi se acumula sub epidermă. Când am început să fac sex cu Akemi, când am pătruns în despicătura ei umedă din care se revărsa un lichid vâscos ce se întindea în firişoare aproape transparente, căldura acumulată sub piele trecu brusc în vasele de sânge, străbătându-mi sistemul nervos, şi se concentra în vârful penisului. Cum era posibil ca acest organ care-mi provoca atâta plăcere să fie al meu? mă gândeam eu în timp ce acceleram mişcarea de du-te-vino. Valul de plăcere se apropie de momentul ejaculării, apoi se retrase de parcă nu voia să precipite lucrurile. Aveam impresia că de-a lungul mucoasei vaginului lui Akemi nişte mâini micuțe, ca de pitici sau de bebeluşi minusculi care nu puteau fi văzuți decât la microscopul electronic, îmi frecau vârful penisului, surâzând. Am fost de mai multe ori pe punctul de a ejacula, dar de fiecare dată valul plăcerii se retrăgea şi de fiecare dată schimbam poziția corpului lui Akemi, depărtându-i şi mai mult picioarele. Fața i se contractase într-o grimasă precum o fotografie pe care ai fi mototolit-o şi apoi ai fi desfăcut-o la loc. Aveam impresia că expresia feței i se modifica la fiecare împingere din şolduri a mea şi o asemuiam cu o pânză care se unduia în bătaia vântului. Dacă aş fi putut filma momentul, probabil că mi-ar fi ieşit o scenă reuşită. Trupurile ne erau transpirate şi umezeala lor pătrunse până şi cuvertura patului. În momentul în care Akemi a încercat să se urce pe mine, am alunecat amândoi uşor pe podea şi, fără a simți vreo durere, am continuat să ne lingem transpirația şi celelalte secreții care ne acopereau trupurile. Apoi am izbucnit în râs şi am continuat să ne frământăm trupurile. Curând am început să mângâi cu degetele conturul acelei cicatrici de pe abdomenul lui Akemi care semăna cu o pată de cerneală. O mângâiam spunându-i:

— Aşa ceva nu mai are nimeni, asta e doar comoara ta.

— Nu mai spune asemenea ciudățenii. Acolo e concentrată toată ruşinea mea de copil care n-a fost cuminte, îmi spuse ea cu o grimasă.

Stătea aplecată deasupra mea şi firul de salivă care i se aduna în colțul buzelor cădea pe fața mea de câte ori vorbea. Eu adunam saliva cu mâna care nu-mi era ocupată cu mângâierea cicatricii şi-mi lingeam degetele.

— Mai degrabă e simbolul ruşinii tale decât concentrarea ei, nu crezi? am întrebat-o.

— Concentrare sau simbol, nimeni nu mi-a mai zis aşa ceva, îmi spuse ea, apoi începu să râdă făcând să freamăte carnea de pe abdomenul ei.

Odată cu respirația întretăiată provocată de râsul acela, simțeam cum i se strângeau pereții vaginului şi parcă piticii sau copilaşii minusculi, vizibili doar la microscopul electronic, râdeau şi ei şi îşi accelerau ritmul cu care îşi frecau mânuțele de mine. Agitându-se în interiorul creierului meu ca nişte grăunțe de nisip în deşert scuturate de cutremur, minuscule pete întunecate se formau rând pe rând, apoi, adunându-se toate la un loc, se agitau târându-se ca o amibă şi formau un întuneric ce semăna cu cerul fără stele din miezul iernii, gândeam eu. În timpul ăsta, partea inferioară a trupului lui Akemi începea să fie scuturată de convulsii, şi degetele de la picioare i se încleştau. Cu o mână continuam să-i şterg saliva şi cu cealaltă, cu care până atunci îi mângâiasem cicatricea ca o pată de cerneală, am început să-i masez degetele de la picioare şoptindu-i: „E în regulă, nu se întâmplă nimic, e în regulă”. Continuam masajul frecându-i uşor degetele de la picioare, ceea ce îmi crea impresia de a mă fi dedublat, de a fi eu şi alter ego-ul meu, sau fratele meu mai mic, sau fiul pe care încă nu-laveam, sau eu cel din copilărie jucându-mă cu micul meu penis adorat. Totuşi aveam sentimentul că e vorba de ceva esențial, ceva ce servea la conservarea sămânței, prin care eu dădeam tot ce e mai bun din mine în beneficiul lumii şi al oamenilor. Când am încercat să-i spun asta lui Akemi, părea că nu mai aude nimic, nu se auzea decât urletul ei, propulsând o vocală la infinit, cu spume prelin-gându-i-se din gură, cu ochii aproape închişi.

— Hei, Akemi, Akemi! am strigat eu cu putere, şi atunci, auzindu-mi vocea, Akemi îşi înghiți cu greutate saliva.

De fiecare dată când se străduia să înghită, vaginul i se contracta şi mai mult şi un fulger străluminа creierul meu cufundat în acea noapte de iarnă fără stele, spulberându-se în milioane de fascicule asemănătoare curentului electric ce iradiază dintr-un tub de neon. Am ejaculat în momentul în care

un fascicul de lumină pătrunse în cele mai ascunse cotloane ale creierului meu. Spasmele care ne cuprinseseră pe amândoi au continuat încă vreo douzeci de minute, timp în care am tot mângâiat cicatricea ca o pată de cerneală de pe abdomenul lui Akemi, şoptindu-i la ureche: „E o comoară, e o comoară”.

— Aş vrea să mă asculți, aş vrea să-mi asculți povestea.

Înfăşurat doar într-un prosop de baie în jurul taliei, am sunat la room-service. Şampanie şi Coca-Cola, apă minerală şi bere, suc de mere şi apă tonică. Primele trei băuturi le comandase Akemi, pe ultimele trei voiam să le beau eu. S-a mirat şi băiatul de serviciu care ni le-a adus şi ne-a întrebat:

— Beți toate astea numai dumneavoastră? După ce a ieşit din cameră, am izbucnit amândoi în râs privind grămada de sticle şi pahare din fața noastră. În timp ce râdea, un fir de spermă se scurse dintre coapsele ei.

— Ce ruşine îmi e! spuse ea ştergându-se, înainte de a-şi începe confesiunea. Mă asculți, da? E important pentru mine. Ascultă-mă neapărat cu atenție.

Era vorba de un episod din copilăria ei, de ziua în care simțise o dorință sexuală privind marea, înconjurată de florile de *canna,* în livada de mandarini de pe colina din spatele casei. Se pare că obiectul acelei dorințe sexuale era un anume Duke Dackes, basist al unei trupe de rock, care purta ochelari cu ramă lată.

— Nu i-am mai povestit asta nimănui, niciodată în cei treizeci şi trei de ani de când m-am născut, nici măcar bărbatului cu care mă vedeam înainte de a te cunoaşte pe tine.

După aceea a început să-mi povestească în amănunt despre aventura ei cu acel bărbat căsătorit. Era designer de bijuterii şi conducea un Jaguar de culoare gri. Era genul de bărbat care o făcea pe Akemi să se întrebe de ce o alesese tocmai pe ea ca amantă. Avea o soție fostă manechin şi o fetiță cam băiețoasă căreia îi stătea foarte bine într-un bluzon din piele din acelea care se vindeau la Paris. Se pare că-i plăcea să ejaculeze când Akemi îi introducea un deget în anus. Nu am simțit niciun strop de gelozie ascultând ce-mi povestea despre bărbatul acela. Am zâmbit la gândul că acum nu aş mai fi gelos pe niciun bărbat şi atunci mi-am adus aminte de femeia de la telefon datorită căreia intrasem în posesia drogurilor. În momentul acela am simțit o sudoare rece scurgându-mi-se pe şira spinării. Oare pentru ce îmi dăduse femeia aceste droguri?

Nu puteam deloc să dormim. Deja câteva raze de soare începuseră să pătrundă în cameră şi noi tot încercam să ne atingem cu limba şi să ne înlănțuim trupurile. În cele din urmă Akemi adormi, dar eu eram încă excitat. M-am masturbat de două ori, frecându-mi penisul încă întărit, dar nu am putut să ejaculez.

A doua zi iar nu m-am dus la muncă. După doar două ore de somn, cu cearcăne negre la ochi, Akemi Yokota a părăsit camera de hotel, repe-tându-mi de vreo cinzeci de ori: „Să mă suni neapărat!”.

Pe la orele prânzului m-a trezit un telefon de la recepție: ora la care trebuia să predau camera trecuse deja. Mă simțeam rău şi aşa, pe jumătate adormit, am format numărul pe care-lânvățasem pe de rost.

— Alo! mi-a răspuns femeia cu o voce care-mi făcea pielea ca de găină.

— Sunt Miyashita, cel care v-a sunat ieri.

— Aşteaptă puțin, îmi spuse femeia şi se duse să oprească muzica.

Era o muzică ciudată. Nu sunt un expert, aşa că nu pot să spun dacă era genul de muzică *noise* sau ceva berlinez. La mine la serviciu erau nişte tineri entuziasmați de genul ăsta de muzică şi mi se întâmplase să o ascult chiar fără să vreau.

— Ce s-a întâmplat? V-ați întâlnit, v-a servit? Fără îndoială, după voce părea să aibă în jur de treizeci de ani. Era o voce stăpână pe sine, dar şi un pic obosită. Dar oare o femeie la treizeci de ani ascultă muzică de genul *noise"?*

— Da, am primit marfa şi am şi încercat-o aseară.

— N-ați pierdut timpul! Dar nu aş vrea să vorbim la telefon despre asta.

— Desigur> înțeleg.

— Cum a; r fi mai bine? Pot să-mi fac timp în funcție de cjumneavoastră, bănuiesc că sunteți ocupat cu serviciul, nu-i aşa?

— Adevărul e că nu m-am dus azi la muncă, aşadar putem să ne vedem şi azi dacă doriți.

— Îmi pare foarte rău, dar astăzi am deja alt program. Dar aş vrea să ne vedem cât mai repede. Vă convine mâine?

Întâlnirea a fost stabilită pentru a doua zi, la ora trei după-arniaza, la cafe-barul unui hotel de lux din Ginza. Trebuia să lipsesc de la serviciu din nou.

Spre seară m-a vizitat un coleg de la firmă, îngrijorat de starea mea. Era un coleg din departamentul meu, pe nume Yaguchi. Nu eram noi aşa de

apropiați, ceea ce îmi dădea bănuiala că îl trimisese şeful să vadă ce mai fac.

— Nu te simți bine? mă întrebă el după ce am intrat în cafeneaua de la parterul blocului meu.

Yaguchi era un băiat destul de şters, cu părul lung, cu vreo cinci sau şase ani mai mic decât mine. Eu, care dormisem toată după-amiaza, mi-am comandat o cafea fierbinte. Yaguchi, care-şi petrecuse toată ziua muncind într-un birou în care nu bătea soarele şi care mirosea a mucegai, şi-a comandat o bere.

— Nu-i asta, am spus eu înainte de a începe minciuna pe care mi-o pregătisem dinainte. Am avut ceva de făcut în legătură cu vechiul meu serviciu, ceva ce nu am putut refuza.

— Da? Şeful era îngrijorat, ştii, chiar se gândea dacă nu cumva ai de gând să-ți dai demisia. Şi ai avut ceva interesant de făcut?

Yaguchi vorbea trecându-şi mâinile prin părul său lung, dinspre care răzbătea mireasma neplăcută a unei loțiuni de păr. Era o aromă de citrice, dar cine oare decretase că mirosul de lămâie sau de portocală era revigorant? Eram sigur că nici Akemi nu considera revigorant mirosul mandarinilor, pe când privea marea şi se gândea plină de dorință la basistul formației rock. În timpul somnului de prânz avusesem un vis ciudat. Mi-era încă somn, de parcă fiecare celulă a organismului îşi cerea dreptul la încă un pic de odihnă. Oare era din cauza sexului, sau din cauza pastilelor, sau poate din cauza ambelor?

— Nu vrei să-mi spui şi mie despre ce e vorba? mă întrebă Yaguchi, cu buzele subțiri acoperite de spuma berii.

— Ce anume?

Yaguchi avea o față inexpresivă. Avea pielea aspră, pătată de urme de acnee şi murdară.

— Ai găsit ceva interesant de lucru? N-o să-i zic nimic şefului, aşa că poți să-mi spui liniştit.

Ce voia Yaguchi să spună se putea rezuma astfel: odată cu valul noii tehnologii, începând cu televiziunea digitală de înaltă calitate, se deschidea o nouă eră, o restructurare a mijloacelor de producție video şi de distribuție. Sistemul de închiriere video evoluase până la limita maximă şi, ca urmare, luase naştere un nou concept, *cine-video* sau *video-movie,* şi era deja penurie de specialişti calificați, chiar dacă piața limitată a Japoniei nu părea

să se dezvolte mai mult. Cu toate că se mai ponderase creşterea valorii yenului, nu erau puține filmările efectuate în străinătate şi se găseau din ce în ce mai mulți muzicieni care nu aveau niciun strop de talent, ci doar o idee anume despre cum trebuie să meargă lucrurile. Yaguchi nu avea neapărat vreo nemulțumire concretă legată de firma la care lucra acum, dar probabil întreținea iluzia că poate obține un job mai interesant şi mai bine plătit.

— Ce fel de muncă ți-ar plăcea, Yaguchi?

Cu siguranță că Yaguchi intrase în acest domeniu cu speranța de a deveni regizor.

— Oricum ar fi, mie mi-ar plăcea un job în stilul celor de la New York, ştii? Nu ştiu cum să-i spun, genul de artist exilat, un fel de Mihalkov, Verhoeven, Konchalovski, ceva de genul ăsta.

„Ceva de genul ăsta", dar nimeni nu cunoştea numele menționate de el.

— Ei, atunci ce-ar fi să pleci şi tu în exil?

— Nu vorbeam de o chestie atât de simplistă. „Era exilul o chestie atât de simplistă?" m-am gândit eu, dar am tăcut. Se pare că oamenii care fac sex până la epuizare, încât nu mai poți să mai storci nici măcar o picătură din ei, devin mai toleranți. Oare ce făcea acum Akemi Yokota? Cu siguranță că dormea ca dusă de pe lumea asta.

— Ascultă, Miyashita, nu ți se pare că nu e totuna să fugi dintr-o țară din Europa de Est ca să pleci în exil la New York şi să vorbeşti de exil când trăieşti în Japonia? A te exila înseamnă a renunța la țara ta şi a simți un fel de datorie față de ea, un anume dor de casă. Eu cred că tocmai faptul că nu am această slăbiciune îmi dă puterea de a-mi vedea de viața mea aici, în Tokio.

Mă întrebam de la cine copiase discursul pe care mi-lservea.

— Aşadar, ce fel de muncă ți-ar plăcea să faci?

— Nu e vorba de ce fel de muncă mi-ar plăcea să fac. Cum să spun? îmi place sentimentul de a crea ceva. Eu am studiat la o şcoală de fotografie. Mulți dintre colegii mei deja lucrează pe cont propriu, alții lucrează ca fotografi pentru mici trupe de reggae din Jamaica, alții s-au infiltrat în mediul din Yokosuka şi fotografiază *drag queens*. Unii dintre ei au devenit cât de cât cunoscuți. Însă eu nu mă grăbesc neapărat, înțelegi?

Drag queen? Ce însemna asta oare? Pilulele acelea roz erau şi ele cu siguranță droguri1, dar…

— Aşa deci? Văd că te gândeşti şi tu la diverse chestii. Te interesează cumva în mod deosebit drogurile?

Când l-am întrebat asta, Yaguchi avu un aer contrariat. Părea să se întrebe de ce stă să-şi piardă vremea cu unul ca mine dacă tot nu aveam să-i dau niciun pont interesant despre vreun job. Oare ce gândea tipul ăsta despre mine? Şeful mă vorbise odată de bine, lăudându-mă pe motiv că lucrasem la un cabinet de consultanță, spre deosebire de ceilalți, care fuseseră nişte bieți asistenți de regie în diferite firme de producție independente, cu buget limitat.

— Droguri? bâigui Yaguchi de parcă ar fi avut halucinații.

Se spune deseori că obiceiul de a lua droguri seamănă cu un fel de religie şi că de fapt nu e doar o curiozitate sau o dorință de a fi la modă. Personal, am impresia că au şi ele importanța lor, în special acum, când ne îndreptăm spre secolul XXI, nu în sensul sloganurilor ieftine din timpul mişcărilor de eliberare spirituală din anii ’60, ci… cum să spun? Am impresia că, dacă le-am aborda în mod concret la acelaşi nivel cu surfingul sau cu joggingul, atunci ni s-ar deschide nişte perspective cu totul noi.

Yaguchi vorbea, trecându-şi mâinile prin păr, repetând ca un papagal cuvintele altora, ca un şcolar care ar fi tras cu ochiul pe foaia de răspunsuri a vreunui coleg. Ca şi cum era normal să i se facă sete când spunea lucruri atât de extraordinare, îşi comandă, cu un aer cu totul natural, încă o bere. Oare trebuia să plătesc eu şi consumația lui?

— Ai consumat vreodată aşa ceva?

La întrebarea mea, Yaguchi reacționa privind circumspect înjur, apoi îşi duse degetul arătător la buze, făcându-mi semn să tac.

— Miyashita! N-ai putea să nu-mi mai pui întrebări aşa de directe? Şi mai ales hai să nu discutăm despre aşa ceva într-un loc public!

Ne aflam într-o cafenea obişnuită de la marginea cartierului Setagaya înspre zona Chofu, în care lucrau două chelnerițe care urmau cursurile unei şcoli de coafură. Patronul era un bărbat mititel de statură care gătea un *dry curry* lipicios şi care nu era interesat decât de baseball şi de bursa de acțiuni. Clientela localului era formată din elevii de la liceul industrial din apropiere care veneau să se joace la un joc video vechi de când lumea aşezat într-un colț, şi din nişte vânzători ambulanți care, fie vară, fie iarnă, dădeau raită prin cartier călare pe nişte scutere. Puteai să strigi în gura mare „Cocaină!”, că tot nu era niciun risc să apară poliția. De ce-i plăcea oare lui

Yaguchi să joace genul ăsta de comedie ieftină? De ce oare atunci când spunea ceva, îți dădeai imediat seama că nu făcea decât să repete informațiile auzite din altă parte şi că prin aceasta încerca să se convingă de realitatea lor?

— Acum sunt la modă mai degrabă stimulentele, nu-i aşa?

Îmi dădeam silința în rolul meu de ascultător răbdător, lăsând impresia că manifestam un real interes față de colegul meu mai mic care încerca să îmbine un mod radical de a trăi cu viața lui banală de zi cu zi. Yaguchi, ajutat şi de uşoara amețeală de la bere, devenise foarte volubil. Mai demult, un vechi coleg de la institutul de cercetări şi consiliere, care se ocupa de studierea riscului de țară, un tip destul de conservator, îmi ceruse să fac o mică expunere despre pericolele lumii în care trăim; probabil că între timp a ajuns să se ocupe tocmai de genul ăsta de probleme. Concluzia era că țările care prezintă un grad sporit de risc întâmpină mari probleme cu drogurile… Observându-lpe Yaguchi, îmi imaginam un pui de canar zgribulit în palma mea. Nu mai țin minte când anume, dar cunoscusem pe cineva care creştea un canar. Pentru a se obişnui cu prezența oamenilor, îl ținea cu gingăşie în podul palmei încă de când era pui şi îi dădea grăunțe pe o spatulă de bambus, însă mai întâi trebuia să i le înmoaie în apă călduță. Încă nu-i crescuseră penele şi pipota nu-i era acoperită decât cu o membrană semitransparentă, astfel încât se puteau zări grăunțele pe care le înghițea fără a le mesteca şi care i se acumulau în pipota străvezie, brăzdată de vinişoare subțiri. Avea o pipotă cât vârful degetului mic şi toate boabele îngurgitate erau imediat eliminate fără a fi digerate, pentru a putea înghiți altele la loc. Era suficient să repeți acest procedeu pentru ca puiul de canar să se obişnuiască cu prezența umană şi să prindă obiceiul de a ți se aşeza în palmă fără nicio teamă.

— Stimulente? Ce-s alea?

„Yaguchi, ia să-ți văd grăunțele rămase în adâncul pipotei!” mi-am zis eu.

— Miyashita! Dacă te-ar auzi fetele care umblă cu băieții de cartier, ar râde de tine. Stimulentele sunt nişte substanțe care produc excitație nervoasă, precum cocaina sau amfetaminele în • Japonia. Pastilele de ecstasy care au apărut cu puțin timp în urmă sunt şi ele nişte stimulente. În perioadele de calm social sunt la modă stimulentele, iar pe timp de război sau conflicte sociale, au succes calmantele: opiu, heroină şi altele.

— Dar văd că te pricepi!

„Yaguchi, dragul meu, trăieşti hrănindu-te cu informaţii.”

— Yaguchi, ţie care îţi place?

— Ce vorbeşti!? Miyashita, eşti cumva vreun inspector de la Ministerul Sănătăţii deghizat în civil?

— Chiar crezi că un inspector de la Ministerul Sănătăţii s-ar infiltra în firma aia de producţii video?

— Ai dreptate, spuse Yaguchi râzând. Era un râs care parcă lăsa la iveală o membrană semitransparentă şi un stomac cu un sistem digestiv rudimentar.

— S-ar putea să mă crezi demodat, dar mie îmi place LSD-ul.

— Consumi frecvent?

— Nu e o chestie pe care să o poţi lua frecvent…

— Dar cocaină?

— Cocaina e doar un afrodiziac pentru mic-burghezi. Pentru mine, e un drog de slabă calitate.

William Burroughs spunea că fiecare om dă peste drogul care i se potriveşte cel mai bine. Nu cred că avea neapărat dreptate, dar opinia sa nu era complet lipsită de sens. Am avut grijă ca Yaguchi să-i transmită şefului că mi se solicitase un serviciu, ceva legat de Orientul Mijlociu, o, datorie pe care nu o putusem refuza.

— Nu e vorba de ceva mai interesant, de exemplu, o cercetare despre piaţa stupefiantelor din America Centrală? mă mai întrebă insistent Yaguchi, înainte de a părăsi cafeneaua, cu obrajii roşii de la cele trei beri îngurgitate.

Pe scurt, am aflat că Yaguchi luase numai de două ori pilule de ecstasy, care se mai numeau şi ecs. În ce circumstanţe le încercase oare puiul ăsta de canar căruia îi plăceau atât de mult grăunţele?

80

Hotelul se afla la marginea cartierului Ginza. Nu uvea ceea ce se numeşte o sală de recepţie clasică, locul acesteia fiind luat de un birou mare, din spatele căruia te întâmpinau două recepţionere. Locul îţi lăsa cu atât mai mult impresia că este destinat doar puţinilor privilegiaţi. La un astfel de hotel nu puteai veni pe jos după ce schimbai mai multe metrouri. Nici măcar taxiul nu dădea bine. Am ajuns ştergându-mi fruntea de transpiraţie exact în momentul în care un Bentley gri parcă în faţa intrării, din el coborând un cuplu trecut de patruzeci de ani. Amândoi purtau costume

elegante, croite de cei mai buni designeri, şi, cu o expresie melancolică pe chip, îl salutară cu o uşoară ridicare a mâinii pe portarul care se înclină ceremonios înspre ei, apoi păşiră în interiorul clădirii de marmură. O sunasem mai înainte pe Akemi Yokota din staţia de metrou. Tocmai se pregătea să plece mai devreme de la muncă. „Nici ieri nu m-am simţit bine, mă durea zona şalelor şi m-am dus la spital. Doctorul m-a întrebat dacă nu cumva am luat vreun medicament prea puternic. Miyashita, mai ai din pastilele alea? Să nu cumva să le iei cu altcineva în afară de mine, ai înţeles?”

Mai aveam vreo cincisprezece minute până la ora întâlnirii, aşa că m-am dus la toaletă să-mi şterg transpiraţia şi să trag două fumuri de ţigară; pereţii, pardoseala, tavanul, toate erau îmbrăcate în marmură. Hârtia cu numărul de telefon pe care mi-o dăduse vagabondul era deja mototolită toată, dar o păstram ca pe un *porte-bonheur* în buzunarul interior al jachetei.

Ceainăria spre care am fost condus se deosebea ca de la cer la pământ de cafeneaua de lângă locuinţa mea în care stătusem de vorbă cu Yaguchi. Numărul chelneriţelor îl depăşea pe cel al meselor şi niciuna dintre ele nu avea părul vopsit blond, nu purta şorţuri cu pete galbene sau roşii, şi nici nu umbla de colo-colo târşâindu-şi picioarele în tenişi scâlciaţi. O băutură caldă servită cu un biscuit costa 1 500 de yeni, iar sucul proaspăt de portocale, ornat cu gheaţă zdrobită, costa 2 000 de yeni. Orezul cu curry de lângă locuinţa mea costa 750 de yeni. Mi-am luat un ceai Orange Pekoe servit într-o ceaşcă Wedgwood. Trecuseră deja douăzeci de minute de la ora stabilită şi nu zăream pe nimeni care să corespundă persoanei pe care o aşteptam. „Nimeni care să corespundă”, am murmurat eu, încercând să-mi dau seama ce imagine aveam despre ea. Am realizat că, pornind de la acea voce, nu reuşeam să-mi fac decât o imagine a personalităţii ei. Nu aveam idee cum se îmbracă, ce fel de coafură are, dacă este slabă sau grasă.

O chelneriţă îmbrăcată într-o cămaşă elegantă, cu mâneci lungi, din acelea purtate de pianiste sau harpiste, cu părul ridicat frumos într-un coc, a sunat clincănind dintr-un clopoţel, apoi s-a strecurat ceremonios printre mese cu o planşă pe care scria *Mister Miyashita.* Eram cât pe ce să ridic mâna, strigând ca un şcolar care găsise răspunsul mai repede decât toţi, dar m-am stăpânit, mulţumindu-mă să înclin uşor din cap şi să schiţez un zâmbet în momentul în care privirea mea a întâlnit-o pe cea a chelneritei.

Cineva aduse îndată un telefon fără fir, iar chelneriță mi-lântinse îngenunchind în fața mea, de parcă ar fi vrut să-mi desfacă fermoarul pantalonilor, să-mi scoată penisul şi să-mi facă o felație pe loc.

— Domnule Miyashita, am rezervat o cameră, vreți să discutăm aici? spuse acea voce inconfun-dabilă, indicându-mi numărul camerei, după care închise brusc, fără să mai aştepte vreun răspuns.

Am ciocănit, uşa s-a deschis uşor şi prin crăpătura ivită am zărit un chip pe care cred că nu-lvoi putea uita niciodată. De fapt, până să zăresc acel chip, încercasem tot felul de sentimente. După ce-i ascultasem vocea minunată, nu ştiam dacă, descoperind un chip comun, aveam să mă simt uşurat sau decepționat. Probabil că aş fi simțit oricum o uşoară strângere în coşul pieptului. Femeia era slabă, purta pantofi cu toc nu prea înalt şi era puțin mai înaltă decât mine. Era îmbrăcată într-un costum elegant, în culori pastelate, dintr-o stofă moale, care pica la fix, punându-i în evidență talia înaltă. Părea să fie un costum de firmă, nu eram expert, dar avea un aer foarte şic. Se simțea un parfum discret şi întreaga ei vestimentație îmi lăsa impresia de a fi transpus cu exactitate vocea de la telefon. Avea părul scurt, cu o coafură pe care o vezi des prin reviste. Şi-a scos o țigară fără filtru, cu miros puternic, din poşeta din piele de crocodil de un roşu închis, a tras cu putere fumul în piept, apoi l-a expirat pe îndelete. Pielea de pe obrazul stâng părea puțin aspră. Avea un machiaj discret, cu un ruj de culoare naturală.

— Mulțumesc că ați venit. Numele meu este Kataoka. Keiko Kataoka.

Am fost invitat să iau loc pe un fotoliu cu mânere late, o piesă de epocă, şi în tot timpul ăsta nu reuşeam să-mi dezlipesc ochii de pe chipul ei.

— Dar de ce mă priviți aşa fix? Mă faceți să roşesc! Nu vreți mai bine să beți ceva? E în frigider bere sau whisky, dacă preferați. Eu nu beau deloc alcool, aşa că o să-mi iau un ceai. Vă rog să vă serviți.

Eram şi mai tulburat decât atunci când îi auzisem vocea la telefon. În primul rând pentru că era mai tânără decât mă aşteptasem. Cu cât o priveam mai mult pe femeia aşezată picior peste picior pe canapeaua de epocă din fața mea, fumând acea țigară franțuzească tare, cu atât eram mai convins că nu avea mai mult de douăzeci şi ceva de ani. Avea ochii nu prea mari, migdalați, şi clipea des, cu un aer neglijent, probabil din cauza miopiei. Cu bărbia ei puțin alungită, cu obrajii rotunjiți în două curbe uşoare, expresia ei nu denota aroganță, ci mai degrabă distincție. De câte ori spunea câte ceva, de câte ori îşi schimba poziția corpului, chipul ei îşi modifica expresia,

transmițând o infinitate de nuanțe. Fie enervată, fie melancolică, fie încruntându-se cu un aer de superioritate, expresia i se transforma imperceptibil. Îmi dădea impresia unei femei instabile şi, tocmai de aceea, oarecum periculoase. Nu era genul de femeie pe care să o vezi în reclamele de la televizor sau în pictorialele sexy din reviste, însă nici n-ai fi întâlnit-o vreodată într-unul din restaurantele în care se servea orez cu curry. Mă întrebam cum s-ar putea apăra un bărbat de o astfel de femeie dacă ar fi pus ochii pe el. Încercam să mi-o imaginez goală, într-o poziție provocatoare, dar imaginația refuza să mi se supună. Blocaj total! Nu reuşeam să mă gândesc la nimic.

— Cum vi s-au părut pastilele? m-a întrebat ea cu un zâmbet pe buze.

Nu i-am putut răspunde nimic, doar transpirația rece mi se scurgea pe spate.

— Nu vă fie teamă! Camera aceasta este sigură. Am ales-o tocmai ca să putem discuta în voie despre orice.

Îmi dădeam seama că nu era nimic în neregulă cu camera, ci cu mine.

— Aşadar, acceptați să-mi ascultați povestea? spuse femeia, aplecându-se spre mine.

Nu era încă prea târziu. Mai puteam părăsi camera cerându-mi scuze, motivând că-mi era imposibil să mai rămân. Instinctul mă îndemna să fug cât mai repede. Un buton roşu clipea semnalând „Pericol!”. Însă nu puteam face nici cea mai mică mişcare, extremitățile, amorțite parcă de cocaină şi de ecstasy, începuseră să-mi tremure, refuzând să mă asculte. Mi se uscase gâtul, aşa că am luat o înghițitură din paharul cu apă de pe măsuță.

— Aa! Aceea era apa mea.

Mi-am simțit obrajii în flăcări în momentul în care am auzit-o pe Keiko Kataoka spunându-mi asta, ca şi cum m-ar fi certat cu blândețe, şi am fost cuprins de o asemenea ruşine, că-mi venea să intru în pământ. Am încercat să-mi cer scuze, dar nu puteam rosti niciun cuvânt. Nu mai puteam nici măcar să o privesc în ochi. Ce însemna oare acest sentiment ciudat care punea stăpânire pe mine?

— O să fie o poveste lungă, mă avertiză Keiko Kataoka.

— Da, am răspuns eu încordat.

— Însă înainte de a-mi începe povestea, aş vrea să ascult detaliile vizitei dumneavoastră la New York. Sunteți de acord?

Asta îmi convenea şi mie mai mult. Citisem undeva că atunci când se instala acest gen de blocaj mental, de paralizie a nervilor, era mai bine să te concentrezi pe ceva concret. De exemplu, să pliveşti buruienile din grădină, să spargi lemne, să rezolvi un puzzle sau un cub Rubik. Simțeam că nu mai puteam suporta multă vreme starea de agitație pe care mi-o provoca această femeie, nu mai puteam sta aşa încordat în fața ei, doar ascultându-i povestea. Încăperea de hotel se străduia să evoce stilul italian, sau poate pe cel european clasic, sau pe cel autentic postmodernist, în orice caz nu era american, măcar de asta îmi dădeam seama. Evitându-i privirea, am început să-i povestesc absolut totul, de la întâlnirea cu vagabondul în Bowery până la povestea cu urechea lui Van Gogh.

— Nu există nicio îndoială! El trebuie să fie bărbatul pe care îl caut.

Femeia a rămas tăcută câteva clipe. Nu reuşeam să o înțeleg pe femeia din fața mea, aşa cum nu reuşeam să înțeleg stilul acestei încăperi, în timp ce femeia îşi privea gânditoare pantofii, am aruncat o privire de jur-împrejur. Nu intenționam neapărat să inspectez camera, însă era singurul lucru pe care îl puteam face. Îmi roteam doar privirea, neîndrăznind să-mi mişc gâtul sau umerii, din cauza acelui ciudat senti^icr* de teamă pe care mi-linspira această femeie. Mai înainte, când dusesem paharul cu apă la gură, o ruşine cumplită m-a cuprins când am auzit-o spunându-mi: „Aa! Aceea era apa mea”. Nu reuşeam să-mi explic natura acelui sentiment de ruşine şi nu doream să mai fac vreun gest necugetat. Pe suprafața de sticlă a măsuței se reflecta candelabrul suspendat de tavan. Era montat în formă de flori de crin şi nu-mi dădeam seama dacă era o piesă de epocă originală sau o imitație. Tijele de crin dintr-un bronz cu un luciu opac se întindeau înspre exterior, descriind nişte curbe line, ca trompele de elefant. Lumina se revărsa din globurile în formă de flori de culoare crem. Ovalul mesei era tăiat dintr-o bucată groasă de sticlă. Picioarele, dintr-un metal auriu, înnegrit pe alocuri, erau adânc cufundate în covor. Era un covor atât de gros încât aveai impresia că o minge de golf nu s-ar fi zărit pe suprafața lui. Femeia încetă să-şi mai privească pantofii, mutându-şi privirea deasupra mesei. Schiță un gest înspre paharul de apă, dar apoi, amintindu-şi, probabil, că băusem eu din el, îşi turnă apă într-un alt pahar şi o bău. Priveam fascinat cum i se scurgea apa pe gâtlej, în înghițituri mici, şi mă gândeam că semăna cu o actriță. De fapt, nu ştiam cum bea apă o actriță, pentru că nu întâlnisem niciuna în realitate. Când spun actriță, nu mă refer la cele care apar acum la

televizor, în spoturi publicitare pentru diverse instituții bancare, ci mai degrabă la actrițele străine care apăreau pe vremuri în filmele alb-negru, pe care nu le puteai vedea decât la cinema sau la cinematecă.

— L-am cunoscut când eram amândoi într-o perioadă de apogeu, spuse ea lăsând jos paharul de apă.

Auzind cuvântul *apogeu,* gândul m-a dus la orgasm. De fapt, nu doar cuvântul *apogeu,* ci şi celelalte cuvinte căpătau, în gura ei, o conotație erotică. Şi mai ciudat mi se părea că undeva în mintea mea se trezise la viață acest termen, *erotic,* pe care nu-lfoloseam niciodată. Oare era posibil ca un cuvânt uitat, care-şi pierduse înțelesul pentru mine, să revină la viață datorită unei persoane sau unei întâmplări? La fel se petrecuse şi cu cuvântul *disperare.* În urmă cu câteva zile, când ascultasem vocea femeii, înregistrată pe robotul telefonului, îmi revenise brusc în minte acest cuvânt, ca şi cum aş fi scos la iveală dintr-un dulap o jucărie veche plină de praf.

— Înțelegeți ce vreau să spun prin faptul că eram amândoi într-o perioadă de apogeu?

— Am impresia că vă referiți la ceva ce diferă de la bărbat la femeie, am răspuns eu, smulgându-i un zâmbet.

Nu era decât o uşoară crispare a buzelor, dar acel surâs provocă din nou un mic cutremur în dulapul meu de cuvinte uitate, căzute în desuetudine, care dădeau să iasă la iveală ca nişte zombi. Ceea ce a adăugat ea însă le-a oprit ascensiunea.

— Aveți darul conversației, observ…

La auzul cuvintelor ei de laudă, am simțit că mă înalț într-un fel de extaz. Nu sunt decât un câine, m-am gândit eu. Un câine, am murmurat, şi în momentul acela m-am simțit ca şi cum m-aş fi aflat la marginea unei stânci ascuțite. Nu înțelegeam de ce aveam această impresie. Nu mi-era clar în ce fel şi prin ce forță misterioasă, însă de un singur lucru eram sigur: urma să fiu disecat de această femeie care stătea în fața mea.

— Sunt foarte bucuroasă că povestea mea poate fi ascultată de o persoană ca dumneavoastră. Acest bărbat era un producător foarte influent. Nu pot să vă dau detalii concrete, dar cred că orice persoană familiarizată cu lumea filmelor şi a comediilor muzicale auzise de numele lui în urmă cu vreo doi ani. Se bucura de o mare faimă. Pe vremea aceea eu eram încă aproape o copilă, din punct de vedere al vârstei, dar ştiam o mulțime de lucruri. De

exemplu, puteam să-mi fac o imagine despre un bărbat doar uitându-mă la mâinile lui.

Aici Keiko Kataoka făcu o pauză, apoi continuă cu o voce complet schimbată:

— Doar uitându-mă la mâinile sau la chipul unui bărbat, puteam să-mi dau seama de dimensiunile şi de culoarea penisului lui, de aspectul din timpul erecţiei, de capacitatea lui de rezistenţă, chiar de modul de ejaculare.

Spunând acestea, izbucni în râs ca un copil prostuţ care citeşte o carte de benzi desenate, dând din mâini şi din picioare, agitându-se în toate părţile. Era un râs convulsiv, care părea să facă abstracţie de prezenţa mea. Era cât pe ce să ţâşnesc de pe locul meu, apăsându-mă cu mâna pe piept, în dreptul inimii. Personalitatea ei se schimbase brusc, ca şi cum o solistă care până atunci interpretase cântece de leagăn clasice ar fi început să cânte dintr-odată melodii populare *enka.* Am fost foarte surprins şi a durat ceva până ce inima mea şi-a reluat bătăile normale. Keiko Kataoka reveni îndată la tonul normal al vocii şi la felul ei de a vorbi atât de particular, ca şi cum ceea ce tocmai se întâmplase nu fusese decât o criză temporară.

— Îmi cer scuze pentru vulgaritatea mea. Sper că nu v-am dezgustat…

— Nu, am răspuns, scuturând din cap. Aveam gâtul atât de uscat încât rămăsesem fără salivă, de parcă mi se lipise mâncarea de cerul gurii. Am întrebat dacă puteam bea o bere şi, la răspunsul ei aprobator, am luat un Heineken din frigider şi am început să beau direct din cutie. După ce am băut dintr-o răsuflare cam jumătate din ea, bătăile inimii mi s-au mai liniştit şi m-am putut gândi cu sânge rece la ceea ce tocmai se întâmplase. Aveam impresia că înţeleg un pic mai bine acum acel ceva nedefinit care plutea în jurul vagabondului întâlnit la New York şi al lui Porcuşor, precum şi sentimentele ambigue care se amplificaseră din ziua în care am auzit vocea femeii la telefon şi până am întâlnit-o în realitate. Exista o contradicţie între noblețea distinsei Keiko Kataoka şi universul acesta în care eram pe punctul de a păşi. Simţeam că o persoană susceptibilă de modificări atât de bruşte ale personalităţii, cum fusese accesul de mai înainte, ascunde un secret, ceea ce m-a mai liniştit puţin.

— Mi-e teamă că nu mă veţi înţelege dacă nu vă voi explica situaţia ceva mai în detaliu. Dacă ar fi să mă exprim mai pe înţelesul dumneavoastră, aş putea să spun că îmi exersam calităţile în domeniul sado-masochismului. Ştiţi ce înseamnă asta, nu?

Am dat din cap în semn că da, ştiam. Citisem despre asta în reviste şi văzusem câte ceva şi în unele filme.

— Bine, e suficient atâta. Mi-am oferit serviciile unor persoane pe care simpla lor imaginație nu-i mai satisfăcea. Ca să fiu sinceră, o făceam şi pentru propria mea plăcere. Am fost un copil foarte ciudat şi, dacă nu aş fi reuşit să trăiesc conform dorințelor mele carnale, probabil că aş fi dus o existență cu mult mai sumbră şi nefericită. Puteți să înțelegeți asta, nu?

Am înclinat din cap. Aveam impresia că, dacă mă mulțumeam doar să o aprob confuz, nu ar mai fi ținut cont de persoana mea. Am băut restul de bere. Prin perdeaua din dantelă se zărea agitația unei după-amiezi obişnuite de pe Ginza. Era înnorat, nu se zăreau umbrele oamenilor pe stradă, nu pătrundea niciun sunet de afară, motiv pentru care totul părea rupt de realitate. Keiko Kataoka îşi încrucişa din nou picioarele. Priveliştea genunchilor, a pulpelor şi a gleznelor acoperite de dresuri negre accentua şi mai mult sentimentul de irealitate a lumii din spatele ferestrei. Nu ştiam încotro să-mi îndrept privirile şi la ce să mă gândesc. Când m-am dezmeticit, deja beam din a doua bere. Nu-mi aduceam aminte când mi-o luasem din frigider.

— Demult, cineva pe care îl iubeam foarte mult mi-a spus: „Keiko, eşti o femeie cu stofă de târfă”.

Se spune asta despre oricine, adică despre orice femeie că este, prin natura sa, o târfă… Oricum, nu contează asta. Prostituția este un fenomen de pe urma căruia beneficiază bărbatul? Sau femeia? Prea puțin contează. Ceea ce era important pentru mine era că, devenind prostituată, puteam să-mi exprim tendințele nimfomanice şi simptomele deveneau mai puțin violente. Asta era cel mai important, apoi faptul că primeam bani, de exemplu, aşa îmi permiteam să am maşină cu şofer personal. Şi asta era important. Luxul te face să te simți foarte bine. Astfel am trăit o mulțime de experiențe noi. Dar cum să spun? Nu e vorba de oboseală, nici de îmbătrânire, nici de plictiseală… Dumneavoastră ce percepție aveți asupra universului sado-maso?

În revistele şi în filmele pe care le văzusem, femeile erau legate şi violate. De aceea, din momentul în care am auzit că Keiko Kataoka făcuse parte din acea lume, mi-o imaginasem legată şi violată şi mă excitasem fără să înțeleg de ce. Oare de câți bani şi de câtă influență trebuia să dispui ca să poți lega şi viola o astfel de femeie? Nu-mi puteam da un răspuns, şi tot ce-mi trecea

prin cap e că trebuia să ai mulți bani. Probabil că era o distracție rezervată celor extrem de bogați.

— Aveți dreptate. Dar asta nu înseamnă că toți cei extrem de bogați prezentau interes. Bineînțeles că săracii nu prezentau nicio atractivitate. Încă din copilărie am suferit destul de mult din cauza tendințelor mele nimfomanice. Nu e vorba de genul de suferință pe care o simți când smulgi ierburile de pe o plantație de orez și pieptul ți se înroșește, înțepat de vârfurile buruienilor, ci nimic mai mult decât suferința resimțită încă de la grădiniță, când mămicile băieților din vecini le interziceau să se mai apropie de mine, după ce-i urmăream pe cei mai drăgălași. Cu toate că eram un copil, înțelegeam mecanismul care făcea să apară dorința sexuală și cum puteam să-i fac față, știam că fetele aveau o structură mai complexă decât băieții, mi-era foarte ușor să înțeleg că dorințele carnale ale băieților luau sfârșit odată cu ejacularea și că, în fine, între bărbați și femei erau diferențe uriașe, ca aceea dintre o râmă și universul nemărginit.

Keiko Kataoka făcu o pauză ca să bea niște apă. Din nou curbele gâtlejului ei se crispau la fiecare înghițitură de apă. Orice gest făcea, mi se părea oarecum teatral. Se lăsase ea într-adevăr legată și violată? Oare amintirea acelor evenimente îi așternuse pe chip expresia aceasta dramatică, teatrală?

— Vă plictisește o asemenea poveste?

Auzindu-i întrebarea, am clătinat în grabă din cap în semn de negație. Îmi venea să-i spun că mă simțeam fericit să fiu în aceeași cameră cu ea, dar m-am abținut. Mi-au revenit foarte clar în minte cuvintele lui Porcușor: „Este o persoană atât de minunată cum nici nu-ți poți imagina. În comparație cu ea, chiar și persoane faimoase ca Yamaguchi Momoe sau Hibari Misora nu sunt decât niște figuri insignifiante”. La drept vorbind, eu nu o întâlnisem nici pe Yamaguchi Momoe, nici pe Hibari Misora, așa că nu știu dacă spusele lui Porcușor erau corecte sau nu. Însă începeam să înțeleg, pentru prima dată, ce însemna să ai carismă.

— Se pare că mediul sado-maso a devenit mai deschis, mai ales în ultima vreme, așa încât orice fată, nu contează că, dacă i-ai deschide creierul, n-ai găsi decât un gândac rătăcit, poate face sex legată cu un cordon de *yukata.* Însă adevărații sado-masochiști sunt destul de puțini la număr. Orice bărbat care-și dorește să ejaculeze într-un mod mai ciudat se poate da drept sadic și poate apela la serviciile plătite ale unei fete de la club, însă în asemenea

situații lipsesc complet romantismul şi comunicarea umană. Astfel de persoane nu au nimic în comun cu pasiunile mele sexuale. De aceea eu reprezint un fel de confort pentru adevărații masochişti, oferindu-le ceea ce-şi doresc, aşa cum universul oferă un loc de existență pentru neînsemnatele râme. Am renunțat să mai lucrez în cluburi pentru că mă descurcam suficient de bine şi nu aveam nevoie de ele ca să-mi prezinte clienți. Pe vremea aceea încă nu împlinisem douăzeci de ani, dar deja aveam câțiva clienți fideli. Nu cred că sunteți în stare să vă imaginați ce sume uriaşe câştigam. Am călătorit şi în străinătate şi întotdeauna mă cazam la hotel în camere tip apartament de lux. Am avut drept clienți şi demnitari străini care mă răsfățau ca pe o mică gheişă, am trecut şi prin momente grele şi era cât pe ce să fiu implicată într-un scandal politic. Însă toate acestea au reprezentat experiențe deosebite pe care altfel nu le-aş fi putut avea. Eram o fetiță neexperimentată şi anii treceau cât ai clipi. Uneori participam la jocuri masochiste. Oare mă puteți înțelege? Am trăit într-un vis continuu, poate şi din cauză că nu am întâlnit un bărbat care să mă domine complet. Am încercat şi lucruri extreme, am avut şi experiențe dure. Nu eram total străină nici de scatologie. Cred că înțelegeți ce vreau să spun, din moment ce ați experimentat cu pilulele de ecstasy, nu-i aşa?

— Cred că înțeleg în mare, am răspuns. Keiko Kataoka dădu aprobator din cap, cu un zâmbet fluturându-i pe chip. Ceea ce am recunoscut că înțeleg era acea stare de nesiguranță când parcă toți nervii îți vibrează într-un murmur nedefinit. Nu era doar acea senzație de ceva moale şi umed care-ți înconjoară organele sexuale, frecându-se de ele, ci senzația aceea că undeva în adâncul trupului tău se ascunde un tremur nestăvilit, dorința impetuoasă de a-ți smulge pielea de pe tine, de a-ți expune măruntaiele până când acel tremur interior s-ar fi potolit.

— Încă de când eram la liceu am avut ocazia să locuiesc o perioadă de timp pe Coasta de Vest în America, apoi în Hamburg, datorită serviciului tatălui meu. De atunci am prins gustul drogurilor. Numai cu marijuana nu m-am împăcat, în rest mi se potrivea orice. Însă atunci când duci o viață bazată numai pe sex şi pe droguri, vine o vreme când nu mai poți să rezişti, înțelegeți? Mă întreb deseori cum de mai sunt încă în viață. Presupun că asta s-a întâmplat pentru că eram motivată de dorința de a-mi îndeplini visele. M-am asociat cu câțiva oameni influenți şi puternici şi mi-am creat propria rețea. Deşi câțiva prieteni de-ai mei au fost arestați, eu eram sigură

că n-o să am probleme cu poliția. Însă, la ceva timp după ce împlinisem douăzeci de ani, am simțit ceva în adâncul ființei mele, ceva ce nu ştiu cum să descriu în cuvinte. O stare asemănătoare cu aceea a bolnavilor de cancer, şi totuşi diferită, un fel de vid pe care probabil că îl resimțisem mai demult, dar de care nu-mi dădusem seama, încercând inconştient să îl umplu cu diverse chestii. Nu era ceva care tocmai se formase, ci exista acolo de multă vreme. Oare atunci mi-am dat seama de existența lui? Ciudat, mi-aduc foarte bine aminte de momentul în care mi-am dat seama de existența lui. Era pe la începutul iernii, într-o cameră de hotel cu căldura dată prea tare pentru temperatura de afară. New Otani sau hotelul Prince din Akasaka, nu mai reţin exact numele, genul acela de hotel al cărui succes se datora numelui, cu toate că interiorul era complet renovat. Fusesem chemată împreună cu singura mea prietenă pentru o şedință în trei. Pe vremea aceea nu mai lucram la club şi nici nu mai acceptam clienți noi, dar m-am dus numai pentru că mă invitase prietena mea să o însoțesc. Era un client tânăr. De fapt, oricât de mulți bani aş fi primit, dacă nu luam droguri, tot nu mă simțeam bine, motiv pentru care am spus că mă duc să fac un duş şi am intrat în baie, unde am luat o doză de cocaină. Da! Pe vremea aceea era la modă cocaina şi aveam deja mucoasa nazală aproape distrusă. Însă atunci când luam cocaină, puteam să savurez mai bine şedințele sado-maso.

Pe măsură ce o ascultam, simțeam că începea să prindă contur în mine tot ceea ce până atunci fusese cufundat în ceață. Începeam să văd foarte dar ceea ce nu fusese decât o imagine ale cărei contururi nu le puteam ghici. Această senzație a început odată cu amintirea cocainei pe care o primisem la New York de la Monkey, apoi s-a I ransformat în imaginea aproape dureroasă a lui Keiko Kataoka obligată să stea în cele mai umilitoare poziții, trecând apoi la o gelozie pe care nu o mai încercasem şi la sentimentul de decepție că existența mea de până atunci fusese complet lipsită de plăceri şi delicii. Am simțit dintr-odată dorința impetuoasă de a mă prosterna la picioarele acestei femei. Era o dorință pe care o resimțeam atât de viu, oricât aş fi vrut eu să îi neg realitatea, şi asta mă deprima atât de tare, încât îmi venea să plâng ca un copil încuiat afară, în frig şi întuneric. Dorința asta mă trăgea în jos. Simțeam că mă va arunca undeva departe de mine, de unde nu mă vor putea salva nici mama, nici tata, nici colegii, nici măcar Keiko Kataoka, nimeni. Cum ar fi să iau cocaină? mă fulgeră un gând. Cum ar fi să îngenunchez gol la picioarele femeii din fața mea şi să-i

ling vârful pantofilor cu toc ascuțit? De îndată ce mi-a trecut ideea asta prin minte, m-a luat amețeala şi am avut o erecție instantanee. În acel moment privirea lui Keiko Kataoka se îndreptă înspre şlițul meu şi mi-am dat seama că a înțeles ce se întâmpla cu mine. Ea nu a spus nimic, dar eu m-am înroşit de ruşine până în vârful urechilor şi nu puteam să-mi mai stăpânesc tremurul. Nu mai aveam ce face. Eram complet dominat. Dorința era mai puternică decât mine şi, pentru prima dată, mă simțeam complet lipsit de apărare. Keiko Kataoka îşi continuă mărturisirea, cu toate că era conştientă de ce se întâmpla. Oare ce avea de gând cu mine?

— Aşadar, eu şi prietena mea ne-am exhibat în fața acelui bărbat în cele mai umilitoare poziții pe care le ştiam. Şi ştiam destule, pentru că de multe ori ne delectam cu jocuri de lesbiene, eu şi prietena mea. Insă bărbatul acela stătea aşezat pe canapea cu picioarele desfăcute şi se juca cu penisul, dar nu avea erecție, cu toate că nu era beat. Între timp cocaina începuse să-şi facă efectul, prietena mea şi cu mine eram absorbite de jocul de-a lesbienele, când am resimțit profund dorința de a fi hărțuită de un mascul. M-am întors spre client, ca să-lântreb dacă nu vrea să mă biciuiască sau să mă penetreze violent cu un vibrator şi atunci l-am văzut pe dobitocul ăla cu ochii închişi, ascultând muzică la walkman. Nici măcar nu ne privea. Din puținele sunete care răzbăteau din căşti mi-am dat seama ca era Santana, o melodie interpretată la chitară. Am izbucnit în râs, atât era de caraghioasă situația, plus că mă şi enervasem. Şi în momentul în care am izbucnit în râs am realizat că… Hei! Hei! Hei! Miyashita! Mă asculți?

Personalitatea i se schimbase din nou în câteva secunde, ca şi cum trecea printr-o nouă criză. Am simțit cum îmi îngheață inima.

— Da, da. Vă ascult, am bâiguit eu.

— Nu am ajuns încă nici măcar la jumătatea poveştii. Mi-ar displăcea să nu mă ascultați.

Keiko Kataoka îşi reluă imediat tonul obişnuit, însă nu reuşeam să-mi stăpânesc bătăile inimii, începând din momentul acela ritmul pulsului meu nu a mai fost liniştit.

— Mi-am dat seama că eram complet lipsită de voință, înțelegeți? Domnule Miyashita, înțelegeți ce vreau să spun?

Având în vedere modul de desfăşurare al discuției noastre de până acum, un lucru era clar. Keiko Kataoka percepea cele mai mici schimbări de dispoziție ale celui din fața ei şi adopta o nouă atitudine în funcție de ele.

De aceea trebuia să îi răspunzi imediat dacă erai întrebat ceva. Şi nu oricum, căci se aştepta la un răspuns bine gândit, pertinent şi corect.

— Vreți să spuneți că sistemul din care făceați parte nu vă permitea să vă exprimați în mod liber voința, nu-i aşa? am răspuns eu tremurând.

Efortul de a căuta răspunsul la întrebare, în condițiile în care eram torturat de gândul că aveam o erecție şi ea îşi dădea seama de asta, şi de dorința nestăvilită de a mă arunca la picioarele ei, mi-a dat o durere teribilă la tâmple. Asta îmi aducea aminte de ziua când mi se ceruse să scriu un raport despre retragerea trupelor irakiene, în timpul războiului iraniano-irakian, având la dispoziție doar câteva informații. Raportul acela mi se părea floare la ureche față de ce trebuia să îndur acum.

— Sistem… într-adevăr, vă pricepeți! Spusese asta ca să-mi facă plăcere, dar pe un ton care putea să însemne şi: „Uite! Nu-i aşa că te bucuri că te-am lăudat? Ia dă tu din codiță ca un cățel şi arată-mi cum te bucuri!” sau „Te pricepi să foloseşti cuvintele, fără îndoială, asta se datorează faptului că ai lucrat la un institut de cercetare”.

— Exact cum ați spus. Dar asta nu însemna că modul meu de viață de până atunci era greşit.

Înțelegeți, nu? Nu sunteți doar o păpuşă care dă din cap la tot ce spun, aşa cum făceau clienții mei, nu-i aşa? Căci exact de asta duce lipsă cel mai tare țara asta: de oameni care să ştie să asculte cum se cuvine. Din cauza asta țara asta a decăzut cât a decăzut. Dar asta nu mă interesează pe mine, degeaba cârcotesc despre ce nu-mi convine. Însă cred că tocmai asta e cauza problemei. Asta mă face mereu să-mi aduc aminte de şoareci. Pe vremuri, oamenii săraci creşteau ca animale de casă şoricei albi. Ați văzut vreodată? Şoriceii se joacă în cuşca lor cu o roată care se învârte încontinuu. Aşa sunt şi oamenii din jurul nostru, nu vi se pare? Nimic din ceea ce fac ei nu contează cu adevărat. Cred că din cauza asta m-am dedat unor experințe extreme, am încercat orice, şi chestii dure, şi chestii dezgustătoare. Toate acestea îmi provocau însă o anumită excitare. Am cunoscut orgasme de toate felurile, de la cele slabe în intensitate la cele puternice, sau, dacă doriți, de la orgasmele de şoricel până la cele de balenă albastră. Orgasme care mă străbăteau din vintre până în creier, altele slabe care îmi făceau să tremure doar clitorisul. Dar nu am avut niciodată impresia că am epuizat toate posibilitățile. Iată ce am înțeles uitându-mă la tipul care asculta Santana, această muzică exprimând melancolia Europei:

la început credeam că o să izbucnesc în plâns minunându-mă cât de jalnică eram, dar nu, m-a pufnit râsul atât de tare, că mă țineam de burtă. Bineînțeles, nu puteam să râd în gura mare în fața clientului care îşi freca penisul, pentru că i-aş fi rănit sentimentele, însă am râs în sinea mea cât am putut. Pe scurt, cred că mă săturasem de jocurile astea sexuale în care se punea accentul doar pe formă, probabil că până atunci mă a trăseseră în mod inconştient, dar acum descopeream brusc că erau cu totul lipsite de sens, de consistență. Din acea zi m-am hotărât să-mi reduc numărul clienților şi treptat am devenit o stăpână rece şi calculată, pentru care conta mai mult calculul matematic decât dorințele personale. Aş putea să spun că mi-am redus aria de activitate, cred. În felul acesta mi-am regăsit liniştea interioară. Din perioada aceea am început să iau lecții de flamenco, am călătorit de mai multe ori la Sevilla şi Barcelona. Psihic, mă simțeam ca un soldat în rezervă, însă nu am încetat să sper că voi găsi cândva un sadic care să corespundă dorințelor mele. Ei bine, atunci l-am cunoscut pe el.

Keiko Kataoka îşi bău apa din pahar cu o încetineală aproape incredibilă. Gheața se topise deja complet, iar pereții exteriori ai paharului erau acoperiți de o peliculă fină de broboane de apă. O priveam pe Keiko Kataoka cum se străduia să-şi bea apa fără ca picăturile să i se prelingă pe fustă, ajutându-se de un şervețel şi de un suport de pahar. Nu ştiam dacă să pun asta pe seama şedințelor de sado-masochism sau a meselor servite în oraş în compania unor clienți snobi, dar simțeam că gesturile ei rafinate erau îndelung studiate. Nimic din comportamentul ei nu era lăsat la voia întâmplării.

— Când mi-a fost prezentat bărbatul acela, prin intermediul unei cunoştințe din mediul lui, el se pregătea să monteze un musical având ca temă Cuba anilor ’40. Probabil că simțisem ceva prima oară când l-am văzut, pentru că, atunci când m-am îndreptat spre hotelul lui, am luat cu mine nişte instrumente pe care nu le mai folosisem de mult. Alesese un hotel pe care snobii cu care eram eu obişnuită nu-lprea frecventau, cum să-i spun, nu era un hotel de genul Okura sau Imperial. Se pare că detesta locurile care respirau atomosfera Japoniei moderne. Nu era un munte de om, dar era robust, ca un bărbat de la țară, fără niciun complex, plin de mândrie şi de energie. Era un admirator al lui Bob Fosse, care regizase mai multe musicaluri, dar al cărui talent se manifestase în diverse domenii. Din câte se părea, consuma droguri de multă vreme, fără a face însă excese

necugetate, aşa ca mine. Încredinţase punerea în scenă a acestui musical cubanez unui producător de pe Broadway, iar el se ocupa doar de administrarea bugetului. La prima noastră întâlnire a luat o pastilă de ecstasy şi mi-a dat şi mie una. Apoi a început să-mi povestească despre viaţa lui; părea că nu se mai termina, exact cum fac eu acum. Povestea în sine nu mi se părea interesantă, era povestea unui bărbat de la ţară, confruntat cu probleme familiale, care până la urmă reuşeşte să obţină succesul dorit. Însă ceea ce m-a sedus atât de mult încât mă şi umezisem uşor era atitudinea lui în timp ce povestea sau poate modul de a-şi organiza povestirea şi de a sublinia punctele importante. Îl atrăgeau picioarele mele şi avea obiceiul să mi le lângă într-un fel de ceremonie care a continuat pe toată perioada cât ne-am întâlnit. Chiar şi acum sunt impresionată că a reuşit să-şi menţină atitudinea de sadic, căci linsul degetelor de la picioarele unei femei se potriveşte mai degrabă cu tendinţele masochiste ale unui bărbat. Din seara aceea s-a legat între noi un fel de complicitate. În seara aceea nu a ejaculat, nici în seara următoare, nici îil cea de după aceea. Relaţia noastră nu a evoluat prea mult, nici întâlnirile noastre nu erau prea frecvente. Pasul decisiv l-a constituit propunerea lui de a-mi oferi un mic rol în musicalul său, momentul când m-am deplasat din Europa în America. Dar despre acel moment nu-mi vine să vă vorbesc, cu toate că sunteţi un ascultător atât de bun. Bineînţeles că nu am povestit nimănui despre asta, pentru că simt că, dacă aş pierde amintirea acelui moment, nu aş mai fi în stare să supravieţuiesc. Am discutat cu el, deschis, despre diverse lucruri. Câteodată mă întrebam dacă nu cumva aveam să murim de câtă heroină, cocaină şi pastile de ecstasy ni se dizolvaseră în sânge şi în celelalte fluide ale corpului… Eram hotărâţi să mergem până la limită. Da, până la limită…

Keiko Kataoka nu m-a întrebat dacă ştiam unde se situa această limită. Până acum se îndoise de reacţiile mele ori de câte ori pronunţase un cuvânt-cheie pentru povestea ei, însă de data aceasta nu-mi adresă nicio privire şi rămase nemişcată, cu umerii căzuţi, cu privirea pironită pe paharul din faţa ei. Din profil, chipul ei mi se părea foarte îmbătrânit. I-ai fi putut da vreo treizeci şi ceva de ani sau chiar patruzeci şi ceva… Ba nu, dacă i-aş fi făcut o poză acum, m-ar fi crezut oricine că e vorba chiar de o actriţă de şaizeci de ani, după o operaţie de netezire a ridurilor. Nu în sensul că faţa ei şi-ar fi pierdut expresivitatea, ci în sensul că tenul ei părea marcat în profunzime de o anume experienţă. Până atunci avusesem impresia că doar plăcerea şi

desfrânarea o defineau pe această femeie, dar acum apărea la suprafață, pentru prima oară, ceva diferit. Ceva ce mai simțisem, vag, când auzisem prima dată vocea ei pe robotul telefonului. Eram gata să capitulez în fața acelei prezențe copleşitoare şi încercam să-mi găsesc salvarea în expresia de disperare care se citea pe fața lui Keiko Kataoka. Încercam în zadar să mă opun impulsului puternic şi întunecat de a mă târî în genunchi în fața ei. Cu toate că aveam impresia că acum urma să izbucnească în lacrimi, să se prăbuşească în fața mea sau să înceapă să urle, nu puteam să fac nimic pentru ea. Bariera de care se înconjurase nu ceda câtuşi de puțin, ba din contră, simțeam că, din cauza acelui sentiment de disperare ca de plumb, trebuia să mai fac un pas înapoi. Eram din ce în ce mai dezgustat de mine însumi, la gândul că nu eram în stare să fac absolut nimic pentru femeia din fața mea, sfâşiată de disperare. Simțeam o nevoie acută de a îngenunchea în fața ei şi de a-i cerşi iertarea, de a primi ordine de la ea şi de a le îndeplini cu fidelitate, îmi doream să îmi primesc pedeapsa şi să-i jur loialitate. Toate aceste dorințe deveneau din ce în ce mai puternice şi începeau să descompună în mii de bucăți tot ce constituiam eu ca persoană. Aveam impresia că o armată de termite de fier îşi făcuse cuib înăuntrul ființei mele, că toate sentimentele mele, toate experiențele, tot ceea ce învățasem vreodată cădeau pradă asaltului lor nemilos. Mai ales după o auzisem spunând, cu privirea căzută, cu fața întoarsă în profil, că era hotărâtă să meargă până la limită, până când toate fluidele corpului i s-ar fi transformat în heroină, în cocaină şi în ecstasy, ini-era imposibil să stau liniştit şi să o ascult în continuare. Simțeam nevoia de a face ceva, ceva de neînțeles chiar şi pentru mine. Era ceva atât de neobişnuit, încât m-am surprins singur: îmi venea să mă rostogolesc pe jos, să-mi dau jos boxerii şi să-mi frec penisul de covor, să sparg în dinți marginea paharului din care băuse Keiko Kataoka, să-mi înfig în piept cuțitul de lângă coşul cu fructe. Eram înspăimântat de toate aceste pulsiuni care se manifestau în mintea mea. Voiam să neg ceva. Probabil că voiam să demonstrez, în fața acestei femei, că eram gata să renunț la tot ceea ce reprezentam eu şi la întreaga mea existență.

Keiko Kataoka îşi continuă povestea, fără ca măcar să fi băgat de seamă starea în care mă aflam.

— Aşadar între noi doi se născuse o legătură anume, eu o numesc un soi de complicitate, dar aceasta nu e decât o expresie pudică, de fapt era ceva

mult mai puternic decât atât. Ceva mai mult decât atât… există oare un termen potrivit pentru a descrie relația noastră? Cred că uneori cuvintele sunt insuficiente. De exemplu *iubire.* Toată lumea foloseşte cuvântul acesta, chiar şi cei care toată viața nu fac altceva decât să plivească buruienile de pe câmp, să potrivească focul pentru arderea cărbunilor, să aibă grijă de uscarea scrumbiilor, chiar şi ei folosesc aceste două cuvinte: *te iubesc.* Ne-am spus şi noi de-atâtea ori *te iubesc,* pentru că nu aveam la îndemână alte cuvinte. „Te iubesc",

„Şi eu te iubesc", „Te iubesc doar pe tine", „Spune-mi că mă iubeşti doar pe mine". Drogurile, banii, experiențele trăite până atunci ne-au propulsat cât ai clipi într-o zonă roşie, ca un bolid de curse lansat la peste trei sute de kilometri pe oră de cum şi-a pornit toate motoarele. O să vă dau un mic exemplu, altfel nu văd cum v-ați putea imagina ce vreau să vă spun: la o lună după prima noastră călătorie împreună, am plecat spre Europa făcând o escală la New York. Înțelegeți de ce am dorit să trecem prin New York, nu? Aveam nevoie de produse proaspete şi de bună calitate, căci în Europa calitatea drogurilor era slabă, din cauza circuitelor complicate de distribuție şi din cauză că atât mafia siciliana şi bandele corsicane, cât şi mafioții arabi detestau să se aprovizioneze direct din Columbia. La New York ne-am cazat într-un apartament din hotelul Piaza Athénée, probabil pentru a ne obişnui cu atmosfera europeană sau poate din cu totul alt motiv pe care nu mi-lamintesc. Bineînțeles, cu meniul complet de ecstasy, cocaină, ecstasy, cocaină, ecstasy, cocaină. Am asistat la un spectacol în premieră pe Broadway, la care am intrat printr-o cunoştință de-a lui. Şi pentru că era toamnă, mi-a cumpărat o haină de blană de vizon alb de la Fendi. Pentru că abuzul de droguri începuse să ne distrugă aminoacizii din organism şi pentru că mâncarea chinezească din Europa era mai slabă din punct de vedere calitativ, ne-am ospătat în fiecare seară cu supă din aripi de rechin şi scoici ureche-de-mare, într-un restaurant de la intersecția dintre Elisabeth şi Canal Road. Se servea acolo o mâncare mai gustoasă chiar decât într-un icstaurant din Hong Kong. După patru zile ne-am îmbarcat spre Paris la bordul unui Concorde şi, după ce ne-am odihnit îndeajuns la Crillon, ne-am îndreptat spre Barcelona, pe care o consideram a iloua mea casă. De la Barcelona am luat un alt /bor spre Ibiza, unde am făcut turul discotecilor şi ne-am distrat pe plajele de nudişti făcându-i să moară de invidie pe boşorogii din Europa. Apoi am, itat cinci zile la hotelul La Mamounia din

Marrakech, de unde am închiriat un Land Rover şi un mers să vedem deşertul. Apoi… ne-am dus pe insula Myconos… sau în Insulele Canare? Nu mai ştiu, dar oricum nu contează, am fost pe undeva prin partea aceea, înainte de a merge la Roma să ne relaxăm şi să ne refacem forţele cu *pasta, /unghi, bistecca.* Apoi am plecat spre Veneţia, destinaţia finală a călătoriei noastre, unde ne-am îndopat până la refuz cu restul drogurilor. Ah! Veneţia! Ajunge doar să-i murmur numele, Veneţia, că şi simt că încep să mă umezesc pe loc. Ah! Ce mă fac?

Spunând acestea, Keiko Kataoka arăta ca o actriţă de scenă, ridicându-şi braţele într-un gest teatral şi invocând nostalgia trecutului. Ce ruşine! Am simţit cum mi s-a scurs un pic de spermă din vârful penisului când am auzit-o spunând, cu faţa iradiind de fericire: „Simt că încep să mă umezesc”.

— Bineînţeles, nu am înţeles asta decât mai târziu, dar în timpul călătoriei noastre ne gândiserăm încontinuu la acelaşi lucru, şi anume că exista o limită în plăcerea pe care o puteam atinge în doi. În ceea ce mă privea, participasem la şedinţe de sex în trei, în patru, chiar şi la orgii sexuale încă din timpul liceului, şi aveam un talent special în a le organiza din punct de vedere matematic, aşa că aveam certitudinea că venise vremea să aducem o femeie ca sacrificiu pentru a condimenta relaţia noastră de complicitate. Pentru noi acest gen de distracţie nu era tabu, cu atât mai mult cu cât lui i se mai întâmpla să cheme câte două sau trei femei cu care să facă sex. I-am vorbit despre asta în timpul zborului de la Veneţia spre Japonia, via Paris, şi a părut foarte interesat, încât a început să-mi povestească o aventură de-a lui din Brazilia, în perioada în care dolarul era anormal de puternic şi un gram de cocaină nu costa nici zece dolari. Mi-a povestit cum cumpărase vreo douăzeci de grame de cocaină pură adusă direct din Bolivia şi făcuse o grămăjoară din ea pe masă, apoi o îndesase în anusul unor prostituate metise, genul ăsta de teribilisme prosteşti. Atunci ne-am hotărât să ne bucurăm amândoi de serviciile unei femei plătite. El era un sadic în adevăratul sens al cuvântului, dar se pare că era prins într-o dilemă. V-am mai spus, cred: sadicul trăieşte într-un univers de calcule matematice. Cu alte cuvinte, dacă scopul lui final este să ejaculeze cu faţa scăldată în urina unei femei, îşi pune problema cum să conducă într-acolo tendinţele masochiste ale partenerei, păstrând însă şi gradul maxim de stimulare sexuală.

Ajunsesem la limita suportabilului. Simțeam ceva asemănător cu senzația irezistibilă de a urina. Ascultând-o pe Keiko Kataoka vorbindu-mi despre orgii sexuale, despre prostituate, despre membrana anală, despre ejaculare şi urină, simțeam cum partea de jos a corpului şi creierul îmi intrau în vertij, ca şi cum acele unui vitezometru ar fi sărit de limita maximă. O epuizare oarbă în tâmple mă făcea să-mi pierd autocontrolul. Mi-am adunat stropul de energie rămas pentru a-i cere femeii să-şi întrerupă puțin povestea şi am căutat o scuză ca să părăsesc încăperea. Camera era dotată şi cu telefon, şi cu toaletă.

— Mă scuzați, aş putea să merg să-mi iau nişte țigări de la recepție şi să fumez, ca să mă destind puțin?

Asta a fost singura scuză care mi-a venit în minte.

— Vă rog, spuse ea îndreptându-şi ținuta. Dar să vă întoarceți neapărat!

Când am ieşit din cameră, m-a cuprins amețeala; aerul avea parcă o altă densitate. Nu era o simplă amețeală care te ia când te ridici brusc, ci îmi tremurau picioarele de parcă tocmai coborâsem dintr-un carusel din parcul de distracții, mi se făcuse pielea ca de găină şi-mi venea să vomit, în timp ce mă îndreptam spre lift, simțeam cum amorțeala din ceafă devenea din ce în ce mai acută şi cum de-acolo se răspândea un miros acrişor în jurul meu. Când am ajuns în sala recepției, a trebuit să-mi astup gura cu mâna şi să o iau la fugă spre toaletă. În timp ce intram în cabină, am simțit cum stomacul şi tubul digestiv îmi erau cuprinse de spasme şi printre degete începu să mi se prelingă un lichid murdar şi apos. Am vomitat, dar asta nu mi-a înlăturat deloc starea de rău. Stomacul, ceafa, tâmplele, gâtul – întregul meu trup îmi era agitat de tremurături pe care nu mi le puteam reprima oricât m-aş fi străduit, şi care păreau să-mi răscolească un nou val de vomă. Doar penisul îmi era în erecție; l-am luat imediat în mână şi am început să mă masturbez. Nu aveam nevoie să mă concentrez exact pe ce spusese Keiko Kataoka, pe gesturile ei sau pe imaginea trupului ei, simpla amintire a atmosferei ce plutea în acea cameră în prezența ei mi-a provocat ejacularea. Reverberațiile orgasmului au durat atât de mult încât sperma care mi se scursese pe mâini s-a uscat până mi-am recăpătat cunoştința.

După ce mi-am revenit din starea de inconştiență de după orgasm, mi-am recăpătat încet calmul. O voce din interiorul meu mă îndemna: „Fugi!”. Era o poruncă de o intensitate cum nu mai simțisem până atunci. Toate semnalele indicau pericolul. „Niciodată nu ai fost într-un asemenea

pericol", părea să mă avertizeze vocea. Nu găseam puterea să recunosc că pericolul îl constituiam eu. „Nu eşti gata să te arunci în ape adânci al căror fund nu-lpoți atinge cu piciorul până nu te-ai antrenat suficient în piscină. Ştii bine asta, mereu te-ai ghidat după această strategie. Informațiile există pentru a fi analizate; o informație care nu poate fi analizată de fapt nu este o informație, este contrariul ei, este o iluzie. Trebuie să fugi acum! Nu are cine să se ia după tine!…" Keiko Kataoka era gata să pună stăpânire pe tot ce însemnam eu ca persoană. Nu aveam însă senzația că experimentam această stare pentru prima dată. Mi-a revenit în minte, după ani de zile, consistența cuvântului *personalitate. Personalitate,* nu *caracter,* cu alte

nvinte, ceea ce mă caracteriza ca ființă umană, ciiența existenței mele. Puteam fi încadrat într-o n numită categorie de oameni. Identitatea unui om pste alcătuită dintr-o sumă de factori: poziția pe i nre o ocupă ca salariat, situația familială, aspectul exterior, adică înălțime şi înfățişare, abilitatea de mişcare şi capacitatea financiară, capacitatea de îi i ierta pe ceilalți. Această identitate este în primul rând socială, dar validarea ta ca persoană nu se face la nivel social, ci la nivel individual. Mă gândeam Iu toate astea în timp ce îmi simțeam capul învârti ndu-mi-se de amețeală, iar vocea din adâncul meu îmi transmitea semnale asupra pericolului, averti-/. Ându-mă că nimic nu era mai înspăimântător decât destrămarea mea ca individualitate umană. I) estrămarea personalității nu avea nimic de-a face cu instalarea nebuniei, nici cu labilitatea psihică. Nu există boli mintale pe care să le poți evita. Eu insă trebuia doar să acord prioritate dorinței de a menține contactul cu exteriorul.

De aceea mi-am astupat urechile ca să nu mai aud nicio voce şi am încercat să mă întorc în camera în care mă aştepta Keiko Kataoka. Exista în camera aceea ceva ce mă putea ajuta să depăşesc teama de disiparea personalității. Era ceva foarte simplu, elementar. Era emoția, starea de anticipare, inima mea bătând cu putere de emoție, atâta tot, dar era ceva mult mai puternic decât orice semnal de pericol din adâncul ființei mele.

— Am ales la început o fată dintre prietenele mele. Keiko Kataoka şi-a reluat povestea de îndată ce m-am întors în cameră şi m-am aşezat pe canapea.

Fără îndoială că se simțea mirosul de spermă de pe degetele mele şi de pe fermoarul pantalonilor, îmi venea să-mi frâng degetele de ruşine, dar ştiam

că oricare ar fi fost dovezile ruşinii, nu le puteam ascunde față de Keiko Kataoka.

— Aveam câteva prietene foarte apropiate, fiecare diferită de cealaltă, dar aveau în comun ceea ce eu numeam lipsă de energie. Vi s-a oferit ocazia să cunoaşteți fete care frecventează cluburile sado-maso?

Am clătinat din cap în semn că nu. Din fericire sau din nefericire, nu-mi descoperisem genul ăsta de pasiune. Probabil că acestea nu erau cele mai potrivite cuvinte: fericire sau nefericire. Pentru că eu încercam să-mi pun problema, de fericire sau nefericire, doar pe baza informațiilor pe care le dețineam; probabil că riscam ca propria mea personalitate să se fisureze. În timp ce mă gândeam astfel, mi-am dat seama de un lucru, şi anume că era imposibil să-ți pierzi cu totul personalitatea.

— Ei bine, nu cunoaşteți pe nimeni. Ce-i drept, în ultima vreme nici eu n-am mai cunoscut astfel de fete, dar se pare că răspândirea virusului HIV a determinat multe fete care lucrau în *Iove hotels* sau în *soap-land-uri* să se orienteze spre sado-maso-chism, ceea ce a dus la o scădere a calității serviciilor. Până şi ideea de a te reprofila pe sado-masochism, pe motiv că acesta nu necesită penetrare, îți inspiră ceva ieftin! Când am început eu să lucrez pentru cluburile SM, aici se adunau numai femei sărite de pe fix… Şi asta corespundea unei dorințe a lor de a face parte dintr-un grup, de a se reuni cu semenii lor. Este un fenomen care se întâmplă des: în îi numite perioade, anumite grupuri sunt absorbite de anumite asociații. Gândiți-vă la Mods din Anglia de acum ceva timp, la grupările neonaziste din (îermania sau la mişcarea punk, sau dacă asta e prea mult, la traducătorii-interpreți de după terminarea războiului. În ultima vreme avem de-a face, într-un anume sens, cu o recunoaştere a nado-masochismului, cu toate că folosirea acestui termen, *recunoaştere,* este nepotrivită, căci nu e vorba de o recunoaştere în sensul drepturilor civile. Seamănă oarecum cu ceea ce s-a petrecut cu poşetele Louis Vuitton, cu costumele Chanel. Datorită banilor care au început să curgă valuri-valuri, tot ceea ce până atunci nu era accesibil decât unei categorii restrânse de oameni ii-a făcut loc spre suprafață şi a câştigat din ce în ce mai mulți adepți.

Un atac are loc tocmai pentru că există o personalitate susceptibilă de a fi atacată. Aş fi vrut să-mi anihilez personalitatea, să mă gândesc că nu am avut niciodată aşa ceva, dar cum aş putea să-mi imaginez o existență fără personalitate? Oare ar trebui să distrug învelişul social, sau suma de

informații care alcătuia trecutul? Mi-am oprit privirile pe picioarele fotoliului pe care şedea Keiko Kataoka. Era un fotoliu îmbrăcat într-o țesătură ce părea de proveniență italienească, cu picioarele sculptate în motive simple, răsucite în linii curbe blânde, ale căror capete se pierdeau, afundate în covorul gros. Cum ar fi să fiu şi eu la fel ca picioarele acelea? mi-a trecut o idee bizară prin minte. Ideea aceasta nu mi-a venit brusc, ci părea că plutea pe undeva prin spațiu şi s-a agățat deodată de mine. Priveam încontinuu fotoliul. Oare nu aşa luau naştere toate ideile? Fie ele idei sau dorințe, nu eram noi cei care le dădeam naştere, ci ele existau deja, plutind la întâmplare în jurul nostru, alegându-ne să devenim purtătorii lor. Gândindu-mă la toate acestea, am simțit ceva desprinzându-se cu un pârâit de mine. Ca şi cum banda adezivă a unui afiş ar fi cedat, lăsându-lsă plutească în bătaia vântului, desprins de avizierul pe care fusese fixat. Nu reuşeam însă să-mi dau seama ce anume se desprinsese de mine, ce reprezenta acel afiş. Aveam impresia că mi se făcuse o incizie pe creier şi că diverse părți, aceea inferioară a hipotalamusului, scoarța cerebrală, creierul mic, centrul motricitatii din lobul frontal, despre care învățasem la un curs de fiziologie din facultate, se deplasaseră de la locul lor, prinse în vârtejul acelui ceva ce se desprinsese de mine. Nu mă mai puteam mişca, ca şi cum eram sub efectul hipnozei. Picioarele fotoliului pătrunseseră înlăun-trul meu, ca şi cum eram o femeie în călduri, cu picioarele larg desfăcute, iar scaunul se transformase într-un organ sexual ce mă penetra. Fotoliul pusese stăpânire pe mine, ca şi cum un cleşte sau un bisturiu se năpustea asupra unui ficat nefolositor, intrat în putrefacție, sub pielea proaspăt incizată. Devenisem un simplu obiect. Ciudat, faptul că devenisem un obiect făcea să-mi dispară sentimentul de teamă. Cuvintele pe care le rostea Keiko Kataoka nu mai alcătuiau monologul unei persoane, ci îmi pătrundeau în urechi ca o poveste recitată de întreaga cameră.

Keiko Kataoka urmase previziunea iubitului ei din timpul liceului şi se alăturase unui club.<ndo-maso, ca şi cum ar fi bătut la poarta unei mănăstiri, ascultând de o poruncă divină. „Ai stofă ile târfă, Keiko”, aşa îi spusese iubitul ei. Şi continuase: „Nu o prostituată ieftină, care se vinde pentru câțiva bani, ci o târfă capabilă să declanşeze mzboaie, care poate să-şi urmărească în acelaşi litiip şi plăcerea, şi interesul financiar…”. El nu-i ipusese că va deveni o târfă, ci că putea deveni una, că avea ce-i trebuie ca să ajungă aşa ceva, nsta o impresionase pe Keiko Kataoka. A început ni

lucreze într-un club din Roppongi cam la un an lupă ce terminase liceul şi se mutase din Kansai ni Tokio. În seara când a avut prima partidă de sex i îi un client a fost atât de impresionată, încât ia cheltuit toți banii câştigați– primise în jur de nptzeci de mii de yeni – cumpărându-şi trandafiri. Kătăcise pe străzile din Roppongi cu brațele pline ile zeci de trandafiri de-un roşu aprins, neputând iă-şi stăpânească lacrimile care îi şiroiau pe față. Krau lacrimi de bucurie. Reuşise în sfârşit să realizeze ceva după care tânjise de multă vreme. Kra mai mult decât atât. Era bucuria de a ilescoperi în ea însăşi puterea de a-şi îndeplini dorințele.

Fidelitatea cu care-şi urma dorințele sexuale a < ondus-o şi spre alte cluburi şi, de fiecare dată, cu primii bani câştigați îşi cumpăra trandafiri. Acesta era un ritual pe care l-a respectat timp de patru ani de atunci înainte. Avea un şarm şi un magnetism aparte, prin care le întrecea cu mult pe celelalte fete care lucrau în club, era capabilă de orice joc sexual, astfel încât în scurt timp devenise o renumi regină neîncoronată.

— Puținele prietene pe care le aveam împart şeau aceleaşi pasiuni, şi anume dragostea pent muzică, dans, pictură. Nu erau capabile sentimente de ură, de invidie, de gelozie, era străine de cea mai mică răutate. De aceea, chi dacă le invitam să participe la jocurile noastr sexuale, nu eram capabilă să mă detaşez şi să-mi’ intru în rol. Mi se întâmpla chiar să roşesc, pentru1 prima dată de când mă ştiam. Partenerul meu, pa de altă parte, ofta din greu de plictiseală; pe scurt, ’ nu aveam nicio satisfacție.

Bărbatul pe care îl întâlnisem în New York, acel bărbat care vagabonda prin Bowery, s-a gândit imediat la amândoi şi a început să facă apel la fete de la cluburi, pe care Keiko Kataoka nu le cunoştea deloc. Dar chiar şi aşa au intrat din nou în impas. După cum îmi explicase Keiko Kataoka, cluburile SM de pe vremea aceea erau pline de femei care se reprofilaseră pe genul acesta de activitate sexuală deoarece se temeau de posibilitatea contaminării cu SIDA. Acestea nu erau în stare de jocuri atât de rafinate precum îşi doreau ei. Mi-era greu să-mi imaginez ce fel de jocuri erotice concepuseră aceste două genii ale sadismului. Cu siguranță, să-şi supună partenerul, să-lumilească şi să se bucure la vederea celui umilit. De exemplu, nimeni nu, s-ar excita văzând doi câini împerechindu-se în fața sa. La fel se întâmpla şi cu sexul. Câinii nu ştiu ce, înseamnă ruşinea şi un câine surprins în timp ce se împerechează nu se simte umilit.

Există mai multe metode prin care poate fi umilită o femeie. Varietatea lor constă în special în scenariile imaginate. De exemplu, soția care-şi vinde trupul pentru a putea plăti datoria soțului, eleva de liceu răpită de un grup de golani, femeia evreică aleasă de un ofițer nazist, în general erau preferate astfel de scenarii. Important era însă ca modul de desfăşurare a scenariului să rămână învăluit în mister, pentru a putea fi oricând modificat pe parcurs. Căci cel mai mult îl satisface pe un sadic momentul în care îşi poate umili partenera supunând-o acelui lucru de care se ruşinează ea cel mai tare.

Din acest motiv, atât vagabondul, cât şi Keiko Kataoka le umileau, uneori cu brutalitate, pe fetele pe care le invitau în jocurile lor erotice, însă acestea, asemenea câinilor surprinşi împerechindu-se, nu se ruşinau, vulvele lor dizgrațioase nu ştiau ce e ruşinea, şi, în cele din urmă, cei doi nu erau deloc satisfăcuți. Au început să intre în panică. Din cauza acestor fete de slabă calitate care participau la jocurile lor, amintirea momentelor de extaz petrecute la New York şi în Europa începuse să se estompeze. Şi-au împărțit sarcinile. Bărbatul suna la cluburi şi chema câte o fată, având grijă să nu menționeze că era vorba de o partidă în trei. Keiko Kataoka aduna informații despre fetele deosebite disponibile din fiecare club. Dar nu era de găsit o fată care să-i satisfacă pe amândoi. Datorită ocupației sale, vagabondul frecventa tot felul de femei, şi avea ca amante actrițe, fotomodele, manechine. Şi cum niciuna din fetele care lucrau în cluburi nu era în stare să rivalizeze cu Keiko Kataoka, bărbatul veni cu o propunere nouă.

— Mă gândesc să atragem în jocurile noastre o fată neinițiată în sado-masochism.

— Şi eu m-am gândit la asta, i-a răspuns Keiko Kataoka.

Pe vremea aceea, avea multe prietene lesbiene. Şi ea era destul de cunoscută ca lesbiană, chiar avea propria sa clientelă, formată din fete care aparțineau tuturor mediilor profesionale. Cunoştea şi top-modele străine care lucrau în Japonia şi pe care le putea atrage uşor cu bani şi droguri.

— Eu o să-mi invit prietenele lesbiene, tu invită-ți amantele.

Prima pe care a contactat-o Keiko Kataoka era o fată micuță de statură, o maniacă de 24 de ani, care lucra într-un magazin de articole BDSM din Harajuku. O chema Kyoko şi o venera pe Keiko Kataoka atât ca regină SM, cât şi ca lesbiană. Prima şedință s-a desfăşurat în camera unui hotel de lux din Akasaka, pe care vagabondul îl frecventa de obicei. Kyoko şi-a făcut

apariția într-un costum Emporio Armâni şi a interpretat, sub îndrumarea atentă a lui Keiko Kataoka, disperarea unei fete vândute pentru bani. Bărbatul le urmări pe amândouă cu plictiseala cu care ar fi privit o piesă de teatru.

— Kyoko, acum o să devii sclava plăcerilor noastre, ce zici? Ce simți?

— Adevărat? Adevărat? Sunt atât de emoționată!

— Asta e tot? Eşti emoționată? Asta nu-mi spune nimic…

— Da, chiar îmi bate inima atât de tare, mai-mai să-mi spargă pieptul!

— Draga mea Kyoko, ceea ce vreau eu să-mi 'ipui e ce simți concret. Doar te-am învățat, nu? Vreau să spui că îți vine să mori de ruşine, dar cu loate acestea te-ai udat toată de excitare şi nu mai rezişti dacă nu spui asta cuiva! Ei, poți să spui unta, nu?

Keiko Kataoka începu să-i vorbească cu blândețe fotei, îndrumând-o cum să satisfacă anumite plăceri carnale ale bărbatului. De exemplu, trebuia mi se aşeze într-o poziție în care organele sale ¡exuale să fie neapărat expuse privirii bărbatului, itdică atunci când se afla cu spatele la el, cu picioarele depărtate, să se arcuiască, împingându-şi posteriorul, sau, dacă era cu fața la el, să-şi împingă înainte partea inferioară a abdomenului. Keiko Kataoka părea să aibă o pricepere înnăscută pentru astfel de gesturi, însă nu era numai atât. Acest talent era rezultatul unui efort îndelungat, /ile şi nopți întregi în care studiase reviste SM şi albume de fotografii şi exersase în fața oglinzii.

Astfel de deprinderi obținute prin exersare ¡iveau un real succes în cadrul petrecerilor secrete ni politicieni şi oameni de afaceri, dar nu aveau niciun efect asupra vagabondului: nu-lsatisfăceau. < hiar şi față de Kyoko, singurele momente în care mima îi bătea cu putere de nerăbdare au fost acelea ni care aştepta ca ea să intre în cameră: „Oare ce lei de fată o să vină?". A urmat apoi emoția întrebărilor: „Oare cum arată goală?", până când Kyoko; -a dezbrăcat complet, cu ochii împăienjeniți de lacrimi, apoi: „Ce expresie o avea când e cuprinsă «le orgasm?", până când Kyoko, aşezată în patru labe, a cerut cu insistență să i se introducă un vibrator. În continuare nu l-a mai excitat absolut nimic, nici măcar priveliştea oferită de Kyoke biciuită până la sânge, după ce i se injectase ui drog. Totul nu i se părea decât un fel de aranjamei dinainte stabilit între un mascul şi o femelă.

Kyoko a participat în total de şapte ori Îl jocurile lor erotice, dar abia după ce au obligat-o ia ecstasy şi au transformat-o în sclava lor. Vagabondul

a declarat că începea să întrevadă posibilitățile oferite de astfel de practici. Kyoko nu a luat ecstasy decât o singură dată. Pe vremea aceea se procura greu în Japonia, din cauza controalelor aspre ale autorităților. Atât Keiko Kataoka, cât şi vagabondul aveau fiecare propria lor rețea de aprovizionare cu droguri, însă oferta era foarte limitată.

— Ce ne-am mai distrat când a luat Kyoko ecstasy!

— Da! Țipa cât o ținea gura că vrea o pulă! Kyoko nu mâncase nimic o jumătate de zi când a fost obligată să ia o pastilă întreagă de ecstasy, sfărâmând-o între dinți. Apoi au legat-o de canapea, cu o pernă sub fund, şi au lăsat-o aşa. Când, în sfârşit, drogul a început să-şi facă efectul, corpul i s-a acoperit de o sudoare rece, secrețiile care i se scurgeau din vagin au trecut de anus, prelingându-se pe perna aşezată sub fund şi formând o pată ce mirosea puternic a femelă în călduri. Cei doi priveau fix scena, cu paharele de vin în mână, ascultând muzică, fără măcar să se sinchisească să se dezbrace.

— Eu nu beau de obicei, decât dacă e un vin adevărat bun sau un coniac de soi.

Vinul era un Château Latour din 1976, muzica ora o piesă a lui Xavier Cugat, Miami Beach Kumba. Luaseră amândoi câte o jumătate dintr-o l>astilă de ecstasy, apoi prizaseră cu grijă o cantitate infimă de cocaină, apoi au ars nişte cristale de stupefiante procurate din Yokosuka. Vagabondul se excitase doar privind. Şi-a dat repede seama că, decât să încerce să o umilească pe fată depărtându-i cu forța picioarele, era mai excitant să o abandoneze legată de canapea şi să o vadă cum implora să i se dea orice obiect în formă de penis.

— Nu era deloc snob. De fapt, ştia că nici vinul, nici şampania nu i se potriveau, aşa cum nu i se potriveau nici hotelurile gen Okura sau Imperial. Le detesta pe toate. Dar continua să bea vin de o sută de mii de yeni sticla, şampanie de trei sute de mii de yeni sticla. Parcă se scălda în băutură, aşa cum beau pescarii de la Marea Japoniei ceai sărat, înainte de a ieşi pe mare într-o zi friguroasă. Nu ştiați asta? Se zice că e bine să bei ceai sărat când ieşi pe mare iarna. Eu n-am ieşit niciodată pe mare intr-o zi friguroasă, aşa că nu ştiu cum e. În timpul şedințelor în trei, împreună cu Kyoko, ar fi trebuit să ne dăm seama de o altă chestie, şi anume că fericirea în viață nu constă numai în sex. Acum aş putea să accept aşa ceva, dar pe atunci, când trăiam jucând rolul voluptății şi al viciului, amețită de cocaină, ecstasy şi

şampanie încât nu mai aveam nici măcar putere să mă țin pe picioare, când, dacă aveam migrene, îmi înfundam tâmplele cu heroină, eram pe deplin convinsă că nimic nu putea sta în calea energiei pe care o simțeam în mine.

Kyoko ne-a făcut să ne dăm seama de multa lucruri şi ne-a servit ca ocazie pentru a fac următorul pas în aventura noastră. După jocui erotice împreună cu noi, Kyoko se transformase] într-o sclavă perfectă, într-un om bun la toate, într-o babysitter. Ni s-a dăruit cu totul. Dacă o îmbrăcam într-un costum elegant şi îi dădeam să țină un dosar sau o mapă sub braț, probabil şi datorită staturii ei înalte, arăta exact ca o secretară i de la vreo mare companie, de asta era persoana potrivită pentru ce aveam noi nevoie să facă. Adică potrivită să înşele diverse persoane.

El voia să-i propună uneia din amantele sale să participe la jocurile noastre, dar am refuzat. Îi *j* cunoşteam destul de bine gusturile şi îmi imaginam cam ce gen de amantă îi plăcea: genul de femeie din cabaretele din Shinjuku, cu părul vopsit roşcat, care purta blană de leopard. Totuşi, se pare că mă înşelasem. Pe vremea aceea, el avea trei amante, dintre care preferata lui era o fată simplă, o stilistă cu care se întâlnea de peste zece ani, adică de pe vremea când devenise deja celebru. Fata putea foarte bine să nu mai lucreze, pentru că primea de la el în fiecare lună o sumă frumuşică de bani. I-am spus clar că detestam genul ăsta de femeie. Celelalte două erau cam la fel: una apărea în reclamele pentru o şcoală de coafeze, cealaltă era prezentatoare la un post de televiziune. Nu erau nişte fete întâlnite într-un bar, pe care să le cucerească din prima seară şi să le ducă la un | hotel, unde să facă sex toată noaptea, admirând priveliştea luminilor nocturne de la fereastra camerei. Cum să spun? Îi plăcea să lase o poveste de neuitat în urma lui, să scrie o pagină în viața persoanelor din jurul lui. Era foarte sociabil. Cu fetele acestea două avea relații ce durau de patru, cinci ani. De aceea ne era imposibil, chiar dacă le drogăm cu ecstasy, să le facem să devină sclavele noastre sexuale. Ceea ce căutam noi de fapt era o fată care să nu fie inițiată în sado-masochism, dar să fie de o sută de ori mai perversă decât Kyoko.

— Mai am o amantă, un pic mai diferită, mi-a spus el.

— Ce fel de amantă? am întrebat.

— O fată neutră, fără o poveste deosebită, mi-a răspuns.

M-au intrigat cuvintele lui şi m-am gândit că această fată putea fi ceea ce căutam. Fata, pe nume Noriko, avea douăzeci şi şapte de ani şi lucra ca

vânzătoare la un butic de îmbrăcăminte. Se întâlnise cu ea cam vreo jumătate de an, apoi nu şi-au mai dat niciun semn de viaţă şi, între timp, ea şi-a găsit un iubit pe potriva ei. Pe potriva ei, adică din aceeaşi lume cu ea, o lume cu mese de prânz de două mii două sute de yeni, luate în restaurantul vreunui hotel. Nu neapărat soba, kitsune udon, bento-uri calde servite la un fast-food în picioare sau Pizza Hut, dar nu se comparau cu un Château Latour din 1976. Totuşi Noriko nu-lputuse uita, chiar dacă nimerise cu un astfel de iubit. Nu vrem să recunoaştem că trăim într-o astfel de lume, dar asta este realitatea. Aşa cum, atunci când vezi un peisaj frumos şi îndrepţi spre el un Minolta Alpha 7000 sau un Canon EOS, reuşeşti să fac: o fotografie reuşită, tot aşa, atunci când conduci un Bentley sau un Jaguar, simţi că viaţa ta se impregnează de un nu-ştiu-ce anume. Şi cu toate că noi, ca fiinţe, ajungem să nu mai fim altceva decât acel nu-ştiu-ce, cineva care nu a avut niciodată ocazia de a conduce un Bentley nu poate înţelege aşa ceva. Ei au impresia greşită că acel nu-ştiu-ce înseamnă doar nişte vorbe în vânt. Dar asta prea puţin contează.

Eu continuam să fiu un obiect. În interiorul meu Keiko Kataoka prindea diverse contururi, ba la persoana întâi, ba la persoana a doua. Eram atât de speriat, încât nu-mi puteam ridica privirea spre ea. Aveam senzaţia stranie că mă înecam în cuvintele ei, ce pătrundeau în mine, acumulându-se acolo, uitând să mai iasă la suprafaţă.

— Motivul pentru care am ales-o pe Noriko este destul de banal şi se întâlneşte destul de des în filmele SM, un motiv foarte clasic, nu-i aşa? înţelegeţi despre ce vorbesc, domnule Miyashita?

Domnule Miyashita. Mi se părea foarte ciudat să mă aud strigat pe propriul meu nume. Uitasem că acest nume propriu, Miyashita, mă desemna pe mine însumi. Asta se întâmplase mai înainte, când Keiko Kataoka, prefăcându-se că nu-şi dădea seama că mă masturbasem, începuse să-mi povestească despre cât de mult scăzuse calitatea fetelor din cluburile SM. Atunci când hotărâsem să renunţ la personalitatea mea şi-mi pironisem ochii pe fotoliu şi eram cât pe ce să fiu absorbit de acel obiect. Picioarele fotoliului pătrunseseră în mine, cu o senzaţie alunecoasă şi neplăcută. Mă gândeam că probabil aşa se simţea şi o femeie care primea în ea un penis nedorit, închizând ochii cu prudenţă.

Mă simţeam aspirat de picioarele fotoliului cu toate că eram sigur că ele pătrunseseră în mine, îmi simţeam pielea întoarsă pe dos ca o mănuşă, cu

măruntaiele la vedere. Eram conştient că era ceva «xtrem de periculos, dar nu aveam puterea să mă opun. Eram într-o stare în care şinele meu dispăruse, ca atunci când era să mă înec în apă. Pe vremea când eram în şcoala primară, mi s-a pus un cârcel la picior pe când înotam în piscină. Nimeni nu a sesizat ce se întâmpla cu mine şi am fost la un pas de moarte. Copiii se mai scufundă din când în când, se ştia asta, aşa că nimeni nu ar fi observat cum mă duceam liniştit la fund. În cele din urmă am *i* neeput să mă zbat împroşcând cu apă în jur, ceea ce a atras atenția supraveghetorului, care mi-a sărit în ajutor. Însă această întâmplare a rămas adânc intipărită în inima mea de copil. Durerea pe care o resimți când te îneci îți dă puterea să te zbați, să dai din mâini şi din picioare. Însă atunci când epuizarea devine mai puternică decât teama şi când înghiți o cantitate considerabilă de apă, dispare senzația de agitație şi eşti pregătit să accepți ce ți se întâmplă. Atunci, când era să mă înec, am avut noroc şi am fost salvat la timp, însă acum, senzația de a fi absorbit de picioarele fotoliului semăna cu relația fragilă dintre teamă şi sentimentul de abandon. Eram pe punctul de a ceda, dar teama mă făcea să ridic capul, cu toate că nu riscam să mor înecat. Îmi dădeam seama foarte bine că nervii mi se întindeau la maximum şi funcțiile vitale erau gata să mi se oprească. „Nu trebuie să te laşi dominat de picioarele fotoliului", îmi repeta o voce interioară, ca un avertisment. Ciudat, acest avertisment nu părea să izvorască din capul meu, l ci de undeva de mai jos, de exemplu din *muşchiB* pulpelor. Nu ştiu cât timp, câteva secunde sau *1* câteva minute, m-am transformat în picioarele fotoliului. Şi în timpul ăsta Keiko Kataokn devenise o existență extrem de obiectivă *caffH* renunțase să se mai exprime la persoana întâi Keiko Kataoka vorbea folosind pronumele eu, dar, l cum eu îmi pierdusem personalitatea, îl percepeartll ca pe un ea. De exemplu „fiu nu eram în stare să-i accept propunerea" devenea „Dintr-un anume motiv ea nu era în stare să-i accepte propunerea". Chiar şi acum era suficient să-mi doresc asta pentru o auzi vorbind la persoana a treia. Era mult mai uşor aşa, chiar dacă înțelegeam că asta echivala cu *mo*artea prin înec. Într-un anur it sens, nu se deosebea cu nimic de stigmatizarea unui eretic, de dependența de stupefiante sau de sinucidere. Iată de ce, din când în când, mai încercam să revin lai mine însumi, ca şi cum m-aş fi zbătut dând dini mâini şi din picioare în piscină, însă nu ştiam până I când o să mă țină acea forță asemănătoare voinței muşchilor. Simțeam că întreg corpul meu, cu excepția

unei infime părți, întreaga mea ființă era de acord cu dezmembrarea personalității mele.

— Fata naivă şi inocentă, căzută pe mâinile unui bărbat şi ale unei femei cu o oarecare I influență, pentru a le satisface pornirile carnale. Este un scenariu clasic, nu crezi? L-am întâlnit în *I* numeroase filme şi cărți erotice. Pentru că am fost *un* copil precoce, citeam cărți erotice încă de când eram mică.

Cărți erotice! Până atunci cuvântul mi se păruse la fel de banal ca oricare altul, însă, venind de pe buzele lui Keiko Kataoka, dobândea o rezonanță aparte, ceva care mi-a străfulgerat muşchii lâcându-i să se încordeze. Am mormăit fără ca vreun cuvânt să-mi poată ieşi pe gură: Iată-lpe Miyashita din nou înghițit de picioarele fotoliului. Aveam impresia că înțeleg ce simte un dependent de droguri, aşa că mi-am mişcat din nou buzele: Miyashita are impresia că înțelege ce simte un dependent de droguri, însă cuvintele se încăpățânau să nu se facă auzite. În momentul acela, nu ştiu pentru a câta oară, mi-am simțit propriul eu disipându-se. Era o senzație stranie. Ca şi cum eu însumi dispărusem, dar îmi păstrasem facultățile senzoriale. Probabil că aşa ceva simți în lumea de după moarte. În orice caz, simpla rostire de către Keiko Kataoka a acestor cuvinte, cărți erotice, îl transformase pe Miyashita în picioarele fotoliului. Aşadar Keiko Kataoka reflectase asupra fanteziilor pe care le citea în cărțile erotice. La fel făcuse şi cu cele din filmele erotice. Cupluri de vârstă mijlocie, sau chiar unele mai tinere, încercau să atragă o a treia persoană în jocurile lor erotice, pentru a obține stimulente sexuale mai puternice. Ca să pară mai rupt din realitate, de multe ori scenariul presupunea ca unul din protagonişti să fie un homosexual sau o lesbiană. O scenă foarte frecventă în filme, mai ales în cele dublate, de tipul filmelor porno din Danemarca, dar mult inferioare, este aceea în care un cuplu foarte bogat, retras din lume într-un castel singuratic, îşi cumpăra o frumoasă fecioară sau un efeb drăgălaş. Tot la fel de des se întâlnea situația în care vreun puternic al zilei, corupt, sau şeful vreunei organizații subversive plătea mai mulți bărbați şi femei pentru a-i satisface fanteziile sexuale. Nu se înşela deloc, astfel de situații erau cât se poate de reale. Astfel de personaje existau în realitate şi Keiko Kataoka se transformase de mai multe ori în sclava lor sexuală, contra unei sume impresionante de bani. I se întâmplase de zeci de ori să fie chemată, împreună cu prietenele ei mai apropiate care lucrau în acelaşi club, pentru a

participa la jocurile erotice ale unor sadici sau masochişti, sau pentru a lua parte la orgiile secrete organizate în lumea politicienilor şi a oamenilor de afaceri. De obicei, asemenea orgii erau precedate de fastuoase banchete de recepție, animate de diverse spectacole, iar apoi invitații se retrăgeau în separeuri, unde se lansau în partide în trei sau în patru. I se întâmplase să fie invitată la asemenea petreceri pentru a delecta perechi de amanți sau chiar cupluri căsătorite. Oare prin ce erau diferite astfel de petreceri de ceea ce încercau să experimenteze Keiko Kataoka şi acel vagabond? Pe vremea aceea nu şi-au pus niciodată această întrebare. Nu s-au întrebat ce părere au ei despre acei aventurieri ai sexului, chiar şi după ce şi-au dat seama că atinseseră împreună limita maximă a plăcerii sexuale. Ea îşi continua relatarea la persoana întâi, folosind pronumele eu, în timp ce i se adresa lui Miyashita, care aproape că se identificase cu picioarele fotoliului.

— Nu ne făceam iluzii. Prin asta probabil că ne deosebeam de ceilalți care practicau sexul în trei în patru. Adică niciunul dintre noi nu era fascinat în mod deosebit de astfel de partide de *sex*. Bineînțeles, el avea înclinații sado-masochiste li de multe ori chema în camera sa de hotel două, trei sau chiar patru fete, iar eu oferisem de nenumărate ori, contra plată, asemenea plăceri. Asta înțeleg eu prin acest cuvânt, iluzii, pe care oricum nu-lfoloseam. În lumea aceasta există *îi* numite plăceri extreme şi anumiți indivizi care fac orice pentru a le atinge. Asta îmi doream şi eu pe atunci, deşi acum îmi dau seama că nu trebuie neapărat să mergi până la capăt, e suficient doar să ai nişte dorințe pe care să le urmăreşti şi să te prefaci că ți se îndeplinesc. Iată, de exemplu, ce poți citi la tot pasul în presa mondenă: soțul care se strecoară în aşternutul surorii sau al celei mai bune prietene a soției, rămasă peste noapte la ei, soția care îi surprinde asupra faptului, şi nici nu-şi dau seama când se pomenesc toți trei atât de excitați de situație încât următorul pas este să ajungă toți trei în acelaşi pat. Dar nu cred că e necesar să vă fac o expunere amănunțită asupra acestui gen de situație. Îmi dați impresia că sunteți un expert în culegerea şi analiza informațiilor, aşadar nu cred că mai e nevoie să insist cu mai multe detalii. Totuşi, nu ştiu de ce, dar simt oarecum nevoia să vă vorbesc despre lucrurile acestea, prea multă vreme le-am ținut adunate în mine, fără a avea cui să le împărtăşesc. Nu vreau deloc să spun că ceea ce făceam noi doi împreună, eu cu bărbatul acela, se deosebea în vreun fel de perversiunile pe care le face lumea de obicei, nici că exista ceva pur în ele, căci, în definitiv, nu făceam altceva

decât sex în trei. Probabil că m-ați putea înțelege mai bine dacă v-aş da nişte detalii concrete. Noriko lucra la un butic de îmbrăcăminte de firmă din Italia, situat în Minami Aoyama. Înainte lucrase lt raionul de articole de damă dintr-un magazii universal, Seibu sau Takashimaya, am uitat cur se numea, unde se dovedise foarte descurcăreață, astfel încât fusese însărcinată cu aprovizionarea şi cu gestiunea stocului de produse. Ce fel de fată e? l-am întrebat eu şi mi-a răspuns: E o fată bună. Ştii că mie nu-mi plac decât fetele bune.

Se aflau în apartamentul de lux al unui hotel cu multe etaje din Akasaka, în care se caza bărbatul de obicei. De la fereastra camerei se putea admira priveliştea oraşului. Îi plăcea să sfărâme cu grijă cocaina şi să traseze dâre lungi pe suprafața mesei de sticlă din acel apartament. Îi plăcea să facă asta pe la asfințit, când se mai putea zări o dungă din albastrul cerului la orizont şi când luminile de pe Tokio Tower abia începeau să pâlpâie. Trăgea pe nas cam jumătate din linia de pudră albă, apoi sorbea din paharul de bere Heineken sau de şampanie Krugg şi apoi făcea semn înspre Keiko Kataoka să privească dincolo de fereastră. „Uită-te ce frumos se vede Tokio, îți taie respirația, nu-i aşa?"

Mereu repeta aceleaşi cuvinte. În ziua aceea femeia a vrut să-lântrebe direct dacă Tokio îi tăia respirația sau aşa se simțea el de obicei, dar a renunțat în cele din urmă. Se gândea: oare plăcerile noastre au atins limita maximă, oare nu mai există nimic dincolo de ele? Dacă este într-adevăr aşa, atunci e mai bine să nu facem vreun gest care să distrugă relația dintre noi. Mai bine realitatea, chiar dacă asta înseamnă să mo înecăm în droguri sau să includem mereu o altă *persoană* în jocurile noastre.

— O fată bună? Ce înseamnă asta? Şi prietenele «inie, toate sunt fete bune.

Keiko Kataoka ştia prea bine ce înțelegea *l'iirbatul* prin „fată bună", totuşi i-a pus această *Ini rebare* cu o voce sigură pe sine. Avea senzația că *află* pe marginea unei prăpăstii. De fapt, dacă *«ilntea* bine să se gândească, încă de când simțise dată, ca o gâdilătură între coapse, plăcerea*,* adică de când era la grădiniță, trăise *urmărită* de acea senzație de tensiune extremă, de «cel tremur al trupului care te cuprinde atunci nid priveşti în jos de la marginea prăpastiei.

— Oare nu sunt eu cea ciudată, să mă gândesc *În aşa* ceva şi să mă umezesc la acest gând? Chiar *i u* o zi înainte, o femeie mai în vârstă din

vecini *mă* întrebase dacă nu sunt cumva obsedată sexual. Nici nu ştiam ce înseamnă acest cuvânt, obsedată ixual, dar mi-am dat seama că se referea la ceva ruşinos, că atunci când voi creşte mare, mă vor înnebuni sculele bărbaților. Toată viața mea am I răit cu astfel de angoase. De aceea, nu mă speria ileloc senzația de a mă afla pe marginea unei prăpăstii. E adevărat, eram cuprinsă de nesiguranță îi de tensiune, dar nu aveam de gând să dau bir *iu* fugiții. Însă bărbatul acela era special pentru mine.

Începând cu prima zi când îşi cumpărase l randafâri, cu prima zi când se umilise în schimbul unor bani, ba nu, din ziua în care devenise conştientă, prima oară în viața ei, de acel impuls dulce şi am care o străbătea pornind dinspre pulpe, trecând şira spinării, pe ceafă, urcând spre tâmple, ziua în care realizase că izvorul acelui fior plă se afla în relația dintre două ființe umane, Ke' Kataoka nu încetase să creadă că va întâlni bărbat care îi va putea satisface cu adevărat într-un mod cât mai concret acele dorințe ascuns Bărbatul acela nu putea fi decât un sadic, cine căruia putea să-i poarte un respect profund. T bărbat care să-i accepte poftele trupeşti, care să ceară să se umilească în fața lui, un bărbat în fa căruia să se poată dezvălui aşa cum este, momentele în care şi-ar depăşi ultima rămăşiță ruşine. Cu siguranță că era un paradox. Îşi dor ca acel bărbat, față de care se putea simți umili în modul cel mai absolut, să o facă să simtă umilință şi mai mare. Cu alte cuvinte, îşi dorea s se poată accepta pe sine în acea stare de maxim umilință, tocmai pentru că el era cel care i provoca.

— Oare până când avea să continue ace tensiune? Oare Noriko ne va putea fi de ajutor Oare ce putere aveau tehnicile sadice pe care exersaserăm până acum, drogurile, şampani camerele de hotel de la care se putea admira vede panoramică asupra Tokio-ului? Nu ne făceam grij din pricina asta. Însă nu puteam îngădui să scad tensiunea care ne anima.

El îi spusese odată că, pe măsură ce se apropi de moarte, oamenii devin din ce în ce mai romantici iar ei nu-i displăceau frazele pompoase de gen ăsta. Keiko Kataoka era o femeie care putea să-

Mea seama de aspectul penisului unui bărbat şi de modul de ejaculare doar uitându-se la mâinile sau la chipul lui. Asta însemna că putea şi să înțeleagă ce anume se ascundea în spatele acelei fraze pe care o murmura el. Îi plăcea acel ceva care se ascundea ui spatele cuvintelor vagabondului, dându-i acea teribilă forță.

— Ce vrei să spui prin fată bună?

— O fată bună este aşa cum o arată şi cuvintele, luate ad litteram, ca un vin bun, ca o friptură bună, ca un costum bun, înțelegi? Adică să aibă ce-i trebuie de la natură şi să fie bine educată.

— Mi-ai spus de câtă vreme te întâlneşti cu fata asta?

Cu toate că auzise de nenumărate ori răspunsul la această întrebare şi plănuise cum îşi vor petrece seara, totuşi Keiko Kataoka sfârşi prin a-i pune aceeaşi întrebare. În seara aceea, era mult mai emoționată decât atunci când se întâlneau cu Kyoko sau cu celelalte fete din bar. Bărbatul bea şampanie Krugg din 1979, admirând priveliştea Tokio-ului scăldat în lumini. Pentru noaptea aceea pregătise trei dâre de praf prețios, trasate cu grijă, fiecare a câte zece centimetri, dar Keiko Kataoka nu trase pe nas decât jumătate dintr-o dâră. Voia să-şi păstreze luciditatea.

— Sunt cam patru ani de când ne cunoaştem, începuseră să pună la punct ultimele detalii ale acelei seri.

— Bănuiesc că nu ați făcut dragoste imediat ce v-ați cunoscut, nu?

— Nu sunt genul care să mă arunc pe o femeie. Principiul meu este că trebuie să-ți alegi cu grijă momentul, perioada, chiar anotimpul, altfel vei avea numai de pierdut. De exemplu, când eşti lihnit de foame, mănânci cu poftă orice, chiar şi un kebab din gară. Nu zic că e ceva rău în asta, dar ajungi să crezi că e cel mai gustos lucru pe care-lputeai mânca, numai pentru că nu mai poți de foame şi nu mai eşti în stare să-i judeci gustul cum trebuie. Dar probabil că această comparație nu tocmai inspirată…

— Ai cheltuit bani cu ea?

— Nu mai mult ca de-obicei, doar ți-am mai spus. Nu obişnuiesc să cheltuiesc mulți bani cu o femeie, nici nu am vanitatea de a cuceri o femeie care nu face parte din teritoriul meu obişnuit. Oare de ce? Nu m-am gândit niciodată la asta, să ştii. Şi apoi, cred că asta are legătură cumva cu faptul că nu aş putea deveni niciodată masochist. Tu ce crezi, Keiko?

Discutaseră de nenumărate ori subiectul acesta, şi când erau la Paris, şi la Veneția, şi la Barcelona, şi la New York sau în altă parte. La început, oricine consumă ecstasy sau cocainăîşi dă drumul la limbă. Lui Keiko Kataoka îi plăcea să-laudă vorbind. Îi plăcea felul în care-şi mişca mâinile şi degetele când vorbea, tonul vocii lui care trăda în acelaşi timp încredere în sine şi sfială, buzele sale aspre pe care şi le umezea din când în când cu vârful limbii rozalii. Uneori se întreba dacă îi vor plăcea mereu buzele acelea. Oare va fi capabilă să le iubească la infinit? Nu i se mai întâmplase cu

nimeni să se gândească la aşa ceva. Oare se va strecura pe nesimţite plictiseala chiar şi între ei doi?

— Da, cu siguranţă că ăsta e motivul pentru "tu- n-ai putea niciodată să fii un masochist.

— Înţelegi, chiar dacă m-aş îndrăgosti de o *m 11 iţă* celebră şi aş cuceri-o. Nu m-ar încânta ideea *iii»* n *mă* afişa cu ea de după gât prin baruri pentru *i* le arăta tuturor ce grozav sunt eu. Asta nu în canină că am ceva împotriva actriţelor. Sau că iu *ar* deranja priveliştea unei feţe obişnuite, de pe *inie a* dispărut orice urmă a machiajului de peste il Chiar cunosc vreo câteva actriţe, şi *toate* debor*dează* de o energie vitalizantă, ca şi tine, de altfel, *lună,* dacă e vorba doar de această energie debor*dantă,* sunt destule la care găsesc aşa ceva. Pur *şi umplu* nu-mi place să-mi irosesc timpul şi energia, *c*/ind pot să găsesc şi în mediul meu, adică printre *Icmeile* care mi-au arătat simpatie încă de când *mau* cunoscut, destule care să-mi fie pe plac. Asta *nu* înseamnă că sunt un tip comod. Noriko era probabil una dintre cele mai grozave fete pe care *le-am* întâlnit, poate chiar prea bună pentru mine.

Auzindu-lvorbind astfel, Keiko Kataoka fu cuprinsă de o gelozie neînţeleasă, pe care nu o mai limţise până atunci. Relaţia lor nu semănase niciodată cu aceea a doi iubiţi, cu amintiri din liceu povestite la o cafea într-o cofetărie, cu filme văzute *la* cinema, cu excursii la onsen1, apoi cu partide de *nex* năvalnic, de-abia intraţi într-o cameră de hotel, *Iară* a mai avea răbdare să-şi dea jos hainele. *Nu,* ei se întâlneau doar pentru a desfăşura un fel *de* ritual, cu ore întregi de lungi confidenţe şi de exacerbare a simţurilor prin droguri. Începeau prin

Ungerea reciprocă a picioarelor, apoi ea îşi îndepă cu mişcări languroase hainele, pentru a se târî a la nesfârşit pe podea, în faţa lui, cu un vibra înfipt în vagin. De ce nu faci dragoste cu mine aşa cum se face în mod normal? l-a întrebat ea odatii la care el nu s-a sfiit să afirme: Dintre toţi bărbaţii şi femeile pe care sexul simplu nu-i mai satisfaci! noi suntem undeva la nivelul maxim.

— Era o fată prea bună?

— Nu era deloc pretenţioasă. Lucra normal, în timpul zilei, şi te aşteptai să nu aibă prea mult timp liber seara. Cu toate acestea, din momentul în care relaţia noastră a atins şi aspectul sexualj nu ezita să vină în camera mea de hotel ori câte *ori* o chemam, beat fiind, pe la două sau chiar la treil noaptea. Bineînţeles, nu făcea asta pentru că n-*al*< fi avut succes la bărbaţi.

Doar lucra într-un butic şi nu ducea lipsă de bărbaţi care să o curteze, din toate categoriile, de la perverşi nenorociți din lumea modei până la angajaţi la bancă sau la ziarişti. Din fericire sau din nefericire, bineînțeles că pentru mine e din fericire, fusese crescută cu grijă de un tată extraordinar şi de o mamă afectuoasă, şi *avea* doi fraţi, dintre care unul era pilot la Japanei Airlines, iar altul lucra la WHO sau la UNICEF, n mai ţin minte exact. Amândoi o răsfățau pe Norik foarte mult, iar de ziua ei nu se întâmpla să nu-trimită flori. Înțelegi ce vreau să spun, nu? Era fată fără complexe, care nu ar fi alergat după u bărbat, dar, în acelaşi timp, nu avea nici aroganța unei fete care e obişnuită ca bărbaţii să-i acorde atenție. Pe scurt, era o fată fără fumuri, sinceră cu ea însăşi, totul la ea venea în mod natural, dăruirea tin sine pentru bărbatul pe care-liubea, fără a avea impresia că face un sacrificiu sau că îndură ceva neplăcut. Nu spun că aş fi un bărbat cu succes la dinei, doar că ea era o fată tare bună.

— De ce v-aţi despărțit?

— Nu ne-am despărțit, în sensul clasic al cuvântului. Pur şi simplu am încetat să ne mai întâlnim, asta a venit de la sine, fără sentimente iii-vinovăție din partea unuia sau a altuia din noi. I'robabil că mă plictisisem, prea făcea cum îi «puneam şi, în plus, mă întâlneam şi cu alte femei, nire nu erau aşa de docile şi ascultătoare ca ea. Treptat, acestea i-au luat locul în ordinea priorităților, atâta tot.

În curând a sosit şi Noriko. Keiko Kataoka simţea *i îi* se umezise, după ceva timp, fără ca măcar să fie it insă.

— Îmi cer mii de scuze, începu Keiko Kataoka *i*le îndată ce Noriko intră în cameră. Mă numesc Kataoka şi sunt asistenta lui în tot ceea ce ține de partea muzicală. Plec imediat, vă rog să nu vă faceți griji.

Keiko Kataoka înțelegea bine că nu era nevoie nici de timp, nici de eforturi deosebite cu această femeie. Noriko era exact aşa cum o descrisese bărbatul. Era o fată comună, destul de frumoasă, înjur de douăzeci şi cinci, treizeci de ani, cu pleoapele un pic ridate, cu pielea moale. Auzind-o pe Keiko Kataoka cerându-şi scuze şi invitând-o să se simtă ca la ea acasă, Noriko se scuză la rândul ei pentru deranj, cu o atitudine puțin crispată. Purta un costum elegant, de firmă.

— El mai are puțin de lucru cu nişte documen ce ziceți să stăm puțin de vorbă, ca între femei

— Iartă-mă, Noriko, te rog să mă scuzi câte minute, îi spuse bărbatul, privindu-le pe cele de fete frumoase, în timp ce se aşezau una lângă alţi pe canapeaua din piele bej.

E o fată într-adevăr drăguță, se gândi KeikQ Kataoka.

— Mi s-a spus că lucrați în domeniul modei constat că aveți într-adevăr un gust deosebit în alegerea vestimentației, spuse Keiko Kataoka în timp ce pregătea un gin tonic, pe care i-loferi tinerei.

— Nici vorbă de aşa ceva! Lucrez ca vânzătoare într-un butic, atâta tot, spuse Noriko, cu o uşoarl temere în glas.

Apoi adăugă un „mulțumesc", luând paharul pe care i-l pregătise Keiko. În timpul acesta, Keiko se gândea că niciodată o prostituată plătită sau o fată naivă atrasă de nişte bani nu ar fi putut să-i ofere o excitare atât de puternică. Nu era suficient să sporeşti numărul trupurilor implicate într-o relație pentru a modifica natura acelei relații. Noriko însă era diferită. Ea ar fi putut deveni un catalizator pentru ei doi. Keiko Kataoka începu să o urmărească cu mare grijă pe Noriko, în timp ce-şi bea ginul tonic. Nu avea niciun sens să se arunce asupra acestei prăzi prețioase. Trebuia mai degrabă să aibă răbdare, aşa cum lupul pândeşte pe ascuns o turmă de oi păscând liniştită pe păşune, pentru a se repezi asupra ei în ultima clipă. Indiciile nu se lăsau descoperite aşa uşor, desigur.

— Mă scuzați, eu nu beau deloc alcool, dar de data aceasta o să beau puțin, pentru a vă ține companie. Dacă nu este o băutură de calitate, mă ui imediat durerea de cap.

— Da? Eu pot să beau orice, după pofta inimii.

— Ştiți cumva barul El Grio, din cartierul Daikanyama? Barmanul e un italian cu aer de mafiot.

— Nu, nu-lştiu. Nu prea frecventez genul ăsta de localuri.

— De bună seamă italienii sunt cei mai buni ca barmani, eu aşa cred. Nu vi se pare?

— Eu… ştiți… nu prea merg în străinătate… Noriko vorbea puțin, de parcă avea limba legată,

; i tărăgăna finalul cuvintelor. Nici măcar liceenele sau studentele care-şi pierdeau vremea pe ici, pe colo, ca nişte reptile pe cale de dispariție, nu vorbeau în felul acesta exasperant şi prostesc. Orice om este înzestrat cu instinctul de supraviețuire şi are metodele sale proprii de a se proteja de pericole. Bolborosind cuvintele, tărăgănând ultimele silabe, Noriko încerca

să treacă drept o fată oarecare, deşi era mai mult decât atât. Era de neimaginat însuşi conceptul de oarecare asociat cu numele ei. Avea ceva deosebit, un eu profund, izvorând din adâncul ființei ei, ceva ce nu putea fi transpus în cuvinte. Vagabondul se prefăcea că munceşte bătând la tastele computerului, cu documentele întinse în fața lui, dar de fapt trăgea cu urechea la discuția celor două femei. Omul acesta se pricepe aşa de bine să se prefacă, se gândea Keiko Kataoka. Oare nu aceasta era adevărata natură a bărbaților, de a se preface că fac ceva?

— Undeva între Nisa şi Monaco se află o stațiune de vacanță numită Saint-Jean-Cap-Ferrat.

Şi acolo se află un hotel construit pe de-a-ntregul din marmură albă, cu numai vreo treizeci de camere. Şi acolo…

Vagabondul, care ascultase cu atenție conver saţia lor, o întrerupse brusc:

— Keiko, scuză-mă că te întrerup. Hei, Noriko, nu spuneai tu că ai vrea să încerci orice droguri, numai să te facă să te simți bine? Ei bine, am adua cu mine ceva de la Londra, săptămâna trecută. Vrei să încerci?

Auzindu-l, Noriko se crispa puțin. Tocmai starea aceasta de crispare nu trebuia să o lase să dispară.

— Poftiiiiim? Ce spuuuui? răspunse Noriko, prelungind finalul cuvintelor şi mai mult decât până acum.

Motivul pentru care venise în seara aceasta era că avea poftă să facă sex, după atâta vreme în care nu mai făcuse. Era crispată deoarece nu înțelegea legătura dintre Keiko Kataoka, camera de hotel şi bărbatul pe care-lântâlnea după un an, şi mai ales nu înțelegea care era rolul ei în toată povestea. Prin felul împiedicat de a vorbi al unei studente prostuțe încerca să ascundă tocmai această crispare, precum şi buna creştere şi propria-i forță. Era suficient de puternică pentru a-şi dori să afle ce efect aveau drogurile şi în ce fel urmau să modifice relațiile dintre ei trei.

— Ce fel de droguri? întrebă Noriko după ce-şi bău restul de gin tonic dintr-o înghițitură, privindu-i pe rând pe vagabond şi pe Keiko Kataoka.

Apoi, după ce le ascultă preț de câteva minute explicațiile despre ecstasy, sfărâmă între dinți pilula roz, strâmbându-se de cât de amară era.

— În hotelul acela făcut numai din marmură, înțelegeți, există un bar foarte şic, cu tavanul acoperit cu fresce, iar toți barmanii de acolo sunt Hnlieni. Italienii sunt cei mai buni barmani, pe lilngă irlandezi, desigur. Ştiți de ce?

Noriko clătină din cap. Pupilele nu i se dilataseră încă.

— Bărbaţii italieni, ca şi cei irlandezi, sunt un neam de vânători până în măduva oaselor. Mă pricep foarte bine să recunosc caracteristicile unui vânător, credeţi-mă, pentru că şi bărbatul acesta i'Hte un vânător.

Auzind aluzia la el, Noriko îşi îndreptă privirile asupra vagabondului. Componentele pastilei de icstasy începeau să-i pătrundă în vasele sangvine, l recând prin peretele subţire al stomacului. Noriko • imţea cum îi amorţesc vârfurile degetelor de la mâini şi de la picioare şi, încet-încet, îşi pierdea controlul asupra propriului trup. La început, produsul provoca întotdeauna un scurt moment de panică celor ce-lconsumau. Strania impresie că li *se* lipeşte creierul de craniu era urmată de pierderea echilibrului corpului, apoi de ameţeli intermitente. Abia atunci conştientizau un comportament sexual care le era străin de obicei, dorinţa de a face sex în cele mai inimaginabile poziţii, existenţa unui vagin din care se revărsau valuri de lichide, dorinţa de a-şi simţi penisul îngropându-se undeva adânc. Atunci ajungeau să-şi dorească cu disperare ceva care le lipsise dintotdeauna.

— Vânătorul îşi urmăreşte prada cu multă grijă. E atent din ce parte bate vântul pentru ca animalul să nu-i simtă mirosul, se târăşte pe coate printre ierburi şi arbuşti, atent să nu facă nici mai mic zgomot, nu-i aşa?

Noriko îşi răsuci puţin trupul. Părea că nu «găsea locul pe canapea. Se străduia să se conce treze asupra a ceea ce spunea Keiko Kataok Concentrată asupra descrierii vânătorului, simte crescând înlăuntrul ei o euforie care-i făcea trup să tremure şi încercă să scape de acest fream care o cuprindea. Însă îi era cu neputinţă să elibereze de el. Freamătul, pe care-lresimţea ca un zgomot de paşi, nu făcea decât să sporeas vidul ce se căsca în adâncul său. Cuvântul „vânăto şi imaginea pe care o crea acesta în mintea începeau să se suprapună cu imaginea unui falul

— Dar, în momentul cel mai important, vânător e capabil să renunţe la tot, la imaginea desp sine, la gesturile deprinse prin antrenament, la t ce a învăţat că trebuie să facă. În momentul în ca ţinteşte cu puşca vânatul, în care îşi încordează arcul, în care jumuleşte păsările sau jupoaie pieleej animalelor răpuse, îşi urmează instinctul, purtat de un uragan de agresivitate de care numai u vânător e în stare. La fel şi barmanii italieni sa irlandezi, nu au nevoie să măsoare cantitatea de gin sau de vodcă pe care o toarnă în pahar. Ca să pregătească un martini sec, toarnă cu o mână sigură din sticla

de gin, apoi din cea de vermut ş' nu se înşală nici măcar cu o picătură. Domnişoară Noriko, mă înțelegeți?

Noriko începuse să tremure din încheieturi. Era pe punctul de a se prăbuşi peste canapea şi întinse mâinile în căutarea unui punct de sprijin. Simțea cum tot ceea ce o alcătuia ca ființă se prăbuşea ca piesele de domino. Noriko era conştientă de aşteptările pe care le avusese când a intrat în această cameră de hotel. Probabil că îşi imaginase n mulțime de lucruri. Fără îndoială că dorise să discute cu vagabondul despre ce se mai întâmplase *i* u timpul cât nu s-au văzut. Îşi imaginase cum s-ar ameți amândoi puțin câte puțin de la alcool, cum *s-ar* elibera treptat de tensiune, cum s-ar răsfăța lăsându-se cuprinsă în brațele lui ocrotitoare, cum *iar* spune el, consolând-o: „Totul e în regulă, n-ai de ce să-ți faci probleme, nu ai greşit cu nimic, ai avut dreptate să refuzi orice compromis care nu se conforma principiilor tale şi să mă aştepți până acum". Apoi ar ierta-o pentru că îl dorise atât de mult. Această viziune paradiziacă i-a fost într-o clipă distrusă de dorința copleşitoare pe care o simțea acaparând-o cu totul. Indiferent de tipul de droguri, fie că erau stimulente sau calmante, LSD, ccstasy, heroină, cocaină sau marijuana, corpul resimțea o nevoie acută de a-şi satisface excitația. Dacă nu conştientizezi acest lucru, e posibil să cazi pradă delirului cauzat de acea nevoie de auto-satisfacere.

— Spuneți, domnişoară Noriko, înțelegeți? Keiko Kataoka o chestiona dinadins cu o voce blândă, deşi era evident că Noriko nu avea cum să priceapă despre ce vorbea. Încerca să o facă să cadă în capcană. Noriko căuta cu disperare un punct de sprijin, cu ochii pierduți în spațiu, cu expresia unei fetițe care a făcut o năzbâtie şi se aşteaptă să fie certată.

— V-am întrebat ceva, domnişoară Noriko!

— Poftim? Da, înțeleg, înțeleg.

Noriko îşi apăsă tâmplele cu podul palmelor şi încercă să se ridice, dar se clătină şi nu reuşi. Pupilele i se dilataseră atât de mult încât nu i se mai zărea albul ochiului şi implora să i se dea ceva, repede, nu contează ce.

— Nu o să primeşti aşa uşor ce vrei, murmură Keiko Kataoka.

— Nu e în natura sadicului să încerce să supună pe cineva care nu-şi doreşte asta. Bineînțeles, există şi indivizi de genul acesta, dar nu poți decât să-i compari cu un australopitec care abia a învățat să meargă pe două picioare.

— Aţi păţit ceva? Nu vă simţiţi bine? Vreţi să vă întindeţi un pic pe pat? Să vă ajut până acolo?

Noriko înclină afirmativ din cap, apoi încercă din nou să se ridice, sprijinindu-se de Keiko Kataoka, dar se clătină şi se prăbuşi, răsturnând paharul de gin tonic şi frapiera cu gheaţă de pe masă. Ochii i se umplură de lacrimi şi rămase blocată. Keiko Kataoka o împinsese intenţionat deasupra mesei.

— Vai, dar ce-ai făcut, Noriko? S-au udat toate documentele! spuse Keiko Kataoka postându-se în faţa fetei şi privind-o de sus.

Keiko Kataoka era mai înaltă cam cu opt centimetri. Noriko privi spre podeaua pe care se rostogoliseră cuburile de gheaţă şi culoarea îi pieri din obraji. Rămase surprinsă de răceala care se citea pe faţa lui Keiko Kataoka şi încercă să-i ceară iertare, însă parcă avea limba legată. Nu reuşea să scoată niciun cuvânt.

— Ah, scuzaţi-mă! Ce să fac? Ce-aş putea face?

În momentul în care lacrimile începură să i se prelingă din colţurile ochilor, Keiko Kataoka îi arse cu putere o palmă peste obraz.

— Treci şi adună toate cuburile de gheaţă de pe jos I – Pe faţa vagabondului flutură un zâmbet. Noriko începu să tremure din tot trupul în urma palmei primite, se aplecă să adune cuburile de gheaţă, dar se prăbuşi pe covor, ca şi cum întreg corpul i s-ar fi descompus în bucăţi. În cădere, fusta costumului de culoare crem i se ridică, scoţându-i la iveală pulpele albe, cu pielea molatică.

— Ai grijă să nu laşi niciun cub de gheaţă nestrâns de pe jos!

Noriko se transformase într-un bebeluş. Era dezgustată de ea însăşi. În mai puţin de cinci minute nu-şi va mai aminti de ruşinea de acum.

— Noriko? îţi dai seama ce-ai făcut? Ai udat documentele acestea foarte importante şi ai împrăştiat cuburile de gheaţă pe podeaua camerei de hotel.

— Îmi cer scuze. O să le strâng pe toate. Vă rog să mă scuzaţi.

În timp ce-şi cerea scuze, vocea îi deveni tot mai ascuţită şi izbucni în plâns. Keiko Kataoka îi făcu vagabondului un semn din ochi, îndemnându-lsă se apropie. Vagabondul o cuprinse cu blândeţe pe Noriko de după umeri şi o ajută să se ridice, apoi îi vorbi mângâind-o pe păr.

— Noriko, Keiko e secretara mea, de aceea e mai dură cu tine şi te ceartă. Nu-i nimic, o să-i cer şi eu iertare pentru tine. Dar uite! Ţi s-a udat fusta. Mai bine faci un duş. Da! Du-te repede şi fă un duş.

Noriko se agățase de umerii bărbatului şi plângea în hohote. Voia să-i spună: „Da, mă duc să fac duş, dar trimite-o acasă pe femeia asta înaltă, te rog, hai să rămânem numai noi doi”, dar nu putea rosti cuvintele. Era convinsă că a comis o greşeală impardonabilă. Dispăru, la fel de confuză, în sala de baie. „De ce m-am udat în halul ăsta?” îşi repetă ea de nenumărate ori în timp ce-şi spăla coapsele, apoi îşi înfăşură un prosop pe deasupra bikinilor şi se întoarse în cameră. În momentul acela o zări pe Keiko Kataoka, încă îmbrăcată în costumul ei roşu-sângeriu din mătase, cum alinta cu mâinile şi cu buzele penisul în erecție al bărbatului aşezat în pielea goală pe canapea. Noriko scoase un țipăt scurt şi îşi acoperi fața cu amândouă mâinile. Keiko Kataoka se apropie de ea.

— Noriko, scuză-mă. Nu am de gând să-ți fur iubitul, însă nu mă pot abține. Şi eu îl iubesc. E atât de atrăgător, nu ți se pare?

Noriko îşi dezlipi mâinile de pe față, o privi drept în ochi pe Keiko Kataoka şi încuviință. Îşi dădea seama că Keiko Kataoka îl iubea într-adevăr pe bărbatul acesta şi avea o asemenea putere de convingere încât i se făcu pielea ca de găină.

— Hai, vino aici. Arată-i şi tu cât îl iubeşti. Ştii bine că îi place să fie alintat, nu? O ştii mai bine decât mine, nu-i aşa?

Noriko îl privi pe vagabond cu ochii în lacrimi. Keiko Kataoka o cuprinse uşor de după umeri şi o apropie de el gândindu-se: „Nimic din toate acestea nu e normal să se întâmple. Nu în camera asta. Ba nu, nu în lumea asta”. Noriko, rămasă doar în bikini, îşi simțea pielea mângâiată de aerul fremătător *în* jurul ei şi scoase, fără să vrea, un geamăt scurt. Ardea de nerăbdare să fie strânsă în brațe de acest bărbat, să simtă orgasm după orgasm, ca altădată, apoi să-i cuprindă sexul cu buzele şi să-i bea sămânța ca dovadă a dragostei ce i-o purta. Condusă de Keiko Kataoka, înainta înspre canapeaua unde bărbatul aştepta cu penisul în erecție. În timp ce o conducea pe Noriko înspre el, Keiko Kataoka îşi aminti de cuvintele bărbatului. Îi vorbise pe un ton neutru, de parcă era un comentator sportiv care explica mişcările de balansare de la jocul de golf sau de tenis: „Noriko are o conformație ciudată şi în plus are vaginul adânc, de aceea când o penetrez, nu am impresia că mă afund înăuntrul ei, ci că alunec afară, înspre anus. Intrarea în vagin îi este aşa de largă şi se umezeşte instantaneu încât, oricât m-aş mişca de puternic, nu-i simt pe deplin pereții vaginului. Cum să spun? Precum carnea de porc îngrăşat numai cu cartofi, care parcă nu are

niciun gust, deşi se simte o oarecare consistenţă când o mesteci. Însă, după ceva timp, după ce depăşeşti un anumit prag, îi simți mucoasa vaginului contractându-se, de parcă ar fi trecut brusc pe un motor turbo de camion, întreg corpul începe să-i tremure, şi atunci e momentul când simte primii fiori ai orgasmului. Dacă îmi dau eu drumul înainte, nu simt mai mult decât dacă aş urina într-un canal mizerabil de pe lângă Osaka. După ce membrana vaginului îi intră în trepidații, Noriko este extraordinară, pasională ca o hienă înfometată rătăcind prin savană. Odată i-am ținut socoteala orgasmelor: a juisat de douăzeci şi opt de ori". Asta îi povestise vagabondul într-o seară, pe când savura nişte clătite Suzette, după ce golise două sticle de Château Latour din 1976. Amintindu-şi cuvintele lui, Keiko Kataoka o opri pe Noriko, care era gata să se arunce în brațele bărbatului.

— Noriko, aşteaptă puțin, te rog. Mai întâi trebuie să-ți ceri scuze pentru ce ai făcut. Ştiu că el deja te-a iertat, dar nu ți se pare că ai scăpat prea uşor? Eu aşa cred, poate pentru că sunt o secretară foarte scrupuloasă. Tu ce părere ai?

— Aşa e, aprobă Noriko, îmbrăcată doar în bikini. Pe tot trupul pielea i se făcuse ca de găină. Un miros bine cunoscut i se răspândea dinspre vagin. I s-a spus să-şi dea jos bikinii, fără să înțeleagă ce legătură avea asta cu scuzele pe care trebuia să şi le ceară, apoi s-a trezit legată cu un cordon de piele, îngenuncheată pe podea. Partida de sex a început îndată.

În acel moment, Keiko Kataoka şi-a dat seama că ceea ce îşi imaginase mereu într-un mod abstract era pe cale să se transforme sub ochii ei în realitate. Vagabondul era un bărbat dintr-o bucată şi prea puțin rafinat, dar avea un dar special de a-i face pe cei din jurul lui să-şi dea seama de lucruri nebănuite.

— După multe eforturi, devenisem un fel de legendă, adică o stăpână absolută, recunoscută de toată lumea. Bărbații nu mai aveau secrete pentru mine, nici pe plan fizic, nici pe plan psihic. Am învățat multe despre sadism şi, oricât de modestă aş fi, totuşi pot să spun că eram printre primele cinci stăpâne sadice care îşi exercită meseria în această țară. Într-o bună zi, bărbatul acesta mi-a spus:

— Ai putea să devii un bun psihiatru!

— Cu ce se ocupă un psihiatru? am întrebat.

— Îi face bine pe cei care suferă.

— Aa, dar exact asta fac eu acum, nu-i aşa? am răspuns.

Eram încredințată că îi înțelegeam destul de bine pe bărbați, le cunoşteam mecanismul de funcționare. Totuşi, exista un aspect care-mi scăpa mereu: acea putere de a lupta care le rămânea chiar şi după ce ejaculau, acea forță de a suporta greutăți, acea energie care îi determina să facă ceva, chiar dacă ar fi pe moarte, acea încăpățânare care-i secătuia de puteri. Însă, fără acea încăpățânare, de bună seamă că n-ar fi reuşit să facă o mulțime de lucruri. Când mă gândesc la asta, mi se întâmplă de multe ori să mi se scurgă sângele din vene. Orice se întâmplă pe lumea asta nu depinde oare de cât de mare e această nechibzuință? Tocmai acesta este lucrul pe care-lau bărbații în plus față de noi, femeile, şi prin care unii dintre ei ne depăşesc. Oare această diferență infimă nu înseamnă totul? în timpul acesta, vagabondul începuse să vorbească cu Noriko, să-i adreseze nişte cuvinte care pentru mine ar fi fost de nesuportat.

— Hei, Noriko, mă auzi?

Noriko avea pupilele dilatate la maximum şi amenințau să-i acopere întreg globul ocular. Nu putea să se ridice în picioare, se prăvălea în

genunchi de îndată ce schița cea mai mică încercare de a se ridica. Ca un ied de-abia fătat, m-am gândit eu la început, deşi un ied, în cele din urmă, după multe şovăieli şi căzături, se poate ține pe propriile picioare. În afară de acest aspect, Noriko semăna foarte bine cu un ied, cu ochii mari şi rotunzi, în care se putea citi spaima, cu trupul umed şi lipicios. Dar un ied de-abia fătat se freacă de ierburi şi tot se usucă până la urmă, pe când Noriko era exact invers: cu fiecare clipă se uda tot mai tare, încât nu mai puteai face nimic ca să opreşti tot acel lichid care se revărsa din interiorul ei, nici măcar dacă-i înfigeai un vibrator sau un tampon în vagin.

— Noriko, eşti atentă? Ceea ce ai luat tu se numeşte ecstasy. Înțelegi? Te simți ciudat? Poți să fii sinceră cu mine, ştii doar…

Noriko dădea din cap mecanic, ca o broscuță de jucărie din vitrina unei farmacii. Arăta de parcă va izbucni în lacrimi dintr-o clipă în alta, dar cu siguranță că n-o va face. Ecstasy nu era un drog care să te facă să-ți plângi de milă, ci mai degrabă să te accepți pe tine şi pe cei din jur aşa cum sunt. Dar eu, oare ce-mi doream eu? Penisul bărbatului pe care-liubeam, la un metru şi ceva de mine, acoperit cu un şort Versace, cu o pereche de pantaloni Cerutti. În fața ochilor aveam vulva şi clitorisul acestei fete obişnuite, genul care îmi place mie, şi, cum eram obişnuită cu jocurile între femei, eram sigură că o puteam aduce pe culmile plăcerii fizice în mai puțin de un minut. Însă eram complet trează şi mă simțeam rece ca un bloc de gheață.

— Ce-ai pățit? Ce-i cu tine? Drogul acesta acționează ca un ser al adevărului, te face să-ți deschizi inima în fața celor din jurul tău şi, în acelaşi timp, să îți arăți bunătatea față de ei. Spune, Noriko, ce-ți doreşti? Oare pot să-ți ofer ea ce-ți doreşti? Spune, Noriko, am făcut eu vreodată ceva care să te rănească?

Noriko clătină cu putere din cap în semn că nu. Nu-şi dorea decât să părăsească această cameră de n mult prea luminoasă *ț.'* să se refugieze în dormitorul cufundat în penumbră, şi acolo să se repeadă asupra penisului bărbatului, aşa cum un *i'*Aine vagabond înfometat s-ar repezi asupra unui *os* cu puțină carne pe el. Însă bănuia că nu i s-ar li îngăduit aşa ceva. Bărbatul îi înlănțui umerii cu brațele şi o sărută cu blândețe.

— Ah! Ce sărut nepriceput, fără pic de rafinament, fără nici măcar o frântură de erotism în el! *Nu* suport să fiu sărutată în halul ăsta! Ajunge, nu mai vreau! Gata! Ce se întâmplă cu mine? De ce mă simt aşa de ciudat…?

murmura Noriko, scuturată de convulsii, lipindu-şi corpul de sexul bărbatului, pe care-lsimțea prin pantaloni.

— Calmează-te, Noriko! Lasă-mă pe mine. Încearcă să te ridici puțin. Aşa, apucă-te de mine şi încearcă să te ridici în picioare. Ai încredere în mine. O să-ți ofer ce ți-am oferit mereu şi ştiu că-ți place.

Bărbatul acoperi ochii lui Noriko cu o mască specială, de dormit, pe care era inscripționat Virgin Air, din acelea care se distribuie gratuit pasagerilor de la clasa întâi.

— Nu! Ce vrei să faci? încercă Noriko să-şi elibereze fața, dar bărbatul o pişcă de sfârcuri, ceea ce o făcu să scoată un geamăt puternic, în timp ce el termina de fixat masca de dormit.

— Keiko, ai pregătit ce te-am rugat?

I-am întins bărbatului o bucată de plastilină, din aceea care se foloseşte la orele de lucru manual de la şcoală. Era ideea lui, eu nu mai folosisem niciodată aşa ceva. Mai întâi îi introduse lui Noriko în urechi nişte dopuri din burete, în formă de cilindru, de tipul celor folosite de spectatori la cursele de maşini. Apoi i le astupă cu plastilină, după care îi acoperi urechile cu un set de căşti stereo de dimensiuni uriaşe. Ca rezultat, capul lui Noriko, şi aşa prea mare, părea acum imens. Bărbatul îi legă ambele mâini cu un cordon de yukata, lăsându-i libere picioarele, apoi o abandonă vreo zece minute, aşa îngenuncheată cum era. Bineînțeles că nu uitase să-i pună un căluş în gură, un fel de minge de plastic de care atârna un şnur din piele.

— N-am mai încercat asta până acum, dar mă gândesc că trebuie să fie destul de periculos. Pe când eram student, am cunoscut un tip care a folosit o chestie de genul ăsta după ce a luat LSD şi, după aceea, a stat internat vreo două zile la spitalul de psihiatrie. Acum lucrează la un ziar, a devenit un tip important şi este un masochist notoriu. Îl ştii şi tu, Keiko, nu-i aşa? Akishiro îl cheamă, parcă. Da, acum e redactor-şef, deşi nu are decât treizeci şi şapte de ani. Îi place să bea urină, ştiai asta? Ăsta e efectul experienței pe care a trăit-o atunci. Cred că asta e cea mai eficientă metodă de a transforma pe cineva cu forța într-un masochist.

Cea mai bună metodă să transformi pe cineva într-un masochist este să-i provoci un acces de nebunie care să-i blocheze toate senzațiile. Cu alte cuvinte, masochistul este o ființă care-şi doreşte să lie dominată complet, ca un bebeluş care depinde în exclusivitate de mama lui. Trebuie să-lfaci să devină conştient de existența unei persoane puternice, pe care să o respecte

şi de care să se teamă. Lăsată singură, la început Noriko s-a zbătut ca o omidă, frecându-şi coapsele una de alta, dar apoi, la capătul a zece minute, probabil că o spaimă incontrolabilă pusese stăpânire pe ea. Picioarele au început să-i tremure, cuprinse de spasme, întreg corpul i s-a acoperit de o sudoare rece; acestea erau primele simptome ale masochismului. Bărbatul proceda într-o manieră aproape ştiinţifică. Deşi nu avea la fel de multă experienţă ca mine în acest domeniu, era dotat cu o imaginaţie deosebită, care-lfăcea să meargă direct la ţintă. Această imaginaţie era oarecum legată de acea încăpăţânare oarbă de care vorbeam mai înainte. În timpul călătoriilor noastre la Paris, la New York, la Veneţia, am consumat cantităţi imense de droguri, ceea ce ne-a permis să dobândim o anume pricepere. De exemplu, am aflat că heroina este cel mai bun drog dintre toate; deşi face parte din categoria calmantelor, consumul ei înlătură aproape complet nevoia de somn. Sau că LSD-ul este cel mai potrivit pentru o ieşire în discotecă. Dacă te gândeşti bine, sunt nişte nimicuri fără importanţă, pe care le prinzi din mers, dar întru câtva se aseamănă cu deprinderea tehnicii navigaţiei atunci când te aventurezi pe o mare necunoscută. Când l-am cunoscut, bărbatul acesta nu ştia aproape nimic mai sofisticat despre droguri. Pe vremea când era student, mergea des în Okinawa ca să facă rost de heroină, de LSD şi de canabis. Pe vremea aceea cocaina nu era la modă încă. Erau la mare căutare produsele halucinogene şi euforizantele, care potoleau stările de spirit conflictuale. El era încă student şi nu prea avea bani, de aceea era nevoit să renunţe la calitatea produselor pentru a putea încerca orice îi cădea în mână. Da, încăpăţânare oarbă! Simbolul inteligenţei masculine era LSD-ul, iar cea mai puternică combinaţie se numea Carribean Somerset Maugham, din care el mărturisise că luase vreo patruzeci de pilule. Oricât de slabe ar fi fost porcăriile alea, patruzeci de pilule ar fi omorât pe oricine! Cred că le-a vomitat în cea mai mare parte, însă chiar faptul că a putut să le vomite dovedeşte cât de puternică îi e constituţia fizică. Majoritatea rataţilor dau colţul înainte de a putea vomita ce-au înghiţit. Cred că şi eu aş fi păţit la fel. Când am fost la New York, ne-am cazat într-un apartament de lux de două mii de dolari şi am prizat cocaină toată noaptea. Dimineaţa am trasat, mai mult în glumă, o linie de cincizeci de centimetri, voiam să-laud spunându-mi: „Nu mai pot, lasă-mă să iau o pauză!”. Dar nu mi-a spus decât: „într-adevăr te pricepi să trasezi linii!”, apoi a tras puternic pe fiecare nară câte douăzeci şi cinci de

centimetri, ca şi cum ar fi vrut să stingă, suflând, vreo cincizeci de lumânări de pe tortul de la ziua de naştere. În tot timpul acesta din nări îi atârna în modul cel mai elegant posibil un fir de secreție nazală amăruie. O jumătate de oră mai târziu a început să tremure ca frunza şi m-am gândit că era ocazia ideală ca să-mi exersez înclinațiile sadice, dar nu am putut face nimic. Mi-am dat seama că nici măcar în situația în care se afla nu ar fi putut deveni un masochist. E uşor să fii masochist, să renunți la îmbrăcăminte, la libertatea de mişcare, la numele tău, la semnificația lucrurilor, să te comporți ca un bebeluş ori ca un sclav. Bărbatul stătea ghemuit, cu genunchii la gură, pe canapeaua în stil victorian din apartamentul Ambassador al hotelului Piaza, inundat de primele raze ale soarelui de dimineață. Era într-o stare de tensiune extremă. Depăşise cu mult doza maximă, ajungând într-o stare de tensiune şi nesiguranță pe care numai cei care trecuseră prin aşa ceva o puteau pricepe. Sentimentul acela de deprimare provocat de consumul de cocaină mi se pare mai teribil decât cel pe care-lresimți după ce consumi LSD. În cazul unei depresii cauzate de LSD, e suficient să-ți injectezi nişte heroină şi ți-ai revenit, dar în cazul cocainei, dacă îți injectezi apoi heroină, în majoritatea cazurilor inima îți cedează. În momentele acelea îl iubeam nespus, cum tremura, dar nu cerea ajutorul nimănui doar pentru atâta lucru. I-am injectat o doză uşoară de morfină, pentru a-llinişti, amestecându-i încet sângele cu lichidul încălzit. Chiar şi acum cred că asta a fost dovada cea mai mare de bunătate pe care am putut să i-o arăt unui bărbat. M-am gândit că astfel va dormi liniştit, dar nu. Cu toate că inima de-abia-i mai bătea, a găsit puterea să-mi comande să mă dezbrac complet şi să mă târăsc în patru labe în fața lui. Nu mai cunosc un alt bărbat care să fi avut erecție într-o astfel de situație. Bineînțeles că nu i s-a întărit complet, dar m-a făcut să ajung la mai multe orgasme, gemând de fiecare dată cât puteam.

Atunci mi-am dat seama, nu cu capul sau cu inima, ci cu partea cea mai intimă a trupului meu, că, dacă aş rămâne alături de bărbatul acesta, într-o zi ceva m-ar ucide. Da, încăpățânarea lui necugetată! în plus, în ultima vreme îmi dădusem seama de ceva. Când îşi revenea din extazul în care îl arunca acea încăpățânare oarbă, era ca şi cum mugurii imaginației ar fi început să i se deschidă, tăindu-i orice contact cu realitatea, ceea ce echivala cu un salt spre moarte. Era o problemă de energie fizică: o diferență infimă îți poate da puterea de a face un pas înainte, şi acest pas poate deveni un monument,

de exemplu, o frescă uriaşă sau o simfonie compusă de un muzician german, al cărui nume nu mi-lamintesc. Bărbatul acela reuşea să mă depăşească într-o singură privință, prin cutezanța lui orbească. Dacă ar fi fost vorba de un alt bărbat, probabil că ar fi ajuns să-mi care bagajele într-o stațiune de schi, sau ceva asemănător. Fresca sau simfonia nu era rezultatul încăpățânării oarbe, ci era chiar acea încăpățânare. Mă pricepeam mult mai bine decât el să descopăr lucruri noi şi apoi să le transform în ceva sofisticat. Bărbații nu au capacitatea de a disocia esența lucrurilor. De exemplu, dacă le vorbeşti despre ochelari de soare, nu le vine în minte decât Ray-Ban. Totuşi, numai bărbații sunt în stare să accepte provocarea de a picta această frescă şi, prin asta, să creeze cuvinte noi, concepte noi. Noriko era distrusă de aceste cuvinte şi concepte, complet învinsă. Era mult mai fragilă decât mine, aşa că deja era de mult adusă în starea de supunere. Când i-am scos dopurile din urechi şi i am îndepărtat căluşul din gură, Noriko a început • iă plângă ca un sugar, încercând să-şi lipească I rupul de cel al bărbatului. El a luat-o în brațe, i-a depărtat larg pulpele şi a aşezat-o aşa pe canapea; apoi mi-a făcut semn din ochi să-i țin picioarele nemişcate. În timpul acesta, Noriko plângea în continuare, scuturată de convulsii, cerându-i bărbatului să o mângâie pe obraji, pe ceafă, să îi maseze umerii, parcă pentru a evita să cadă într-o panică şi mai mare. După ce am reuşit să-i leg picioarele cu nişte cureluşe din piele, bărbatul a început să-i sărute interiorul coapselor scoțând un plescăit vulgar.

— Hei, Noriko! Cu asta începeam mereu, nu-i aşa? Hei, Noriko! Mă asculți? Se aude? Adu-ți aminte! Pe vremuri beam până cădeam lați. Mai ții minte? îți aduci aminte de barul din Aoyama cu păstrăvi ce înotau în acvariu sau de restaurantul taiwanez din Shibuya unde se aduna trupa de dansatori cu capetele rase, sau de clubul karaoke din 2 Chome, unde veneau travestiți? Dimineața ne găsea beți pe amândoi, nu-i aşa? Eram atât de terminați încât niciun simț nu mai era treaz, creierul şi limba şi oricare altă parte a corpului ne erau amorțite. Ne aruncam în pat şi începeam de îndată jocul nostru. Îți spuneam mereu că mult mai importantă decât somnul, decât odihna, era dorința sexuală şi începeam să te sărut ca acum, mai întâi în jurul clitorisului.

Noriko, cu fața încă acoperită de mască, gemea puternic de câte ori simțea buzele şi limba bărbatului atingându-i interiorul coapselor. Reacționa la stimulii plăcerii prin simțuri, nefiind capabilă să articuleze vreun cuvânt.

Bărbatul mi-a cerut să-i pregătesc un cordon subțire de cauciuc, pe care i l-a petrecut printre coapse, legându-lde sfoara din jurul mijlocului. L-a strâns apoi uşor, răsfrângându-i buzele în jurul clitorisului. Noriko nu-şi dădea seama ce se întâmpla cu ea. Probabil că îşi închipuia că nişte mâini sau buze îi răscolesc clitorisul. Chestia asta mi se întâmplase şi mie de atâtea ori, dar niciodată sub efectul ecstasy-ului. Pentru Noriko însă, totul era acoperit de vălul noutății.

— Am de gând să fac ceva ce nu ți-am făcut niciodată nici ție.

Ochii bărbatului străluceau. Se agita ca un băiețel gata să-şi înceapă joaca preferată. Când era beat sau drogat, mereu povestea acelaşi lucru.

— La vârsta mea am înțeles în sfârşit ce-mi place şi ce nu, şi asta mi-a dat o anumită forță. Pe vremea când învățam pentru a intra la facultate, m-am întors odată la mine acasă, şi acolo am găsit într-un anticariat nişte reviste vechi cu profil SM. Când îmi aduc aminte acum, îmi dau seama că erau doar nişte pictoriale destul de insipide, bune numai pentru maniaci. Într-una din reviste am dat peste o scenă de spălaturi intestinale. Am ezitat îndelung dacă să cumpăr revista sau nu şi în cele din urmă am renunțat, deoarece într-un orăşel mic de provincie ca acela vestea că am cumpărat aşa ceva s-ar fi răspândit în câteva clipe. Am dat târcoale de mai multe ori prin fața anticariatului, dar tot n-am avut curajul să cumpăr revista. Ei bine, am regretat asta vreo douăzeci de ani de atunci încoace. La fel cum îmi doresc acum să mănânc un bento din acelea obişnuite, înfăşurate într-o coală de ziar pe care scria despre vreo vedetă rock de pe vremuri, din acelea din care luam cu noi când plecam la plimbare, tot aşa, aş vrea să mă mai uit o dată pe revista aceea în care văzusem pentru prima oară scena unei spălaturi intestinale. Dacă aş încerca pe bune să fac asta acum, probabil că m-ar costa vreo câteva zeci de mii de yeni şi ar trebui să trec un prag periculos, să pregătesc o cantitate considerabilă de droguri şi să găsesc o femeie de nivelul tău, Keiko. În definitiv, cu toții suntem la fel. Golul lăsat de dorințele neîmplinite pe vremea când eram copii se cască tot mai adânc pe măsură ce creştem mari. Este exact invers față de amintirea locurilor dejoacă ale copilăriei nostre, piscina sau terenul de sport, care, privite acum, par mult mai mici. Cu toate acestea, vezi, femeia din pictorialul acela despre spălaturi intestinale era îngrozitor de urâtă, dacă-mi aduc bine aminte…

Noriko începu să-şi dea seama de ceva. În sfârşit îşi dădea seama că fusese legată strâns, după ce i se pusese ceva între picioare, cât timp bărbatul nu fusese lângă ea. Însă nu putea să-şi dea seama ce ar fi trebuit să facă să îndrepte lucrurile.

— Noriko! Eşti legată de un scaun, cu picioarele larg depărtate, îi spuse bărbatul pe un ton amuzat.

Noriko nu înțelegea nimic din ce i se spunea, nu putea desluşi sensul cuvintelor, dar percepea intuitiv, din tonul vocii şi din felul lui de a vorbi, că se afla acum în cea mai umilitoare situație, total expusă, fără cea mai mică apărare. Corpul, deşi lipsit de libertatea de mişcare, îi trăda cele mai ascunse dorințe, sensibil la orice stimul. În vremea asta gardianul ei se îndepărta din ce în ce mai mult de ea.

— Îți place? o întrebă el pe un ton blând. Noriko înțelese că nu ar mai fi primit nimic dacă ar fi protestat, aşa că încuviință din cap. Majoritatea oamenilor nu-şi dau seama că momentul în care îşi recunosc plăcerea înseamnă totul. Bărbatul învățase că în clipa în care şi-ar da acordul, în clipa aceea s-ar prăbuşi totul, voința i-ar fi înfrântă. El reuşise să-şi afirme forța, acea energie pe care ți-o poate da doar o imaginație bizară, excentrică. Învățase toate acestea după ce făcuse multe lucruri nechibzuite.

— Clitorisul tău este complet expus vederii noastre, la lumină. Nu ți-e ruşine?

Noriko până atunci tăcuse, neştiind cum trebuie să reacționeze, însă cum se simți brusc copleşită de grozăvia acelei situații şi începu să urle în gura mare:

— Mi-e ruşine! Mi-e ruşine! Mi-e ruşine! Ah, ce ruşine mi-e! — arătându-şi caninii proeminenți, oarecum drăgălaşi, şi gingiile de o culoare cam bolnăvicioasă.

Am realizat că mă udasem şi eu în interiorul coapselor, deşi nu doream ca asta să se întâmple. Se spune că dimensiunea erotică este responsabilă de destrămarea individualității umane. Eu nu prea citesc cărți, de aceea nu cunosc adevărata cauză. Noriko a reuşit în cele din urmă să-şi îndepărteze masca de pe față. Ecstasy provoca în mare aceleaşi efecte ca un ser al adevărului, de aceea nu avea de ce să-şi piardă simțul realității. Era suficient să-şi plimbe privirea prin cameră ca să-şi dea seama de atuația în care se afla. Era legată de un scaun, cu picioarele larg depărtate, iar în fața ei se afla bărbatul care îi oferise atâtea orgasme în trecut şi pe care încă îl

mai iubea. Lângă el – o femeie înaltă, care arăta impecabil în costumul ei elegant, adică eu. Noriko lucra ca vânzătoare într-un butic de haine şi de multe ori se ocupa chiar ea de aprovizionare, aşadar era în măsură să aprecieze stilul meu vestimentar la adevărata lui valoare. Îşi dădea seama de absurditatea situației în care se afla, aşa că nu era în măsură să protesteze. În nici*un* caz nu înnebunise, doar că nu ştia ce să facă. Simțea cum, ascunse sub piele, toate măruntaiele, interiorul gurii, pereții vaginului parcă prindeau viață independent de ea, ca nişte vietăți care creşteau încolăcindu-se unele de altele în ritmul bătăilor inimii ei. Nu-şi mai putea controla dorința sexuală, care îi acapara întregul trup. Însă bărbatul pe care-liubea cel mai mult nu făcea nimic ca să o ajute, ba dimpotrivă; Noriko îl urmărea cu privirea cum o aşeza pe femeia cea înaltă pe canapea, cum îi dădea jos pantofii cu toc înalt şi începea să-i sărute vârfurile degetelor. Femeia cea înaltă îi privea disprețuitor pe Noriko şi pe bărbat, cu o privire ca de gheață, apoi începu să geamă pe măsură ce limba bărbatului aluneca printre degetele de la picioare.

— Am început să mă excit, o să-mi dau jos ciorapii şi bikinii, am spus eu, şi atunci Noriko şi-a întors privirea.

În astfel de situații privirea spune cel mai mult.

— Noriko, dacă-ți mai întorci privirea de la mine şi de la el, dacă nu eşti în stare să ne priveşti, nu te mai dezleg niciodată, să ştii!

— Da, Noriko! Priveşte cât de tare ți s-a umflat clitorisul, e mai mare decât vârful degetelor mele. Uită-te şi tu.

Bărbatul se îndepărtase de mine şi o apucase pe Noriko de păr, forțând-o să se aplece mult înainte, pentru a-şi putea privi vulva. Nu, nu! Nu vreau I protesta Noriko plângând, dar el nu se lăsa impresionat şi nu o cruța.

— Priveşte! Se vede? Ai văzut?

A forțat-o de mai multe ori să-şi aplece trupul până ce ajungea cu capul între coapse, de parcă ar fi fost o şedință de gimnastică ce necesita flexibilitate extremă. Noriko nu mai putea suporta durerea şi încuviință, după ce bărbatul îi spusese: „Răspunde clar şi răspicat!”.

— Da! se auzi clar vocea ei înecată în suspine. Nu-mi face rău! Te rog, nu-mi face rău! Fii blând cu mine, fii blând, fii blând, fii blând! repeta ea, trăgându-şi cu putere nasul.

Era însă conştientă că nu merita să se poarte cineva frumos cu ea.

— Am înțeles, o să fiu foarte blând cu tine, spuse bărbatul în timp ce îi lingea sfârcurile cu vârful limbii.

Fiorul atingerii o făcu pe Noriko să scoată un geamăt subțire şi să-şi răsfrângă degetele de la picioare.

— Priveşte-ne cu atenție, Noriko, şi recunoaşte că eşti geloasă, nu te ascunde, spuse bărbatul aşezându-se între picioarele mele.

Începu să-mi mângâie sexul care mustea de sucuri, îndepărtându-mi labiile, pentru ca Noriko să poată vedea mai bine. Dezgustată, Noriko îşi îndepărtă privirea, dar apoi, când începură să se audă plescăiturile şi gemetele mele de plăcere, îşi întoarse temătoare privirea spre noi. Încercă să-şi elibereze mâinile legate strâns cu sfoară, dar nu reuşi decât să întindă şi mai mult cordonul de cauciuc care-i ținea răsfrânte buzele despicăturii de culoare rozalie, de unde se revărsau valuri după valuri de secreții. Noriko era complet supusă.

În felul acesta au fost sacrificate pentru plăcerile noastre mai multe femei. Toate aveau ceva în comun cu Noriko. Erau genul de femei mai degrabă frumoase, care duceau o viață obişnuită, erau bine-crescute şi manifestau o simpatie clară pentru vagabond. Cu toate că erau acelaşi gen de femei, totuşi le diferența vârsta şi ocupația. Una dintre ele era chiar soția unui partener de golf al bărbatului, o femeie trecută de treizeci şi cinci de ani. O femeie căsătorită, cam băiețoasă, care conducea un Porsche Carrera, îi plăceau rockul britanic şi filmele franțuzeşti ale regizorilor independenți, iahturile, golful, săriturile de la înălțime şi mâncarea italienească. Dintotdeauna îşi dorise să pătrundă în această lume a bărbaților care i se părea atât de excitantă. Două ore mai târziu, după ce mâncase mai multe feluri de paste şi golise două sticle de barolo, spuse provocator: „V-am spus că îmi doream să fac asta de multă vreme?”, înghiți o pastilă şi jumătate de ecstasy, apoi se oferi timp de cinci ore drept sacrificiu pentru plăcerile noastre cele mai obscene. Era o femeie căreia îi plăceau distracțiile şi care obişnuia să meargă de două ori pe săptămână la un coafor din Daikanyama. În camera noastră de hotel cu toate luminile aprinse, îşi desfăcea singură coapsele, vrând să se elibereze de atingerea soțului ei, un om de afaceri la vreo cinzeci şi şase de ani, apoi executa de câteva zeci de ori un striptease cu gesturi obscene, pe fundalul sonor preferat, un hard rock englezesc, şi, la sfârşit, deşi îşi dorea atât de mult un orgasm, trebuia să se mulțumească cu urina noastră. Am avut şi o studentă de douăzeci şi unu de ani. O

admiratoare a musicalurilor produse de acel bărbat, unica fiică a directorului unei companii farmaceutice de talie mijlocie, care urma cursuri de comerț internațional la o universitate catolică din Yokohama, cu o mândrie exagerată, care, deşi era o cititoare fervent a operelor marchizului de Sade, nu cunoscuse decât doi bărbați şi bineînțeles că nu trăise încă nici măcar un orgasm. I-am fost prezentată drept o specialistă din lumea interlopă. „Vă rog frumos să mă inițiați", mi-a spus ea în glumă, dar, după ce pastila de ecstasy a început să-şi facă efectul, a intrat brusc în panică şi a început să se zbată, agitându-şi în toate părțile brațele şi picioarele un pic cam prea păroase. Bărbatul a trebuit să o țină de mâini şi de picioare pentru ca eu să o pot lega cu o sfoară, după care a început să o mângâie în zonele intime, dar fără niciun succes. Fata nu părea să se umezească deloc. În schimb, era animată de o dorință foarte puternică de a experiementa sado-masochismul pe care-lcunoştea doar din cărți şi, cum repeta fără încetare că dorea să devină sclava noastră, am biciuit-o puternic, sfâşiindu-i pielea de pe fund şi de pe spate. Fata a început să plângă cu sughițuri şi să cerşească îndurare. Fără a o lua în seamă, i-am introdus un purgativ şi o priveam cum se murdărise de materii fecale, în timp ce mă lăsam penetrată în fața ei. Fata aceea mai vine şi acum din când în când la mine pentru a se lăsa umilită. Bineînțeles că mă plăteşte pentru asta. Apoi, am mai avut o fată de douăzeci şi patru de ani, din categoria intelectualelor, care lucra la o companie bancară, şi o patroană a unui bar de jazz din Akasaka, care tocmai împlinise treizeci de ani.

Trebuia să ne dăm seama încă de atunci: satisfacerea în realitate a poftelor carnale nu o putea depăşi pe cea din imaginația noastră. Dar chiar dacă ne-am fi dat seama de asta, nu ne-am fi putut opri. Oare s-ar putea opri vreodată un bărbat care trăieşte după principiul de a-şi urmări până la capăt încrâncenarea şi o femeie care nu se sileşte să-şi recunoască propria nimfomanie?

În momentul acela şi-a făcut apariția Mie. Era diametral opusă femeilor despre care ți-am vorbit până acum. Până atunci le chemasem de nenumărate ori în camera noastră de hotel pe Noriko şi pe studenta de douăzeci şi unu de ani, ba chiar pe aceasta din urmă o chemasem în acelaşi timp cu femeia căsătorită, de treizeci şi nouă de ani. Ne făcea plăcere să le arătăm, vorbindu-le vulgar, ceea ce le lipsea, dar, în timp, ne plictisiserăm pe rând de fiecare din ele. Într-o zi bărbatul a început să-mi povestească

despre Mie, dar, în mod bizar, şi-a început povestea vorbindu-mi despre toalete.

— Am cunoscut diverse lucruri terifiante, dar ştii ce mi s-a părut cel mai înspăimântător în copilărie? Nu mă speriam de şerpi, nu-mi era frici să mă cațăr în locuri înalte, nu mă temeam de atacurile băieților mai mari din vecini. Toate astea le puteam suporta, fiindcă eram un mic geniu. Însă cel mai tare mă temeam de război, deşi nu eram decât un şcolar în primele clase. Nu conceptul abstract de război, ci războiul pe care mi-lânchipuiam datorită imaginilor concrete grupate în ediții speciale transmise în fiecare an în apropierea datei de 15 august. Erau imagini alb-negru, de proastă calitate, preluate din arhiva ştirilor din anul 1945. Imaginile prezentau sinuciderile în masă din Saipan, starea deplorabilă a Hiroshimei după bombardament, atacurile sinucigaşe ale piloților kamikaze, trupele de soldați care mărşăluiau prin frig şi prin noroi. Imaginile erau însoțite de vocea unui comentator, graseiată, uşor pe nas, care mă înspăimânta aşa de tare încât aproape că făceam pe mine. Acum înțeleg ce anume mă teroriza atât de mult: nu acele imagini de arhivă care prezentau scene de război, ci oroarea războiului, în totalitatea ei, pe care acele imagini mă obligau să mi-o imaginez.

— Oroarea în totalitatea ei? Ce vrei să spui?

— Faptul de a te lăsa pradă disperării, renunțarea la tot, supunerea tăcută, asta vreau să spun. Pentru mine e ceva de nesuportat, acea ardoare morbidă care survine în timpul războiului, acea aprigă pornire de a-i supune pe ceilalți. Nu mai e nevoie să o spun, dar acea dorință de a-i supune pe ceilalți se hrăneşte dintr-o dorință cu totul opusă, uceea de a fi dominat. E un sistem de valori care consideră starea de sclavie drept starea sublimă, o idee pe care am întâlnit-o în forma ei cea mai elaborată într-un documentar despre Auschwitz, Noapte şi ceață, realizat de Alain Resnais, un cineast francez la fel de cunoscut ca Godard. Un comentariu în limba franceză însoțea imaginile acestui scurtmetraj documentar, care prezintă orori insuportabile, grămezi de cadavre aruncate unele peste altele. Însă cele mai terifiante mi s-au părut toaletele.

— Toaletele?

— Da. În plus, şi paturile erau ceva de speriat. Paturi suprapuse pe trei niveluri, în care de-abia încăpea un om lungit. Camera filmase chiar paturile reale de pe vremea aceea, păstrate într-un muzeu din Polonia, iar naratorul

relata în franceză cum deținuții petreceau nopți nedormite, înfometați şi închişi în aceste cutii de lemn, sub strictă supraveghere. Iată ce mă obliga să-mi imaginez, chiar fără să vreau, atrocitatea politică în care se zbăteau acei evrei întinşi în pat, cu angoasa şi groaza zugrăvite pe chipuri, dar şi cu uşurarea că măcar până dimineața următoare aveau unde să-şi odihnească oasele. Îmi imaginam că uşurarea aceasta o simțeau pe măsură ce se obişnuiau cu condițiile de captivitate. Bineînțeles că erau folosite din când în când imagini de pe vremea aceea, dar cele mai impresionante erau imaginile color filmate în interiorul muzeului din zilele noastre. De exemplu, dacă vrei să-ți aduci aminte de anii de şcoală, şocul e mai puternic dacă te duci personal la şcoala respectivă şi vezi scrijeliturile făcute pe bancă decât dacă te uiți la un album din vremea aceea. Apoi, mai erau toaletele. Imaginile de arhivă filmate în vremea războiului nu surprindeau toaletele deținuților. Îmi închipui că pe vremea aia niciun cameraman nu avea chef să filmeze aşa ceva, în definitiv, nu era nimic deosebit de filmat: oricine foloseşte toaletele în acelaşi fel şi aproape în aceeaşi poziție. Însă Alain Resnais filmase îndelung, la nesfârşit, toaletele de la Auschwitz, lăsând camera să alunece de-a lungul lor. Erau doar nişte găuri săpate în zigzag, la intervale regulate, pe un fel de platforme din beton ridicate cu un nivel deasupra solului. Nişte simple găuri. Motivul pentru care erau dispuse pe platforme mai înalte decât solul era, fără îndoială, pentru a facilita supravegherea deținuților. Pe scurt, aceştia nu se bucurau de intimitate nici măcar atunci când îşi făceau nevoile. Platformele aveau o lățime de cam un metru. Era uşor de înțeles de ce orificiile erau dispuse în zigzag, pe două rânduri, şi nu aliniate una după alta: pur şi simplu pentru că aşa încăpeau mai multe! Dacă ar fi săpat prea multe găuri una după alta, pe un singur rând, prizonierii s-ar fi deranjat unul pe altul. Rândurile acestea de gropi se întindeau la nesfârşit, probabil că pe un singur rând o sută de oameni puteau să-şi facă nevoile în acelaşi timp; şi, cum erau vreo zece sau douăzeci de astfel de rânduri, asta înseamnă că două mii de oameni puteau să-şi elimine excrementele în acelaşi timp. Imaginile cu găurile-closet erau însoțite de o voce care spunea că până şi cea mai mică sângerare era semn de moarte. Acum că erau expuse într-un muzeu, marginile găurilor erau dezinfectate; pe alocuri betonul era scorojit, crăpat sau ciobit, însă, cum nimeni nu-şi mai făcea nevoile acolo, nu era deloc murdar. Nişte simple găuri, care apăreau pe peliculă la nesfârşit, încât la început nu mi-am dat seama ce erau. Când

am realizat că era vorba de toalete, vocea din fundal relata deja că prizonierii erau supravegheați chiar şi când îşi făceau nevoile şi că li se aplicau tratamente corporale violente, monstruoase. În momentul acela imaginația mea a început brusc să o ia razna. Eu am frecvent impulsul de a defeca, fără îndoială ca rezultat al abuzurilor sexuale, şi când merg în străinătate, în Maroc, în India sau în Turcia, am mari probleme când ies în oraş. Ca să merg la toaleta din cabina de clasa a doua a unui vapor cu aburi, care se leagănă hâțânat de valuri, precum acela care face cursa spre Hachiojima, am nevoie de mult curaj. Atunci îți imaginezi cum arată un loc în care o mie sau două mii de oameni se aşază pe vine în acelaşi timp pentru a-şi face nevoile; îmi închipui că trebuie să fi fost un spectacol îngrozitor, probabil că unii aveau diaree sau eliminau sânge odată cu fecalele, alții vomitau, sau alții îşi scărpinau crustele sau furunculii. Pe scurt, toaletele alea de la Auschwitz erau pentru mine reprezentarea concretă a celei mai insuportabile terori, pe care numai un Château Latour din 1976, cocaina columbiană, cu cristalele ei lucioase, de culoarea fildeşului, sau un traseu de golf atât de desăvârşit încât îți taie respirația pot să mă facă s-o uit, înțelegi? Mie era traducătoare profesionistă şi lua cursuri de pian şi de balet modern. Era o femeie minionă, de numai un metru cincizeci şi patru, care creştea singură o puştoaică de şcoală generală şi care, în zilele libere, cânta într-o trupă de rock. S-a prezentat odată la o audiție, eu nu eram acolo, iar asistentul meu de regie a respins-o fără menajamente pentru că era prea mică de înălțime. Probabil că n-a fost mulțumită de rezultat, pentru că mi-a scris o scrisoare lungă-lungă. Pe vremea aceea montasem deja două musicaluri, iar cel la care lucram atunci avea ca temă ideea că indivizii care nu sunt capabili să cunoască plăcerea sunt nişte ființe moarte. La început, Mie simțise un profund disconfort față de această temă.

Fata aceea, Mie, locuia undeva la țară, într-o regiune uitată de lume, cred că în Nagano. Într-o zi, bărbatul mi-a arătat şi mie scrisoarea pe care o primise de la Mie. Era o scrisoare uluitoare. Eram uimită: cum de putea să mai existe în zilele noastre o femeie atât de pură? Cu siguranță aşa ceva nu puteai întâlni în Tokio, unde toată lumea făcea ce voia, însă m-a convins că la țară încă exista ceva atât de pur.

Nu-mi mai găsesc somnul de când am fost la Tokio şi am dat proba. Oare cine m-a pus să fac aşa ceva? Sunt deja câteva zile de când nu mai pot dormi, îşi începea ea scrisoarea. Avea un scris feminin, cu caractere

rotunjite, iar în locurile unde greşise ştersese cu pastă albă şi corectase cu grijă. Cu siguranță că îi tremurase mâna şi lăsa impresia că îşi pusese toată viața în joc scriind această scrisoare.

Sunt o femeie de douăzeci şi opt de ani, trecută de prima tinerețe şi, în plus, am şi un copil de întreținut.

De când eram mică, am fost un copil care ieşea în evidență şi de aceea am trăit mereu cu un sentiment de plăcere.

Părinții mei erau oameni obişnuiți şi în familia noastră aveam cu toții un pronunțat simț al independenței. Probabil că asta i-a făcut să divorțeze, fără vreun motiv evident, pe când eu eram încă mică. Mama ne-a crescut singură, pe mine şi pe sora mea mai mică.

Mama era designer de patiserie şi abia acum înțeleg ce efort a trebuit să facă să ne crească, de una singură, pe amândouă. Era mereu veselă şi puternică. Acum s-a recăsătorit şi se ocupă de adopția orfanilor din Cambodgia, participă la programe ale organizației Crucea Roşie în Sri Lanka şi se simte foarte bine.

Eu am format o trupă de rock încă de când eram studentă la un colegiu local şi am avut ceva succes, în oraşul nostru exista un post FM care transmitea melodiile a cinci sau şase formații locale şi care participa la organizarea de concerte live. Dacă stai să te gândeşti, ceea ce făceam noi nu ne deosebea cu nimic de adunăturile de pierde-vară din Tokio, însă pe vremea aceea nu relizasem încă asta. Primisem deja trei propuneri de a mă alătura unor alte trupe şi credeam că toată lumea e a mea.

Mereu se repeta acelaşi scenariu: vreun lider de trupă beat încerca să mă aburească pe la vreo petrecere, eu îl refuzam, şi a doua zi deja îşi găsea o altă solistă. Pe scurt, duceam o viață derizorie, asemănătoare activității culturale a unei grupări de stânga de pe vremuri.

Sora mea mai mică avea o căsnicie serioasă cu un bărbat cu opt ani mai în vârstă, care lucra la serviciul de distribuție a apei potabile, însă eu se pare că o moştenisem pe mama, căci viața mea amoroasă era un fiasco total. Mai mult, am rămas însărcinată pe când eram încă la colegiu şi, pentru că era copilul bărbatului pe care-l iubeam, m-am hotărât să-l păstrez şi să-l cresc singură. Credeam că o să mă descurc, dar se pare că mi-am făcut iluzii.

Doi ani au trecut de când am născut. La douăzeci şi doi de ani, fără bani, fără familie, fără vreun talent deosebit, fără a fi extraordinar de frumoasă, în

mediul acela tradiționalist de provincie, trăiam cu unicul scop de a-mi creşte copilul.

Atunci am descoperit spectacolele dumneavoastră.

La început mi s-au părut foarte dezagreabile şi-mi era imposibil să le urmăresc, în scurt timp însă, am ajuns să simt că aprindeau ceva nou în mine, ceva ce de mult uitasem. Pieptul mi se zbătea cuprins de un tumult care mă făcea să devin conştientă că tot ce trăisem până atunci nu era viață adevărată, că nu avea niciun sens să suport plictiseala şi să-mi înghit nefericirea printre lacrimi, în tăcere. Nu mai simțisem de mult timp aşa ceva şi mă străduiam din răsputeri să regăsesc, puțin câte puțin, acea poftă de viață pe care o pierdusem cândva.

Mi-am depăşit ruşinea şi sentimentele negative, care mă făceau să cred că e prea târziu pentru mine, şi am început să urmez nişte cursuri de balet modern. Astfel am căpătat mai multă încredere în mine, şi, puțin câte puțin, privirea îmi devenea tot mai radioasă şi eram pe cale să-mi regăsesc adevăratul eu.

Am botezat-o pe fiica mea Nao pentru că sună la fel ca now1, înțelegeți? Şi Nao se simte acum mult mai bine – e mai stabilă din punct de vedere psihologic de când merge la şcoală şi s-a împrietenit cu alți copii – decât pe vremea când stătea numai cu mine.

Nu vă scriu scrisoarea aceasta pentru a-mi vărsa amarul de a fi fost respinsă la audiție. Dimpotrivă, vreau să-mi exprim recunoştința cea mai sinceră.

E un păcat să-ți trăieşti viața fără a te bucura de ea, aşa aveți obiceiul să spuneți mereu. Eu n-am mai băut alcool de multă vreme, nici n-am mai făcut sex cu cineva, dar simt că am găsit strălucirea care lipsea din viața mea. Într-o zi, dacă vom avea prilejul de a ne întâlni, probabil că voi roşi până în vârful urechilor în fața dumneavoastră.

Mie era o mamă muncitoare, care se străduia din răsputeri să-şi crească de una singură copilul, şi tocmai perspectiva de a o vedea sodomizată, în urma unei clisme intestinale, tremurând ca varga în fața noastră şi a vreuneia din partenerele noastre de distracții ne-a făcut să ne concentrăm atenția asupra ei şi să o transformăm în viitoarea noastră victimă. De fapt, experiența nu s-a dovedit atât de interesantă pe cât promitea, iar Mie s-a sinucis la scurt timp după aceea.

— E prima oară când am sentimente de remuşcare, mi-a spus bărbatul referindu-se la Mie… Hei, domnule Miyashita! Nu arătați deloc bine la față! Mai am încă multe de povestit, vă rog să vă relaxați şi să mă ascultați cu atenție…

Keiko Kataoka pronunțase pe neaşteptate numele de Miyashita, ceea ce mi-a dat fiori, de parcă aş fi pătruns într-o grădină lăsată în paragină. Am redevenit conştient de mine însumi. Nu încinsesem deloc ochii în timp ce ascultam povestea, însă poate din cauza vocii ei, aveam impresia că aveam în fața ochilor un ecran imens, pe care parcă se proiectau imagini venite de undeva de departe. Vedeam în fața ochilor clişee morbide, privelişti care mă torturau. Le simțeam aspre, parcă mă zgâriau. O distanță imensă se interpunea între mine şi ele. Văzusem şi eu acel documentar celebru, Noapte şi ceață, al lui Alain Resnais, care îi cauzase vagabondului spaima aceea teribilă. Îmi plăceau mult filmele, aşa că văzusem aproape toate celelalte producții ale lui Alain Resnais. În toate filmele lui se regăseşte tema distanțării, o grijă constantă de a pune o distanță între prezent şi trecut. Distanțare față de anumite evenimente importante din trecut, atât sub aspectul timpului, cât şi al spațiului… distanțare asemănătoare celei induse automat de imaginile neclare filmate în alb-negru, căci acele imagini au puterea de a crea spectatorului sentimentul de distanțare în timp. Nu neapărat conținutul acestor imagini, care prezentau un trecut imposibil de uitat, cât însăşi forma în care se prezentau îți lăsa impresia a ceva întâmplat demult, care nu mai avea nicio legătură cu prezentul. Aceasta constituia şi una din teoriile frecvent utilizate în cibernetică. În timp ce o ascultam pe Keiko Kataoka povestind, îmi pierdusem conştiința eului propriu, redus, anihilat de vocea ei, de modul în care povestea, de ce anume povestea. Imaginile care-mi treceau prin fața ochilor, fără a le conştientiza, erau aspre, seci, neşlefuite. Dezolante, ca imaginea unui restaurant părăsit în mijlocul unui deşert, în arşița uscată. Praful care pluteşte în aer, ferestrele sparte care se lovesc de perete în bătaia vântului, soarele la asfințit reflectat în cioburile căzute pe jos, muştele care roiesc deasupra resturilor de porc şi fasole, deja uscate, lăsate de un client în farfurie… Imaginea aceasta de restaurant lăsat în paragină, în mijlocul deşertului din vestul îndepărtat american, se suprapunea, în mintea mea, cu aceea a camerei de botei în care-şi făceau apariția personajele despre care povestea Keiko Kataoka, acoperite de secrții ce se scurgeau alene pe trupurile lor. Praful care plutea în cameră se

amesteca cu miasmele orgiilor sexuale ce se răspândeau în toate colțurile, dar niciunul din personajele amintite nu mi se arăta limpede la față. Chiar şi chipul vagabondului, deşi-lvăzusem clar în New York, acum îmi apărea începețoşat, acoperit de umbre, în mijlocul camerei dezolante, şi eram incapabil să-lrecunosc. La fel şi Moriko, şi femeia măritată, şi tânăra; mi le imaginam cu trupurile lor goale şi cu mişcările caracteristice fiecăreia, cât se poate de obscene, cu vulvele şiroind, dar nu puteam să le disting fețele. Ca şi cum ar fi fost încadrate doar de la umeri în jos, sau ca şi cum chipurile lor ar fi fost imposibil de surprins într-o imagine. Sau poate că seamănă cu ființele acelea fără chip care-ți apar în vis. Chipurile care-ți apar în vis se schimbă de la o clipă la alta, fără niciun avertisment. O femeie făcând sex poate lua subit chipul mamei, iar în locul bărbatului gata să fie împuşcat de un pluton de execuție te poți trezi chiar tu. Personajele acestea nu sunt lipsite de chip, ci chipul lor e compus din mii de chipuri, ca şi cum ar fi fost amestecate într-un mixer. Asta era senzația! Urmăream imaginile acelea mult mai excitat decât atunci când văzusem pentru prima oară un film pornografic, când m-am auzit brusc strigat pe nume: Miyashita! Mi-a revenit conştiința propriului corp şi am avut senzația stranie şi neplăcută a unei scene filmate de mine însumi, în care camera se întorsese dintr-odată înspre mine, reflectând pe monitor imaginea mărită a propriului meu chip. Era îngrozitor! Imaginile video sunt, în esența lor, obiective, iar să-ți vezi brusc chipul apărând în imagine e ceva înspăimântător, care-ți face pielea ca de găină.

— Vă rog să vă relaxați şi să mă ascultați, îmi spuse Keiko Kataoka şi un zâmbet plin de noblețe îi flutură pe față.

Din expresia chipului ei nu ți-ai fi putut da seama că trecuse prin aventuri de neînchipuit pe tărâmul sexului şi al drogurilor. Nimic nu amintea de femeile total necunoscute legate strâns, cu simțurile exacerbate de afrodiziace, pe care le agresase sexual împreună cu acel bărbat. Surâsul de pe fața ei era la fel de inocent ca acela al unei doamne din înalta societate care crescuse primind numai lecții de limba franceză, de călărie şi de l>alet, fără a şti nimic despre lumea reală. M-am ridicat scuturând uşor din cap şi m-am îndreptat npre frigider să-mi iau ceva de băut. Am reuşit astfel să mă îndepărtez puțin de câmpul magnetic pe care-lemana Keiko Kataoka şi mi-am dat seama că această acțiune simplă şi instinctivă de a face câțiva paşi era suficientă pentru a-mi reda conştiința propriului eu, pentru a-mi regăsi

unitatea dintre trup şi suflet. Atât spectrul camerei răscolite de atâtea orgii, cât şi amintirea propriului sine anulat din cauza spaimei persistau încă, însă senzația de amețeală şi de nesiguranță se mai diminuase. În timp ce desfăceam capacul sticlei de Heineken, încercam să mă calmez, zicându-mi: „Ce bine că s-a întâmplat aşa!”. Faptul că fusesem brusc trezit la realitate era de fapt o uşurare. Atunci am auzit-o pe Keiko Kataoka: „Mă ascultați sau nu?” şi din nou am pierdut contactul cu propriul eu. Parcă eram câinele lui Pavlov. Vocea ei avea o anumită forță, de parcă ar fi exersat cum să intimideze un bărbat timorat din punct de vedere sexual. Aveam impresia că deținea toate secretele despre cum să-şi facă interlocutorul să i se supună cu totul. Tonul şi textura vocii, felul în care vorbea şi în care accentua cuvintele le amplificau sensul, dobândind semnificații nebănuite. De îndată ce vocea răzbătea până la mine, eram copleşit de o senzație necunoscută chiar înainte de a înțelege sensul cuvintelor rostite de ea. Îmi doream să pot anula toate normele de conduită socială al căror produs eram. Tot ceea ce alcătuia personalitatea mea devenea insuportabil de dureros. Abia după ce instinctele de masochist se treziseră în mine, am început să înțeleg cât de uşoară era viața de sclav. Supunerea mea nu putea fi, la urma urmei, decât rezultatul propriei mele voințe, căci nu oricine îşi anulează personalitatea poate simți ce înseamnă umilința. Aşa cum eram, cu sticla de Heineken în mână, am fost cuprins din nou de acea suferință care devenise deja parte din mine. Nu-mi păsa ce-ar putea crede despre mine, tot ce simțeam era impulsul incontrolabil de a mă arunca la picioarele femeii, de a-i linge tălpile pantofilor, în orice caz, eram gata să fac orice ca să îi arăt limpede că eram complet subjugat. Mă gândeam că metoda cea mai directă de a i-o dovedi era să-i înghit excrementele. În fața ochilor mi-a apărut propria imagine apropiindu-mi gura de excrementele ei şi m-am grăbit să iau o gură de Heineken. Berea nu avea niciun gust.

— Da, vă ascult cu atenție, am răspuns, simțind cum mă cuprinde amețeala.

Eul meu se dedublase. Un alter ego al meu analiza cu detaşare cum tocmai spuneam „Da, vă ascult cu atenție”. Dublura mea mă privea de sus cu un rânjet atârnat de buze, râzând de mine; era mult mai puternic. „Cum adică «Da, vă ascult cu atenție», nemernicule?…” Şi izbucni în râs. Hohotele sale răsunau din ce în ce mai puternic. M-am întors spre celălalt eu al meu care îşi păstrase calmul şi i-am zis: „în ritmul ăsta, o să ne

îmbolnăvim de schizofrenie, nu-i aşa?”. La care el s-a luat de mine: „Dispari, du-te dracului, nenorocitule! Chiar de-am ajunge schizofreni, tu eşti singurul care ai să sfârşeşti distrugându-te. Eu o să rămân în viaţă, pentru că voi înghiţi excrementele acestei femei frumoase şi am să-i beau urina. Dispari mai repede din faţa mea!”… Am început să intru în panică. La fel ca atunci când încerci să te trezeşti dintr-un coşmar când abia ai ațipit, simțeam cum mă zbăteam să-mi alung cu forţa eul raţional dinlăuntrul fiinţei mele. Odată debarasat de acesta, am realizat dintr-odată că nu mai eram în stare să-mi confirm propria existenţă. Exact în momentul acela m-am zărit aşezat pe fotoliu, cu faţa la Keiko Kataoka, aprobând între două înghiţituri de Heineken. „Cine eşti tu?” m-am adresat mie însumi. Nu am primit niciun răspuns. Keiko Kataoka povestea în continuare.

— Se pare că v-am obosit destul de tare cu povestea mea lungă. Vă rog să mă scuzaţi. Însă nu am altă soluţie decât să vă cer să mă ascultaţi în continuare. O să-mi continui povestea, aşa că vă rog să mă ascultaţi până la capăt şi să mă judecaţi prin prisma ei. După ce îmi voi sfârşi povestea, mai vreau să vă rog să faceţi ceva pentru mine. Aşadar, unde am ajuns? Aa, da! La momentul în care în viaţa noastră şi-a făcut apariţia Mie. Bărbatul avea ceva ezitări în privinţa ei. Când îmi prezenta câte-o femeie, mă punea, de obicei, în faţa faptului împlinit, însă în privinţa acestei femei m-a consultat dinainte: „Ce zici, Keiko, ce părere ai?”. Eram în camera unui hotel din Shinagawa, unde se caza de obicei. Luaserăm mai devreme ecstasy şi, în timp ce beam şampanie, drogul deja începuse să-şi facă efectul. Sub influenţa lui avea obiceiul să-mi lingă degetele de la picioare şi să le sugă, şi în timp ce făcea asta, îi plăcea să-mi vorbească despre ce mai punea la cale. Însă de data aceasta nu mi le-a mai supt, ci, cu o mină serioasă, a început să-mi vorbească. Mi s-a părut foarte ciudat. Pe vremea aceea, deja nu mai făceam sex când eram doar noi doi, ne mulţumeam să ne provocăm orgasme unul altuia folosindu-ne doar gura; mai apoi, am renunţat şi la asta. Mie îmi părea tare rău, dar nu aveam ce face. Bărbatul îşi pierdea complet energia de îndată ce se îmbolnăvea, sau, dimpotrivă, o stare de exaltare îl cuprindea atunci când obţinea un succes imens, când munca îi era apreciată peste aşteptările sale, când banii câştigaţi curgeau valuri-valuri, iar influenţa sa creştea peste noapte. În asemenea momente uita de orice complex şi putea să se transforme într-un adevărat masochist obedient. Doar în momentele acelea ne puteam bucura de o relaţie sado-maso-chistă perfectă.

Bineînțeles, atunci se prosterna în fața mea în semn de supunere totală. Într-unul din astfel de momente îmi spuse:

— Următoarea femeie e un pic cam serioasă. Am de gând să merg să mă întâlnesc cu ea la Nagano. Probabil că va rămâne blocată când mă va vedea, pentru că, ştii, eu sunt un fel de zeu pentru ea. Sunt sigur că o să-mi cadă la pat uşor, ba chiar, dacă țin neapărat, aş putea să o conving apoi să-mi bea urina. Dar, vezi tu, de data asta aş vrea să încerc ceva diferit, nu doar să o atrag în jocurile noastre după ce mă culc mai întâi eu cu ea, aşa cum am făcut cu celelalte. Vreau să o fac să trăiască cea mai mare plăcere de prima dată, în fața unei mulțimi. De aceea am acceptat să țin o conferință în fața tuturor tăntălăilor ălora de la Camera de Comerț şi Industrie din Nagano, ca să am ocazia *să* o întâlnesc. Dacă aş invita-o la masă după conferință, probabil că i s-ar părea ciudat şi ar l) ănui ceva, de aceea am pus-o pe secretară să-i Irimită o invitație oficială de a participa la conferință.

Am avut un presentiment neplăcut. Cu toții avem aşa ceva din când în când, însă percepția noastră este diferită. Bunăoară, unii îşi închipuie o beznă adâncă, străbătută de lumini, alții se văd orbecăind într-o cameră cufundată în întuneric, pipăind în căutarea întrerupătorului, şi când îl Kăsesc şi îl răsucesc, camera este scăldată în lumină, iar în spate li se întinde brusc propria umbră. La mine e ceva banal, am impresia că sunt învăluită într-o ceață pufoasă, în care nu disting nimic, o ceață rece ca gheața care mi se lipeşte de corp. Oricând există pericolul ca din mijlocul ei să țâşnească ceva îngrozitor, ca şi cum ar fi acoperit de straturi groase de gheață, iar, în momentul în care lucrurile se vor limpezi, ar ieşi la iveală. În momentul în care bărbatul mi-a spus că pleacă la Nagano, am simțit cum acea ceață pufoasă începe să plutească prin aerul camerei de hotel. Peste o săptămână, când s-a întors din Nagano şi, în aceeaşi cameră de hotel, a început să-mi povestească noutățile cu care venise, am simțit iar ceața, de data asta mult mai rece, plutind în aer.

— M-am întâlnit cu ea, mi-a spus bărbatul; avea un aer extrem de obosit.

Lăsa impresia unei slăbiciuni a întregii sale ființe, a unei epuizări nu doar fizice, ci şi psihice, de parcă întregul lui organism emitea un semnal: Odihneşte-te!

— E o femeie aşa cum mi-am imaginat, a început el să povestească cu ochii strălucindu-i, dar nu mai avea acea candoare de copil care I anima

întotdeauna când îmi povestea ce pozne mai punea la cale. Locul ăsta, Nagano, e cel mai îngrozitor din țara asta de căcat, o adevărată oroare.

Am simțit că era ceva ciudat cu el şi am ezitat îndelung dacă să-i cer să renunțe sau nu la ce-avea de gând să facă cu Mie. Bineînțeles că problema nu se punea în termeni de morală, nici dacă direcția spre care se îndrepta era greşită sau nu. Cum să spun? Intuiam cumva că nu era corect. Şi nu mă refer aici la faptul că eu sau el nu eram corecți față de Mie. Ştiți bine că între o femeie şi un bărbat problema nu se pune niciodată în termeni de corectitudine sau incorectitudine. Ceea ce mi se părea nedrept era faptul că bărbatul începuse, pentru prima oară, să se lase pradă fanteziilor, pe care până atunci le detestase.

— M -am întâlnit cu ea. E o femeie aşa cum mi-am imaginat-o. Locul ăsta, Nagano, e cel mai îngrozitor din țara asta de căcat, o adevărată oroare. Oroare, în sensul că voiau să lase impresia că pun mare preț pe cultură, dar nu era cine ştie ce de capul lor, în primul rând pentru că mă chemaseră pe mine, când eu eram, probabil, ultima persoană pe care aveau chef să o asculte. Conferința s-a desfăşurat în aer liber, în grădina de vară imensă de pe lângă vila unui bogătaş din partea locului. O grămadă de pini şi de lampadare, şi în mijlocul lor eu, cocoțat pe o scenă de teatru no, urma să țin o cuvântare în picioare. Dar înaintea mea erau programați să se producă pe scenă nişte interpreți locali de flaut şi harpă. Nişte animatoare îmbrăcate în chimonouri serveau un vin alb invitaților. În plus, era lună plină. În timp ce-mi țineam cuvântarea, bodogăneam în gând că asta nu-mi făcea deloc bine la sănătate. Prezența pe Heena aceea era însă unica ocazie de a o întâlni pe femeia care-mi scrisese o scrisoare atât de emoționantă. Tema cuvântării mele se referea la faptul că-mi transpusesem viața, sub formă dramatică, intr-o colecție de eseuri, din care vândusem peste o sută de mii de exemplare. Le-am vorbit despre cum poți face un spectacol din viața ta, despre elementele dramatice care subzistă în viața oricărui om, despre plăceri, despre forța imaginativă a tragicului, despre cum pasul care te apropie de moarte te poate transforma, paradoxal, într-o persoană plină de viață… Pe scurt, genul de nonsensuri pe care le spun eu de-obicei, dar presărate cu umor. Aa, dar nu face fața asta lungă, Keiko! Doar spuneai că-ți plac eseurile mele. Nu are niciun rost să te iei singur în râs, înțeleg şi eu atâta lucru, decât să faci asta, mai bine nu te mai apuci să-ți scrii memoriile…

Era ceva ciudat cu el. Şi felul în care vorbea era ciudat. Probabil c-ar fi trebuit să-i atrag atenţia de îndată ce mi-am dat seama de asta, dar n-am ştiut cum s-o fac. Prea multe explicaţii, prea multe pretexte, i-aş putea spune răspicat acum. Oricât de gravă şi complicată ar fi o situaţie, e mai sănătos să nu vii cu prea multe pretexte. Vreau să spun că, în momentul acela, bărbatul se înşela cu privire la ceea ce-şi dorea cu adevărat.

— Conferinţa a avut un mare succes. Succes în sensul că am reuşit să fiu pe placul şleahtei de la Camera de Comerţ şi Industrie. Prostul meu obicei de a mă lua în râs s-a dovedit a fi numai bun pentru adunătura aia de provinciali; s-au distrat de minune. N-am avut parte de un public entuziast la început, dar m-am prefăcut că nu bag de seamă, ceea ce i-a mulţumit foarte tare. Pentru ei, să vadă că omul care a revoluţionat musicalul japonez, cel supranumit Eroul, nu era decât un ins obişnuit şi banal era o mare uşurare, un confort psihic. Dar ce mai contează asta? în timpul recepţiei care a avut loc după conferinţă, o fată mă urmărea cu privirea dintr-un colţ. Mi-am dat seama imediat că ea era fata care-mi trimisese scrisoarea. Corespundea descrierii pe care şi-o făcuse: mică de înălţime şi slăbuţă. Avea o privire pătrunzătoare. Când s-a apropiat de mine, i-am observat sclipirea puternică din ochi. În timpul petrecerii aproape că nu a scos o vorbă. M-am întors la hotel împreună cu ea şi ne-am înţeles să mă aştepte la barul de jos cât timp m-am dus să fac un duş rapid. Era îmbrăcată cu gust. Vorbesc foarte serios. Purta o bluză şi o fustă simple, dar asortate perfect, genul acela care nu mai e la modă acum în Tokio. Tot ansamblul probabil că o costase mai puţin de zece mii de yeni. Îţi închipui că o femeie ca ea, care avea un copil de crescut, nu-şi permitea să-şi cumpere haine scumpe de firmă, dar mi-a lăsat o impresie plăcută, nici ieşind prea tare în evidenţă, dar nici prea ştearsă, genul de ţinută pe care o purtau femeile serioase acum câţiva ani. Nu mi-am putut reţine un strigăt mut de admiraţie. Se simţea clar că nu-i era uşor să trăiască. Venise îmbrăcată cu ce avea ea mai bun din ceea ce-şi putea permite, ceva ce o reprezenta. Mă aştepta la bar savurând un Ginlet. „Ce bei?” am întrebat-o. „Ginlet.” Am comandat şi eu la fel, dar avea un gust oribil. „E bun?”, la care ea mi-a răspuns, fâstâcindu-se, că nu-şi dă seama prea bine. La drept vorbind, nici nu era nevoie să se fâstâcească ca să răspundă că nu ştie. Probabil că în Nagano nu se găsea un Ginlet ca lumea. N-aveai ce face: aşa e la ţară. Nu mai ţin minte ce-am vorbit cu ea. M-a întrebat dacă-mi aduc aminte de o femeie care m-a aşteptat îndelung la

terminarea recepției în speranța de a da mâna cu mine. „Da, aşa e, dacă stau să-mi amintesc bine, am văzut o femeie aşa cum spui.” „Mi-a fost ruşine că v-am trimis scrisoarea aceea şi am regretat enorm, dar sunt conştientă că dacă nu citeați scrisoarea, acum nu am fi putut fi împreună aici, ci aş fi stat doar şi aş fi aşteptat încontinuu să vă pot strânge mâna, la fel ca femeia aceea. Chiar mă bucur că v-am scris şi sunt fericită că am trăit să apuc ziua de astăzi.” Nu m-a impresionat deloc ce mi-a spus, nici nu mi-a produs vreo plăcere specială. Nu țin neapărat să fiu respectat de femei. Ştiu că sunt un tip pe care nu dai doi bani, dar de un singur lucru sunt sigur, şi anume că sunt un adevărat pervers sexual.

Ceea ce-şi dorea el cu adevărat era să îndeplinească dorințele femeilor care-ldoreau, să le iubească pătimaş şi tandru în acelaşi timp. Asta era singura lui rațiune de a trăi. Nu conta cum arătau femeile respective, cu cât mai multe, cu atât mai bine. Ce inspirație puteau să-i ofere relațiile de genul ăsta? Posibilitatea de a lua naştere o poveste deosebită era aproape nulă, şi asta îi epuiza energia vitală, secătuindu-lde puteri. Era obosit. Când a întâlnit-o pe Mie, sufletul său deja tânjea după fantezii. Cuvântul acesta, fantezie, este foarte practic, îl poți folosi pentru orice-ți trece prin cap. Totuşi, fanteziile nu sunt nişte simple produse ale imaginației. A avea fantezii înseamnă, mai degrabă, să-ți imaginezi diverse situații care să se conformeze propriilor tale dorințe. Dacă o iau aşa, mi-e greu să spun dacă există pe lumea asta ceva care să nu fie, mai mult sau mai puțin, o fantezie.

— Nu-mi mai aduc exact aminte ce-am discutat pe urmă, însă un singur lucru m-a marcat. După contactul cu operele mele, adică cu persoana mea, mai bine zis, fata asta a început să studieze pianul, a început să compună versuri pentru melodiile ei, cu alte cuvinte, să-şi creeze un univers nou, să-şi recupereze visele de mult uitate. Bineînțeles, pentru aşa ceva e nevoie şi de timp, şi de bani. Era din ce în ce mai epuizată. Mi-a povestit cum, într-o seară, privindu-şi fiica cum dormea liniştită, lacrimile au început să i se prelingă, una după alta, pe obraji. I se scurgeau fără încetare, încât a trebuit să se întoarcă într-o parte pentru a nu cădea pe fața copilei. Lacrimile îi țâşneau din ochi fără să ştie motivul, fără a le putea opri, deşi nu era deloc tristă. Ce ciudat, s-a gândit, şi atunci a înțeles clar care era rostul ei în viață. Chiar dacă ar continua cu lecțiile de pian, nu avea cum să ajungă o pianistă desăvârşită, nici măcar nu s-ar fi putut numi o pianistă profesionistă. La fel cum nu va ajunge niciodată o cantautoare renumită. Dar de ce se apucase să

urmeze lecţiile acestea tocmai când o ilucea mai prost cu banii? Pentru a-şi oferi şansa de a experimenta şi această posibilitate, mi-a răspuns ea, privindu-mă drept în ochi. A înţeles, în sfârşit, că în viaţă oportunităţile nu sunt condiţionate neapărat de talent, de vârstă sau de momentul potrivit, ci viaţa în sine este cea mai mare şansă de care putem dispune. De aceea nu voia s-o irosească. Voia să-i poată spune copilei ei, când va creşte mare, că viaţa în sine este o şansă uluitoare, preţioasă, care i s-a oferit, că trebuie să o trăiască din plin. Acesta era motivul care o făcea să continue să ia lecţii de pian şi să compună versuri, deşi era conştientă că nu va ajunge niciodată la un nivel cu adevărat profesionist. Când am auzit-o vorbind astfel, am simţit o mare compasiune pentru ea şi m-am emoţionat până la lacrimi. Îmi amintea de cineva, de profesorul meu de desen din şcoala generală, un tip cam ciudat care, pierzându-se odată cu firea, l-a pocnit pe directorul şcolii şi s-a ales cu o suspendare pe perioadă nelimitată. Altfel, era un tip interesant şi îmi amintesc că obişnuia să spună ceva asemănător: chiar faptul de a trăi, de a te bucura că exişti pe lumea asta, e o mare şansă. Şi ne dădea ca exemplu prima maimuţă care a început să meargă în două picioare sau pe Michelangelo. Avea dreptate. Viaţa nu e chiar aşa de simplă, doar sclavii sunt în stare să trăiască fără nicio grijă. Cu toate acestea, ceva în mine refuza să cedeze în faţa unei asemenea confesiuni şi eram foarte furios pe mine însumi că mă lăsasem emoţionat de discursul ei. Oare de ce mi se întâmpla aşa ceva? De ce mă emoţionasem în halul ăla? Doar era de ajuns să fiu impresionat, să bem apoi ceva împreună, după care să mergem la culcare.

Pentru că pentru tine nu există şi alţii, de-aia! îmi venea să-i spun. Eram pe deplin conştientă de asta, dar nu eram în stare să i-o spun. Lucrurile nu mergeau prea bine între noi pe vremea aceea şi nu ne puteam spune direct în faţă ce am fi vrut. Cum să-i spun? între noi se instalase un fel de jenă, de reţinere. Reţinerea e sinonimă cu a bate pasul pe loc, chiar cu regresul. Cu alte cuvinte, eram deja sătui să ne tot repetăm, obosiserăm. Nu era oboseala aceea care apare în cadrul relaţiilor interumane, ci una fizică, de parcă corpul ne era sleit de puteri. Bărbatul îşi fixase ca reper în viaţă imaginea sa din momentele în care nu era obosit, ceea ce era de înţeles, şi se folosea de ea ca etalon pentru a analiza calitatea experienţelor pe care le trăia. Eul care se adăposteşte în adâncul trupurilor noastre nu este unul singur, înţelegeţi asta, sper. Nimic nu rămâne neschimbat pe veşnicie, totul se transformă,

începând cu celulele corpului nostru, care, pe zi ce trece, nu rămân aceleaşi. Am întâlnit mulţi masochişti şi pe fiecare am încercat să-ltratez. De exemplu, am cunoscut un magistrat cu vederi foarte largi. Avea o încredere oarbă chiar şi în subalternii lui, şi deviza lui era să-i adăpostească sub scutul legii pe toţi cei slabi şi amărâţi, genul justiţiarului. Însă în faţa mea devenea un bărbat plictisitor care nu era în stare să ejaculeze decât scăldat în mizeriile unei femei înalte, cu faţa prelungă. Care din cele două feţe ale lui era cea adevărată? Nimeni nu ar putea răspunde la întrebarea aceasta şi nici măcar nu se pune aşa problema. Cei doi indivizi, magistratul serios şi cel care se excita la gustul urinei, erau două personalităţi diferite reunite din întâmplare în unul şi acelaşi corp. Există şi indivizi care nu au doar două personalităţi, ci chiar cinci sau şase.

Bărbatul de care vă povestesc era simplu şi chiar uşor de înţeles. Ştia foarte clar ce anume îşi dorea şi se simţea bine în pielea sa, de aceea avea succes la femei. Sursa energiei sale se găsea în momentele în care se simţea cel mai bine; se ura pe sine când nu era aşa cum îşi dorea. Eu nu prea citesc cărţi şi nu aş putea explica prea bine natura personalităţii sale, dar mă gândesc că dinamismul lui îi deschidea anumite oportunităţi în viaţă care se împleteau armonios, conducând la o anumită desfăşurare logică a evenimentelor. Înţelepciunea lui, acea filosofie de viaţă, o datora oboselii, întrucât era evidentă doar în perioadele de slăbiciune. Mă întreb dacă nu cumva cei care îşi dedică întreaga viaţă religiei nu sunt şi ei nişte oameni obosiţi. Imaginea de om plin de vitalitate pe care şi-o impusese despre sine îl făcea să se disprețuiască cu îndârjire de îndată ce resimţea cel mai mic semn de oboseală. În asemenea momente îşi descărca preaplinul de adrenalină. Mecanismul acesta nu era deloc greu de înţeles şi, dacă l-ar fi conştientizat mai devreme, n-ar mai fi fost nevoie s-o violeze pe Mie, o fată atât de comună şi banală. Ar fi trebuit să-şi acorde mai multă atenţie, să-şi arate mai multă afecţiune în momentele în care se simţea căzut la pământ. Asta pentru că acela căzut la pământ era un alt eu al lui, şi manifestarea afecţiunii însemna acceptarea acestui eu.

La scurt timp s-a dus din nou la Nagano, de data aceasta cerându-i fetei o întâlnire oficială, ca un adevărat gentleman. Mie avea încredere totală în el. Chiar dacă nu luase nimic, avea aceeaşi stare euforică de parcă s-ar fi drogat. Mi-a povestit că la a doua întâlnire s-au sărutat, parcă erau doi liceeni. M-a făcut să râd! Apoi a venit sâmbăta aceea. Pe atunci aveam o

altă fată, pe nume Reiko, pe care o țineam pe lângă noi ca pe un animal de companie. Reiko interpreta un mic rol de dansatoare într-un film muzical nou de-al lui şi era o fată tare liniştită, aproape că nu scotea niciun cuvânt. Din cauza asta nu mi se părea prea interesantă, dar era foarte frumoasă şi avea un corp superb. O făcusem să ne cedeze dându-i să ia ecstasy. Era foarte inhibată din punct de vedere sexual, dar goliciunea ei avea ceva angelic. Bărbatul era foarte încântat de ea, în plus era sigur că în curând o va cuceri şi pe Mie, aşa că îşi repeta mereu că se afla în cel mai înălțător moment al existenței sale. Nu ne-am dat seama însă că Reiko avea să fie o problemă pentru noi. Reiko poseda o energie impresionantă, pe care până atunci şi-o risipise în relații cu bărbați şi femei care nu erau în stare să-i facă față, dar nu conştientizase asta. Ah! Reiko, de câte ori vorbesc despre ea mă năpădesc sentimente confuze!… Dar vă rog să mă scuzați. Tocmai vă povesteam despre Mie. Drama ei a început odată cu apariția unui nou tip de ecstasy, cunoscut sub numele de musca țețe. În cele din urmă, ecstasy devenise un drog la fel de important ca şi heroina, cocaina, LSD-ul sau marijuana, cu toate că nu ajunsese până acolo încât să devină simbolul unei epoci.

Ibtuşi, pe piață apăruseră diverse versiuni îmbunătățite, amestecându-se ecstasy cu mescalină şi LSD nau adăugând speed. Noua formulă numită musca țețe era cea mai puternică din tot ce încercaserăm până atunci şi ne-a făcut knockout pe toți. Efectele unui ecstasy obişnuit nu durează decât patru, cel mult cinci ore, dar, după ce am luat noua formulă, am rămas cu pupilele dilatate timp de vreo treizeci de ore. Efectele distructive pe care le au drogurile consumate în exces nu sunt neapărat psihice, ci mai ales fizice. De altfel, trupul este cel afectat întotdeauna, nu numai în cazul drogurilor. Imaginați-vă o stare de excitare care te ține cu pupilele dilatate timp de treizeci de ore! N-ai cum să nu fii epuizat, amorțit. Musca țețe… bărbatul îi găsise numele acesta. Zicea că îi sugera bâzâitul aripilor acestei insecte. Eu, firește, nu am văzut niciodată o muscă țețe. Mie şi-a lăsat fetița la părinții ei şi a venit la Tokio. Imediat ce s-au întâlnit, bărbatul i-a dat să înghită o pastilă de musca țețe. După ce, în aceeaşi cameră de hotel, am cunoscut-o şi eu, am luat cu toții, bărbatul, eu şi Reiko, câte o pastilă din faimosul drog. Mie era o rockeriță înrăită, înnebunită după piesele lui Lou Reed şi Mark Bollan, aşa că nu a fost nevoie de prea multe explicații ca să o facem să intre în joc. Era fascinată de imaginea oraşului Tokio noaptea, plin de viață,

în care nişte tipi ciudaţi se dedau în fiecare seară unor astfel de jocuri sexuale. Ştiţi din proprie experienţă, desigur, că ecstasy este un drog care acţionează abia după ceva timp, când tocmai ţi se pare că n-are niciun efect, că nimic nu s-a schimbat. Este ca un val care te cuprinde pe neaşteptate, nu-i aşa? Când îţi dai seama de el, deja te simţi în paradis! Ca un val uriaş care te acoperă cu totul şi ţi se răspândeşte în tot corpul. Ah, ce vremuri! Numai vorbindu-vă despre ecstasy, şi simt deja cum încep să mă umezesc de excitare! Prima oară când am luat ecstasy lucram încă într-un club şi consumam frecvent cocaină. Eram într-o stare jalnică. Cocaina se elimină greu din organism şi, dacă faci excese, ai după aceea de înfruntat un adevărat calvar, cu stări depresive care continuă la nesfârşit. În general, toată lumea face excese, pentru că nu-ţi dai seama de asta ca să te poţi opri la timp. Când am început să iau ecstasy, am fost impresionată: cum era posibil să existe un drog atât de minunat, drogul ideal?! Mi se părea ireal de frumos! Normal că a venit şi reversul. Nimic frumos nu poate continua o veşnicie. Şi ecstasy este urmat de o perioadă de depresie atunci când încetezi să-lmai iei. Dacă ai consumat de mai multe ori, înţelegi foarte bine această stare: îţi pierzi cu totul simţurile de la extremităţile corpului şi dacă încerci să-ţi mângâi părul cu degetele, ai impresia că nu mai e părul tău sau nu mai sunt degetele tale. Asta detestam cel mai mult şi, din dorinţa de a nu părăsi acel paradis minunat, înghiţeam încă o pastilă, şi încă o pastilă. E la fel ca senzaţia aceea minunată pe care o ai când, pentru prima dată în viaţă, intri cu picioarele în apa mării şi te laşi mângâiată de atingerea valurilor. Nu-ţi vine să renunţi la ea. Cel mai mult mi s-a întâmplat să iau odată şapte pastile, una după alta, dar bărbatul nu a luat decât patru. Mai demult, pe când se afla în Los Angeles, era aproape să moară din cauza unei supradoze de mescalină. De atunci, avea grijă să nu facă exces de droguri sintetizate chimic. Amândoi deveniserăm experţi în droguri şi ne-am fi putut clasa, fără probleme, pe lista celor mai buni zece specialişti din Japonia. Totuşi, efectele acelui compus, musca ţeţe, depăşiseră orice imaginaţie a noastră. Dacă un ecstasy obişnuit provoacă o senzaţie de valuri uşoare ce abia ţi-ating picioarele, atunci musca ţeţe îţi dă senzaţia unor valuri de surfing ce se sparg la mal, în North Shore din Hawaii. Simţi exact momentul în care începe să-şi facă efectul, pentru că ai impresia că cineva îţi loveşte tâmplele cu un ciocan. Nu am mai fost în stare să urmăm scenariul pe care îl plănuiserăm; aveam de gând să ne folosim de goliciunea trupului frumos al

lui Reiko pentru a asista la transformarea acestei fete pline de complexe, Mie. Însă, cât ai zice peşte, toate planurile noastre s-au dus naibii. Când am simțit lovitura puternică, de ciocan, deja mă eliberasem de hainele de pe mine şi mă aruncasem asupra trupului de zeiță al lui Reiko, pe care o lingeam plescăind cu putere. Din cauza şocului, Mie vomita de zor la baie. Numai că asta n-o mai ajuta cu nimic acum, efectele drogului se făceau deja simțite, substanța îi atinsese toți nervii, i se impregnase în toate celulele corpului şi tremura ca varga. Când a ieşit de la baie, de-abia se mai ținea pe picioare şi ne privea, pierdută, pe mine şi pe Reiko, strâns îmbrățişate, în clipa aceea bărbatul s-a repezit asupra ei. Din momentul acela nu mai eram decât nişte animale în călduri, neavând nimic în comun cu o şedință sado-maso. Noi, femeile, nu ne doream decât să fim linse în locurile acelea care şiroiau de secrții, iar el ar fi vrut să ejaculeze la nesfârşit. Când am simțit retrăgându-se valul acela uriaş care mă lovise la început, m-am străduit din răsputeri să devin lucidă şi am aruncat o privire în jurul meu. Atunci am zărit în fața ochilor fundul bombat al lui Reiko, iar limba mea era bine înfiptă în deschizătura aceea. M-am uitat la ceas: deja trecuseră patru ore. E drept că toată viața am fost nimfomană, încă de când mergeam la grădiniță, dar nici acum nu-mi vine să cred că am putut sta patru ore cu limba în vulva lui Reiko, oricât ar fi fost ea de frumoasă. De neimaginat! Era ceva minunat, dar totuşi al naibii de ciudat. Chiar după ce mi-am retras limba, Reiko rămase lungită pe canapea, nemişcată, cu sexul încă scuturat de spasme. Lângă noi, bărbatul o penetra animalic pe Mie. Încântător! Felul acela bestial în care o penetra era cea mai convingătoare dovadă că omul nu era deloc o ființă socială. Mie era, bineînțeles, goală puşcă, total expusă privirilor noastre. Nu mai ştia unde se afla, cine era, unde se termina propriul ei corp şi unde începea cel al bărbatului. Uitase că era secretară undeva la o firmă din Nagano, că avea o fetiță, că scria cântece, uitase până şi faptul că era o ființă umană. Mi se părea atât de fascinant încât am trezit-o pe Reiko, care dormea, şi, clăti-nându-ne amândouă pe picioare, ne-am dus să privim scena mai de-aproape. Reiko era o fată inteligentă şi, chiar sub efectul drogurilor, găsi forța să spună: O! Extraordinar! apoi se lipi de mine, în timp ce dintre coapse i se prelingeau fluidele. În timpul acesta, Mie era pătrunsă pe la

. Spate, cu brațele sprijinite de canapea, dar, cum era mică de înălțime, fundul îi sălta uşor la fiecare împingere a bărbatului. Simțindu-se privit,

bărbatul s-a aprins şi mai tare, intensificându-şi mişcările din şolduri, şi a început să o violeze. De obicei, chiar pătrunsă de un penis rigid, victima nu are prea mult de suferit. S-ar putea ca la început să o cioară puţin, dar apoi se va lăsa cuprinsă de valurile plăcerii. Însă ea va suferi mult mai mult din cauza a ceea ce i se spune. Pe de-o parte e ceva dureros, însă chiar îmi vine să râd, bărbatul o viola deja de mai bine de trei ore, dar nu îi dădea voie să aibă orgasm. Nu înţeleg cum rezista Mie să nu-şi dea drumul când era clar că bărbatul îi plăcea şi ar fi ajuns foarte uşor la orgasm cu el. Probabil că era la un pas de a-şi pierde minţile, mai exact, deja înnebunise de plăcere. Fără a o lua pe ocolite şi fără a folosi metode sofisticate, aşa cum procedase cu celelalte fete, bărbatul o transformase în masochista perfectă, până în măduva oaselor. Cu siguranţă că ea era cea vinovată din moment ce nu primea ceea ce-şi dorea, cu toate că suferea aşa de mult. Ştia bine că acel penis nu-i aparţinea, aşa că n-avea niciun motiv să urască pe nimeni.

— Dacă-ţi dai drumul pe ascuns, îţi jur că mi-o scot imediat! îi mârâia el în ureche, în timp ce-şi mişca şi mai abitir şoldurile.

Eu şi Reiko ne cutremuram de râs.

— Abţine-te şi nu-ţi da drumul! Rabdă cu orice preţ, chiar de-ar fi să-ţi muşti buzele de plâns, dăruieşte-mi plăcerea asta! Dacă-ţi dai drumul fără voia mea, pe bune că mi-o scot din tine!

De fiecare dată când auzea cuvintele lui, Mie gemea puternic: „Nuuu!”. Era ca-ntr-o scenă de film. Tipii de la Gestapo care-i urmăreau pe evrei şi puneau mâna pe câte un copil care se căznise să se ascundă îl apucau de păr şi-lridicau la lumină, în hohote de râs. Atunci copilul ţipa din rărunchi: „Nuuu! Nuuuu!”. Un ţipăt sfâşietor, pe care dacă-lauzeai, nu-lmai puteai uita toată viaţa. La fel ţipa şi Mie: „Nuuuuu!”. Mie nu era evreică, aşa că nimeni nu-i lua ţipătul în serios. Ţipătul ei îmi persista în urechi, cu toate că nu simţeam nicio compasiune pentru ea, ci doar o plăcere sadică. Mie îşi pierduse complet minţile şi nu-şi dorea altceva decât să se pedepsească, să se chinuie şi mai mult. Reiko, care era foarte reţinută şi nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva de la ea, s-a apropiat de Mie şi i-a urinat pe faţă. Asta o distra aşa de tare încât s-a forţat să bea mai multe beri şi a repetat de trei ori figura. Eu i-am prins limba între degete şi i-am tras-o afară, apoi i-am legat-o cu o aţă roşie din trusa de cusut şi m-am jucat cu ea ceva timp. Ştiaţi că e îngrozitor de dureros să ai limba legată? Mie nu putea să-şi înghită saliva şi după zece minute i se scurgea pleoscăind pe podea. Bineînţeles, nu putea să

scoată niciun cuvânt, decât un geamăt înfundat şi neinteligibil. Însă îşi dorea din toate puterile ei să fie pedepsită, aşa că orice i-aş fi făcut îi provoca o plăcere imensă şi-şi agita fundul în toate părțile. Când era aproape să-şi piardă cunoştința, îi ungeam anusul cu o soluție compusă din cremă mentolată, cocaină şi sos picant, ceea ce o făcea să urle şi îi trezea la viață simțurile. După ce asta s-a repetat de mai multe ori, în cele din urmă a terminat cu un orgasm cutremurător. Întreg trupul îi era scăldat într-un amestec de transpirație, de lacrimi şi de secreții, iar pielea îi lucea ca a unui nou-născut. De atunci, Mie nu a mai dat curs vreunei invitații din partea bărbatului. Din câte spunea el, se pare că refuzul ei nu avea nimic de-a face cu teama de a nu fi chinuită din nou de trei persoane, şi nici nu era din cauză că ar fi fost complexată de viața neînsemnată şi ştearsă pe care o ducea. După aceea, el a mai întâlnit-o o singură dată pe Mie, când s-a dus special pentru ea la Nagano, deşi nu avea nicio altă treabă acolo.

— Ție nu am nimic să-ți ascund, aşa că o să-ți spun sincer: voiam să mai strâng o dată în brațe acel corp mititel. Orice-ai spune, nu puteam rezista sentimentului ciudat pe care mi-loferea nepotrivirea dintre noi. Cu tine şi cu Reiko mă potrivesc de minune: aveți picioarele lungi, inspirați noblețe prin felul în care arătați, machiajul vostru arată impecabil, vă îmbrăcați elegant. Aşa mică de înălțime, cu sânii şi şoldurile imense în comparație cu lungimea picioarelor, cu trăsăturile ei uşor occidentale, Mie îmi dă impresia unui animăluț fără apărare cu care mă pot juca după pofta inimii. Cu ea pot să-mi satisfac instinctele de dominare. Când am pătruns-o pe la spate, m-am excitat aşa de tare, de credeam că o să mi se crape pielea şi o să-mi explodeze țesutul spongios dinăuntru. Bărbații nu sunt neapărat atraşi de o față frumoasă sau de picioare perfecte. Am un prieten în L.A., un american de origine germană, care are un fix pentru femeile lungane. Cică senzația de a ateriza pe un portavion e cea mai tare. A fost căsătorit de trei ori, iar a doua nevastă avea peste doi metri înălțime. Asta era de-a dreptul gigantică! Parcă erau într-un freak show! M-am uitat odată la un film porno cu grăsane, împreună cu prietenii mei din L.A., printre care şi ciudatul ăla, şi muream de râs pentru că prea erau grase alea. Luaserăm cu toții amfetamine şi eram făcuți praf, numai ăla avea o față serioasă şi a început să se masturbeze, acolo, în fața noastră. Cum era posibil să îi placă atât de mult femeile enorme şi să nu simtă nimic despărțind pulpele unei femei normale? Trebuie să ai o psihologie de Don Quijote, probabil. Eu sunt exact invers.

Îmi plac brutalitatea, cruzimea, senzația pe care mi-o dă lipsa de apărare a partenerei, care-mi dă frâu liber instinctelor de agresivitate. Cu tine şi cu Reiko nu pot să gust aşa ceva. Fata asta avea energie, nu glumă! Când ne-am întâlnit din nou, mi-a spus cu lacrimi în ochi: „Mi-am lăsat fetița la părinții mei”. Am crezut că înnebunesc pe loc! De-abia ce ne întâlniserăm, băusem doar un pahar de Tom Collins şi deja mă excitasem, aveam impresia că mirosul feminității ei plutea în tot barul. Am plecat spre Nagano cu maşina imediat ce-am terminat o întâlnire, aşa că îți dai seama că eram obosit mort. Nu luasem la mine nici cocaină, nici ecstasy. Eram sigur că Mie avea remuşcări după noaptea trecută, aşa că aveam de gând să-i dau să bea până se îmbăta. Aş fi băut şi eu până ce mi-ar fi venit cheful de sex şi aş fi dus-o într-unu! din cele mai bune hoteluri din Nagano, într-un apartament de lux cu canapelele acoperite cu dantelă albă. Cuprinsă de amețeala băuturii, s-ar fi luptat între sentimentul de dezgust şi dorința de a mai încerca o dată. S-ar fi umezit uşor de îndată ce i-aş fi ridicat fusta şi aş fi atins-o pe deasupra bikinilor. În momentul în care rațiunea i-ar fi cedat în fațp excitației, aş fi intrat în erecție. Ăsta era planul pe care mi-lfăcusem! Şi ce crezi că s-a întâmplat? Nimic! Am minţit-o că am venit doar ca s-o văd şi m-am întors după ce am băut două pahare de Bloody Mary.

Patru luni mai târziu Mie s-a sinucis. Bărbatul a aflat despre moartea ei dintr-un scurt articol de ziar.

— Ce-nseamnă asta? La New York aveam o prietenă care a avut trei tentative de sinucidere şi a fost internată de patru ori într-un spital de psihiatrie, dar în ziua de azi e o femeie stăpână pe ea, care reuşeşte să se descurce cu două injecții de heroină pe zi, fără să mai punem la socoteală joggingul şi şedințele de slăbit zilnice.

N-am mai discutat niciodată despre ce anume a făcut-o pe Mie să se sinucidă. Pe vremea aceea, bărbatul deja începuse să nu mă mai caute aşa des. Reiko era însă mereu în preajma lui. Reiko mi l-a răpit. La fel, i-a răpit şi lui multe lucruri. Dar nu e o fată rea. Nu am nici cel mai mic resentiment față de ea. Însă mi se pare că e ca o gaură neagră. Credeam că e doar frumoasă şi are un corp extraordinar, dar e mai mult decât atât. E genul de femeie care dispune de o energie aparte, pe care nu o împarte cu nimeni, ci şi-o canalizează doar asupra ei înseşi. Este un copil teribil. Ştie să vorbească foarte politicos, să-şi aleagă cuvintele, chiar prea bine, dar, în fond, nu este interesată decât de propria ei persoană. Acum locuieşte la Paris. A apărut în

mai multe filme europene, ca actriță, ca dansatoare, în două dintre ele a avut chiar roluri principale. Aici se încheie povestea mea. Domnule Miyashita, am să vă pregătesc un plic cu bani. Vă rog să vă întoarceți la New York şi să-lcăutați pe bărbatul acela. Aş vrea să-i cereți să vă povestească despre mine şi despre Reiko. Apoi aş vrea să mergeți la Paris şi să vă întâlniți cu Reiko. Dacă îi spuneți că veniți din partea mea, Reiko o să vă primească. Apoi aş vrea să veniți înapoi să-mi spuneți ce v-au povestit cei doi.

Aici şi-a încheiat Keiko Kataoka lunga istorisire.

Am primit un plic gros. Înăuntru erau mai multe bilete de avion: Tokio-New York, New York-Paris, Paris-Tokio, la diferite companii aeriene, Japanese Airlines, United, Air France, la clasa întâi. Mai erau în plic un milion p\e yeni, bani gheață. Nu puteam să refuz o asemenea ofertă. Nu eram în stare să fac altceva decât să dau aprobator din cap, ca în transă. Când să ies din cameră, Keiko Kataoka şi-a ridicat cam cu trei centimetri marginea fustei, expunându-şi vederii mele picioarele elegant încrucişate.

— Contez pe dumneavoastră, mi-a spus cu un surâs. Dacă reuşiți să vă întâlniți cu amândoi şi să le ascultați poveştile, o să am o recompensă pentru dumneavoastră.

Mi-am simțit de îndată inima bătând mai să-mi sară din piept. Aveam gâtul uscat încă dinainte, dar mă simțeam de parcă cineva mi-ar fi înfipt un pumn de ace în el. Am traversat holul până la ascensor, apoi am coborât la recepție şi în tot timpul acesta simțeam că toate privirile erau n țintite asupra mea. Abia atunci mi-am dat seama că îmi curgeau lacrimile pe obraji. La început nu înțelegeam de ce plâng, dar nu mă sinchiseam deloc de privirile curioase ale celor din jur. În timp ce mă îndreptam spre stația de metrou, am înțeles cauza lacrimilor mele. Nu puteam să cred: eram impresionat până la lacrimi.

Aveam mai puțin de zece zile până la plecare.

Mi-am rezervat camere la hoteluri printr-o agenție de turism. Două nopți la New York, trei nopți la Paris, camere de aproape două sute de dolari pe noapte, de trei stele. Şeful meu mi-a propus să-mi dea câteva zile de concediu plătit, dar am refuzat şi mi-am dat demisia. Colegii mei de serviciu erau stupefiați. Nu mi-a trecut prin cap să economisesc banii primiți de la Keiko Kataoka, nici nu-mi făceam iluzii prea mari cu privire la răsplata despre care-mi vorbise. Trăsesem singur concluzia că răsplata de care-mi vorbise avea o conotație sexuală. Nici n-aş putea spune că ceea ce-

mi povestise Keiko Kataoka despre ea şi despre vagabond m-ar fi făcut să-mi dispreţuiesc munca, acele filmuleţe de nimic. Doar că doream să mă întâlnesc cu vagabondul şi să aflu mai multe. Reiko mă intriga pur şi simplu. De câte ori ajungea să-mi vorbească despre Reiko, Keiko Kataoka devenea foarte rezervată, iar expresia feţei îi rămânea impasibilă. Nu ştiam dacă o ura pe Reiko sau nu, pentru că nu-mi povestise concret ce legătură avea ea cu faptul că bărbatul ajunsese vagabond. Tot ce aflasem despre Reiko era că jucase un rol principal într-unul din musicalurile bărbatului, că era foarte frumoasă, că nu o interesa decât propria persoană, că acum locuia la Paris, unde profesa ca actriţă de film. Pe de altă parte, despre Mie şi celelalte temei îmi povestise cu lux de amănunte, însoţind derularea evenimentelor cu propriile comentarii şi interpretări. În starea aceea de semiinconştienţă şi pierdere parţială a identităţii, mi le imaginasem pe Mie şi Noriko complet goale, excitându-mă în aşa hal, că îmi venise să vomit.

Despre Reiko nu ştiam prea multe lucruri, dar tocmai asta mă făcea să fabulez şi mai mult. Persista în mintea mea ca un fel de gol care se cerea umplut, exact aşa cum se exprimase Keiko Kataoka: ca o gaură neagră. Nu mai ştiu de câte ori m-am masturbat înainte de a pleca la New York, dar de fiecare dată o făceam cu gândul la Reiko. Akemi m-a sunat de nenumărate ori, dar n-aveam niciun chef să o văd. Nu aveam chef să mă întâlnesc cu ea, cu toate că eram mereu excitat pentru că nu-mi ieşea din urechi vocea inconfundabilă a lui Keiko Kataoka, cu toate că avusesem cu ea o partidă de sex extraordinară după ce luaserăm ecstasy. Akemi reprezenta ceva căruia mă împotriveam fără să-mi dau seama. Era exact opusul lui Keiko Kataoka, aş putea spune că reprezenta pentru mine ceva ce mă trăgea înapoi, acea laşitate născută din sărăcie.

O voce din adâncul meu mă avertiza însă să uit de Keiko Kataoka şi să mă întorc la serviciu. Nu e încă prea târziu, poţi să o suni acum şi să-i dai înapoi banii şi biletele de avion… însă vocea aceea era din ce în ce mai slabă. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să înţeleg că ceva se schimbase în mine. Era imposibil ca o fiinţă umană să se schimbe total, de parcă s-ar fi născut a doua oară, aşadar singura explicaţie era că acel ceva care pusese stăpânire acum pe mine era ceva ce existase în mine dintotdeauna. Oricine are o astfel de parte ascunsă, instinctuală, care iese la iveală în momentele de beţie, care ne dă energie să ne luptăm în caz de incendiu, care îl face chiar şi pe cel care nu ştie să înoate să se arunce în apă

pentru a salva pe cineva apropiat lui. Bărbatul îşi luase ca etalon pentru imaginea de sine momentele în care deborda de energie, îmi spusese Keiko Kataoka. Acum înțelegeam foarte bine ce riscuri implica asta, deşi, din punct de vedere strict ştiințific, nu era imposibil de realizat.

În New York se simțea iz de iarnă.

După ce m-am cazat la un hotel mic şi liniştit din centru, am plecat de îndată spre Bowery.

Era frig. Printre ratații şi bețivii care rătăceau pe străzi, unii aveau privirile pierdute, stinse, stăteau nemişcați ca nişte statui, doar cu ochii ațintiți către cer. Cerul cenuşiu se întindea peste un peisaj dezolant: clădiri în ruină gata să se prăbuşească, străzi pline de cioburi de sticlă şi bucăți de pietre, mirosuri pestilențiale de vomă şi gunoaie. Şi printre toate astea trecea din când în când, ca o nălucă, câte-o limuzină neagră, din acelea lungi, probabil în drum spre Wall Street.

Data trecută când am fost aici în interes de serviciu nu am sesizat aspectul acesta, dar acum, aşezat pe o bancă, fără a mă confunda cu peisajul, mi-am dat seama că locul acesta lăsat în paragină era complet deschis, accesibil oricui. Am venit cu taxiul până aici, dar nu am văzut niciun râu sau vreo barieră, nici ziduri sau vreo poartă, şi totuşi, imperceptibil, am pătruns într-o altă lume. Am văzut odată la televizor un documentar despre mahalalele din Rio de Janeiro: o mulțime de barăci aliniate pe coastele unor dealuri. Pe vremea când eram student, am fost în excursie la Sanya şi îmi amintesc că am văzut un fel de poartă arcuită prin care se intra în cartierele de mahala. De asemenea, am citit într-o carte că mahalalele din Bombay se întindeau în jurul unui templu şi erau separate de restul lumii printr-un grilaj de fier. Unii au scris chiar că mahalalele reprezintă un teritoriu tenebros indispensabil oricărei metropole.

Bowery nu este chiar o mahala, ci mai degrabă o zonă specială în care se adună vagabonzii şi aurolacii oraşului. Aceştia nu se spală cu lunile şi bineînțeles că nu-şi schimbă nici hainele. De îndată ce se trezesc dimineața, o țin într-o beție continuă şi put îngrozitor. Mi s-ar părea normal ca această zonă să fie separată de restul lumii, şi totuşi de aici se poate ajunge în orice parte a oraşului prin câteva zeci de străzi şi alei. Dacă străzile nu ar fi aglomerate, în zece minute ai putea ajunge la Trump Tower, la Tiffany’s sau la imobilele Dakota. Nu-mi lăsa impresia unui loc în care erau izolați un

anumit gen de oameni. Era doar un simplu loc de trecere. Orice fel de oameni puteau să treacă pe aici.

Lângă mine s-a aşezat un bărbat mic de statură, ale cărui vârstă şi rasă nu le-aş fi putut ghici din cauza ridurilor şi a mizeriei care-lacoperea. Şi eu aveam o barbă nerasă de trei zile, nu mai făcusem baie şi nu mă mai schimbasem încă dinainte de a veni la New York. Bineînțeles, nu mă aşteptam să pot trece neobservat, drept un locuitor al acestui cartier. Însă am remarcat că locuitorii de aici erau foarte sensibili la intențiile celor străini de teritoriul lor. Un spion infiltrat printre ei ar fi fost imediat descoperit, chiar dacă nu s-ar fi spălat o jumătate de an. Puteai veni însă ferchezuit, proaspăt ieşit de la frizer, chiar şi îmbrăcat în smoching; dacă se citea clar pe fața ta că nu mai voiai să ai de-a face cu societatea civilizată, erai imediat primit cu brațele deschise.

Bărbatul scund de lângă mine mă privea fix, ducând la gură, la intervale regulate, mai precis o dată pe minut, sticla de whisky pe care o ținea în mână. Nu mai văzusem nicăieri marca aceea.

— Bei şi tu? mă întrebă cu o voce răguşită, băgându-mi brusc sticla sub ochi.

Nu prea suna a engleză. Avea o cicatrice urâtă pe încheietura mâinii. O cicatrice verticală. Dacă ar fi fost alungită pe orizontală, ar fi putut să însemne o tentativă nereuşită de sinucidere, dar aşa, pe verticală, îți dădea un sentiment ciudat. Am aprobat din cap şi am luat sticla. Încă nu se întunecase. Am dat pe gât o înghițitură. Era bourbon, o marcă pe care nu o mai gustasem. Mi-a alunecat pe gât la fel de uşor ca un coniac. Pe când tocmai mă întrebam de unde avea un bețivan o băutură aşa de fină, am auzit o voce în japoneză: „Ia te uită, o sticlă de George Dickens!”. M-am întors şi l-am văzut: în fața mea stătea chiar bărbatul pe care îl căutam.

— Aşa deci? Te-ai întâlnit cu Keiko? Ai primit banii?

Am dat din cap.

— Atunci pentru ce te-ai întors aici?

— Nici eu nu ştiu prea bine, am răspuns. Hainele lui erau oarecum diferite de cele în care îl văzusem prima oară. Avea părul şi barba lăsate să crească în dezordine, purta o pereche de pantaloni din velur ce păreau lipicioşi la atingere şi o canadiană cu nişte pete care parcă formau o hartă. Avea un aer mai degrabă de alpinist decât de vagabond bețiv.

— Mi s-a spus să mă întâlnesc cu tine şi să-ți ascult povestea.

— Ce mai face Keiko? mă întrebă el în timp ce-şi scotea un pachet de Pali Mall fără filtru din buzunar.

Îşi aprinse o ţigară, apoi îi întinse una şi bărbatului cu sticla de bourbon.

— Îi merge bine?

— Nu ştiu. Nu ne-am întâlnit decât o singură dată.

— Şi ce-ai de gând după ce o să auzi ce am de spus? O să scrii un reportaj?

— Keiko Kataoka m-a trimis aici. Sincer vorbind, sper să nu te superi, dar şi eu voiam să-ţi aud povestea.

— M-am îmbogăţit de tânăr, spuse bărbatul, râzând încet. O să îngheţăm aici. Hai să mergem în altă parte.

S-a ridicat şi a plecat. L-am urmat. Bărbatul cu sticla de bourbon s-a ţinut şi el după noi, dar probabil că mergeam prea repede pentru el, fiindcă a obosit pe drum şi s-a aşezat pe marginea trotuarului.

Am intrat amândoi printr-o uşă îngustă într-o cafenea destul de spaţioasă, care nu avea la intrare nici firmă, nici lumini. Un grup de homosexuali ocupau câteva locuri şi beau o băutură alcoolică transparentă. Probabil gin sau vodcă. Localul era mobilat cu câteva mese din furnir subţire şi nişte scaune pliante, podeaua era murdară, plină de chiştoace de ţigări, sticle goale, coji de fructe şi alte mizerii care nu-mi dădeam seama ce erau. Homosexualii l-au salutat pe bărbat. El le-a răspuns făcându-le cu mâna. O femeie la vreo patruzeci de ani, cu faţa asimetrică, a venit să ne ia comanda. Un Frank Sinatra, a comandat bărbatul. Eu am cerut o bere.

— Ce băutură e asta, Frank Sinatra?

— Un amestec de Wild Turkey şi gin Tanguery. Se poate amesteca şi Canadian Club cu vodcă Absolute, dar atunci obţii un Gary Cooper. Dacă amesteci coniac cu suc de cireşe, o să ai un Jean Gabin. Eu am creat toate aceste cocktailuri, care se vând cel mai bine aici. Apropo, câţi ani ai?

Bărbatul avea un talent special de a-i face pe oameni să se simtă în largul lor, aşa cum putea să-i facă să se simtă stânjeniţi. Pentru el era acelaşi lucru. O forţă care izvora din adâncul privirii sale.

— N-ai încă treizeci de ani, nu-i aşa? La vârsta ta, aveam deja bani cât să-mi fac o casă din platină, conduceam un Jaguar şi un Ferrari. Era doar un Ferrari model 308, dar agăţăm cu el o grămadă de fete. Am devenit bogat şi celebru peste noapte. Şi asta după ce am stat numai trei ani la New York şi

am produs două musicaluri. Asta nu ar fi însemnat mare lucru în America, dar în Japonia eram o vedetă.

Bărbatul goli dintr-o înghițitură paharul de Frank Sinatra.

— Keiko era o tipă bine, spuse el cu o urmă de nostalgie în glas, apoi privi pe fereastră afară.

— Nu mai bei nimic?

Şi-a mai comandat un Frank Sinatra, iar eu mi-am mai luat o bere. Chelnerița îmi aduse o sticlă de Corona şi o felie de lămâie verde. Jumătatea dreaptă a feței îi era umflată şi avea culoarea uşor schimbată, de parcă o bătuse cineva. Partea stângă a feței era aşa de albă, că îi scotea în evidență pistruii, în timp ce partea dreaptă avea o culoare cenuşie. În momentul în care privirile noastre s-au întâlnit, mi-am ferit-o pe a mea, stânjenit, dar bărbatul de lângă mine glumi cu ea fără să se sinchisească şi îi puse o mână pe fese. Nu înțelegeam ce vorbeau, probabil din cauză că foloseau un argou necunoscut mie.

— Pe vremuri am scris şi scenarii, am făcut şi regie de teatru, cele mai ridicole chestii din domeniul ăsta al dramaturgiei. Adevărul e că nu-mi place deloc să stau cu tine de vorbă aşa cum stau acum, mi-e silă să vorbesc. Că tot veni vorba, cum te cheamă?

— Miyashita.

În timp ce beam Corona cu lămâie verde, respiram aerul uscat din New York, amestecat cu mirosul specific de aburi din cafenea. Poate din cauza acestei atmosfere, mi-am adus aminte, cu nostalgie, de cocaina pe care mi-o dăduse Monkey, tânărul cântăreț de rock, atunci când venisem prima oară aici. Adevărul era că, după ce tragi pe nas cocaină, Corona e de o sută de ori mai bună.

— Miyashita! Cu ce te ocupi? Aa, da! Când ne-am întâlnit data trecută țineai în mână un reflector. Faci videoclipuri?

— Da, dar de obicei mă ocup cu vânzarea de produse video, am început eu să-i explic, dar m-a întrerupt brutal, cu o voce tăioasă:

— Ce-mi pasă mie?

Am înghețat. Când m-a văzut aşa încordat, mi-a zis:

— Relaxează-te, nu-ți face griji!

Apoi a dat pe gât ce-i mai rămăsese din paharul de Frank Sinatra.

— Nu-ți place să ridic tonul? Nici mie. O voce puternică are ceva dramatic în ea, şi eu nu sunt în stare să suport acel dramatism. Vocile

puternice mă intimidează. Ce impresie ți-a făcut Keiko?

— Ce impresie? N-aş putea spune sigur, pentru că nu am mai întâlnit genul ăsta de femeie.

— Ştii că nu are decât douăzeci şi trei sau douăzeci şi patru de ani fătuca asta? Cum ți s-a părut? Un pic cam trecută sau…

Bărbatul vorbea despre Keiko Kataoka spunându-i „fătuca asta". Personajul din fața ochilor mei se comporta exact aşa cum mi-ldescrisese ea. Când am realizat asta, am împietrit. N-am fost niciodată invidios pe bărbații care se culcă cu multe femei, în domeniul în care lucram eu erau însă mulți bărbați pentru care a te culca cu cât mai multe femei era obiectivul suprem şi numai pentru asta trăiau. Câțiva dintre prietenii patronului meu participau des la partide de sex în grup cu actrițe porno, pe care le cumpărau la licitație. Fetele care erau implicate în astfel de partide erau una mai proastă ca alta. Îşi vindeau trupurile pe principiul că pentru bani era permis orice, nu aveau conştiință, nici ruşine. Or, fără ruşine iau poate exista nici erotism. Nimic mai mult decât nişte hipopotami care se împreunau. Keiko Kataoka era diferită. O femeie plină de complexe, care ştia ce înseamnă ruşinea şi încerca să o controleze. Oare cum era Reiko? Ea era actriță şi dansatoare. Toate femeile despre care îmi vorbise Keiko Kataoka în lunga ei confesiune erau pe deplin conştiente de sentimentele lor de ruşine sau de mândrie, şi la un moment dat renunțau la ele. Nu erau constrânse prin violență de cineva din exterior, ci o făceau din propria lor dorință. Dorință care prindea contur puțin câte puțin, căreia îi cădeau pradă pe deplin conştiente de ceea ce li se întâmpla. Şi asta trebuia să le ajute cumva să-şi verifice propriile forțe. Conform cunoştințelor mele de cibernetică, atunci când îl ai în față pe cel care a pus în practică, de exemplu, comunicațiile electronice, benzina fără plumb, examenul de magistratură, sistemul electoral etc, brusc te lasă toate puterile. De prea multă gelozie, ajungi să te consideri un gunoi. Fie că a sesizat ceva pe fața mea, fie că s-a prins că mă excitasem amintindu-mi de Keiko Kataoka, bărbatul îmi aruncă zâmbindu-mi complice:

— Aşadar încă eşti sub imperiul excitației. Ia zi-mi, Keiko ți-a făcut o confesiune lungă?

Am aprobat cu o mişcare a capului.

— Fătuca asta este nimfomană din naştere. N-a avut probleme în familie, aşa că probabil i se trage de la faptul că prea îi mergea mintea. A înțeles

dintotdeauna că este suficient să orientezi relația dintre doi oameni într-o anumită direcție pentru ca între ei să apară o atracție sexuală. Dacă s-ar fi născut în America Latină sau Centrală, ar fi putut să-şi vadă de viața ei nestingherită, dar vezi, noi suntem japonezi… pufni el disprețuitor. Apoi îşi scoase din buzunarul de la piept o cutiuță din aur, de formă cilindrică, semănând cu un strugurel de buze. Şi-o puse în dreptul unei nări şi trase cu putere aer în piept.

— Vrei şi tu? mă întrebă şi îmi întinse cutiuța. Trebuie să ți-o fixezi în dreptul nării şi să tragi cu putere.

Era cocaină. Mi-a ajuns din prima până în fundul nasului. Trei minute mai târziu, o simțeam în gât.

— Cred că ți-a povestit Keiko absolut totul. Când ai chef de sex, cel mai bun excitant este cocaina. Dar mare atenție să nu iei o supradoză, dacă nu vrei să vezi iadul cu ochii. Oricum, orice-ai face, tot acolo ajungi, să tragi pe nas o doză prea mare. Nu mai poți să închizi un ochi şi nu ți se mai scoală deloc. Nu există nimic mai bun pentru un masochist!

Luat de valul de cocaină, i-am spus ce credea Keiko Kataoka despre el: că teama de a nu deveni masochist îl făcuse să dispară brusc din viața ei.

— Şi ce-mi pasă mie? spuse el şi-şi mai comandă un Frank Sinatra.

Chelnerița cu față asimetrică se apropie bucuroasă cu încă un pahar, ca un câine care dă din coadă. Bărbatul îi pipăi din nou fesele.

— Eu am tras până acum cam trei sute de grame de cocaină, dar Keiko trebuie să fi tras vreo cinci sute. Cocaina ți se acumulează încet-încet în organism şi începe să-ți dea semnale că te apropii de limită. Majoritatea se lasă de drogul ăsta pentru că n-au chef să dea colțul, de îndată ce o anumită parte a organismului începe să nu mai funcționeze cum trebuie. E ca atunci când o femeie nu mai are menstruație. Cel mai adesea li se topesc oasele nasului. Unora le cade părul, altora le cad dinții. Unii fac hemoroizi. Mi-am luat-o şi eu în freză, ca toată lumea, dar fără urmări majore. De aceea, chiar şi acum mai prizez din când în când, cu moderație, cum îşi savurează un bătrân ceaşca de ceai. Nu trebuie să tragi pe nas înainte să te culci, pentru că o încurci rău de tot. În ultima vreme, am grijă să încep de pe la prânz. O vezi pe chelnerița asta? Cred că a tras pe nas peste un kilogram! E o fostă actriță porno. În America se consumă multă cocaină în lumea filmelor porno. Şi-a distrus echilibrul organismului cu rezină de silicon şi cu cocaină, dar poate că din cauza asta, deşi e bolnavă de SIDA de zece ani,

boala nu i-a evoluat încă. Se pare chiar că a fost la doctori şi i-au spus că asta e singura explicaţie posibilă. Am auzit că i s-a schimbat compoziţia celulelor şi că ar fi ajuns un fel de android. Siliconul pe care şi l-a injectat în piept s-a amestecat cu cocaina şi îi circulă doar pe partea stângă a corpului. I-a pătruns până şi în celule. Poţi să crezi aşa ceva?

Am dat din cap şi bărbatul izbucni în râs.

— Te-am păcălit! Dar de ce trebuie să stau eu de vorbă cu tine, Miyashita?

— Pentru că aşa mi-a cerut Keiko Kataoka.

— Cine s-o mai înţeleagă şi pe Keiko? Ţi-a vorbit şi despre Reiko?

Când pomeni de Reiko, se schimbă puţin la faţă. Părea trist.

— Keiko n-a zis nimic când am plecat cu Reiko în străinătate. Şi ştii de ce? Pentru că şi-ajurat să trăiască fără să ştie ce-i aia gelozie sau invidie… Reiko a reuşit în viaţă, iar eu am ajuns să hoinăresc prin Bowery. Sigur Keiko vrea să ştie ce s-a întâmplat. Sigur că ceva s-a întâmplat, nu-i aşa? Dar îţi spun sigur că Reiko nu mi-a luat nimic, nici nu s-a folosit de mine în vreun fel, aşa cum îşi închipuie Keiko. Într-o vreme am fost o vedetă în ţara aia nenorocită, mereu aveam lângă mine câteva actriţe sau manechine, cu care cheltuiam pe seară câte două milioane de yeni. Ce mai chefuri trăgeam! Iar acum am ajuns să cerşesc în mijlocul vagabonzilor din New York. Tocmai ăsta e şpilul poveştii mele: am gustat şi din paradis, dar şi din iad. Am cunoscut măreţia şi mizeria. Crezi că am chef să-ţi povestesc ţie toate astea? Crezi că am chef să-i povestesc cuiva viaţa mea plină de suişuri şi coborâşuri? Nici vorbă! Keiko şi-a închipuit că aş face aşa ceva? E de-a dreptul patetic! Chiar aşa ţi-a spus Keiko?

— Mi-a cerut să te caut şi să-ţi ascult povestea. Mi-a lăsat impresia că era îngrijorată din cauza ta.

Mi-am mai comandat o Corona. Poate datorită cocainei, era de-o sută de ori mai gustoasă. M-am excitat privind-o pe chelneriţa care mi-a adus berea. I-aş fi dat în jur de patruzeci de ani, dar, judecând numai după partea stângă a feţei, am înţeles că avea mai puţin de treizeci. Avea buzele uscate şi crăpate. Oare câte sute de penisuri îi trecuseră prin faţă?

— Asta să-i spui lui Keiko: că ea şi Reiko sunt două femei diferite. Două tipuri diferite de femeie, dar frumoase şi inteligente amândouă. Mai demult am citit un reportaj scris de un tânăr autor despre carnavalul de la Rio. Era un tip căruia îi plăceau, ca şi mie, distracţiile, şi se îndrăgostise de o

prostituată. O prostituată blondă, minionă şi jovială. Prostituţia nu reprezintă o tragedie gravă în rândul claselor de jos din America Centrală şi de Sud, e doar o simplă ocupaţie, la fel ca lustruitul pantofilor. Tânărul scriitor şi-a plătit o prostituată pe toată perioada carnavalului, cam o lună. Se gândea chiar să o ia de nevastă. Cu siguranţă trebuie să fi fost o prostituată foarte frumoasă. I-a cumpărat tot felul de lucruri, rochii, lenjerie intimă, făceau sex de trei ori pe zi, dimineaţa, la prânz şi seara, o scotea la restaurante italieneşti sau franţuzeşti. Fata era încântată şi făcea orice ca să-lsatisfacă. S-au iubit trup şi suflet, până au simţit că devin unul şi acelaşi. După ce s-a terminat carnavalul, a mers la ea acasă să-i cunoască părinţii, aceştia l-au invitat la masă. Acolo a văzut-o pe sora ei mai mică. Aceasta avea părul negru, dar era mult mai frumoasă. „Pot să vin duminică în vizită la voi?" l-a întrebat ea. „Da, cum să nu? Nicio problemă." Şi chiar a venit. Au ieşit toţi trei într-un club de noapte răvăşit după terminarea carnavalului. Sora mai mică era frumoasă, tânără, aşa că scriitorul a dansat numai cu ea toată noaptea. Şi atunci a avut un puternic sentiment de zădărnicie, la gândul că şi anul viitor va fi acelaşi carnaval, că în jurul lui erau nenumărate fete frumoase şi tinere, numai el era singur. — De ce sentimentul zădărniciei?

Am mai tras pe nas un rând de cocaină. Aveam impresia că o bucată de unt dulceag mi se scurgea pe gâtul umezit din greu cu bere. Simţeam efectul prafului răspândindu-mi-se în tot corpul, răzbătân-du-mi până la extremităţile mâinilor şi picioarelor.

— Cu cât erau mai multe fete frumoase, cu atât avea mai multe speranţe, nu? Nu conta că una din ele era sora ei mai mică.

— Se spune că oamenii au preferinţe, le plac anumite lucruri şi detestă altele. Asta nu contează deloc. Când îţi dai seama că eşti mânat doar de senzaţia de foame, e prea târziu, deja ai căzut pradă sentimentului de zădărnicie. Atunci când nu-ţi mai e foame, când ai mâncat pe săturate ceva ce ţi se părea gustos şi-ţi apare în faţa ochilor ceva şi mai bun, nu mai eşti în stare de nimic. Oricum, asta e puţin probabil să i se întâmple cuiva care s-a obişnuit să aibă ce-i mai bun încă de la început.

Mi-am aprins o ţigară mentolată în timp ce dădeam pe gât ce mai rămăsese din Corona. Simţeam un amestec ciudat scurgându-mi-se prin vene. Chelneriţa s-a apropiat, legănându-şi coapsele, cu încă o bere şi un

Frank Sinatra. Piciorul stâng arăta superb. Nu am observat până acum că era încălțată cu pantofi de mărimi diferite.

— Nu cumva tu eşti scriitorul cel tânăr de care vorbeai?

— Nici vorbă. Nu-mi plac cei care încearcă să încadreze ceva despre care habar n-au în limitele a ceea ce ştiu ei. Să nu crezi că vei obține vreo confesiune de la mine, pentru că nu am chef de-aşa ceva. În plus, e treaba ta dacă te duci să o cauți pe Reiko, dar atâta îți cer: să nu vorbiți despre mine.

Şi mai vreau să-mi promiți că după ce te vei întâlni cu Reiko n-o să mai vii să mă cauți.

— Promit, am spus.

Probabil că m-ar fi ucis dacă nu-i promiteam asta. Ceva în privirea lui se schimba de cum venea vorba de Reiko. Mi-a întins cutiuța cu cocaină.

— Uite, distrează-te azi cu asta. Dacă ai chef de-o fată, sună la MIT 0069 şi spune că vii din partea lui Yamamoto. Spune-le că vrei o fată de categoria a treia şi o să-ți dea o blondă din Europa de Est, fără boli, care o te sugă până la ultima picătură. Dacă plăteşti o taxă specială de o sută de dolari, îți face rost şi de nişte ecstasy. Distrează-te pe banii de la Keiko! Vezi tu, asta e singura strategie care ne-a mai rămas.

— Chiar nu mai am nicio şansă să te fac să-mi povesteşti?

— Nu te uita cu ochii ăia trişti la mine! Eu câteodată sunt prost de bun. Nu-mi place să văd oamenii suferind din cauza mea. Nu-i de-ajuns să-i povesteşti lui Keiko ce-am vorbit până acum?

— Keiko Kataoka chiar îşi face griji pentru tine. Dacă nu-mi povesteşti un pic mai mult, mi-e teamă că nu o să-mi pot îndeplini rolul pentru care m-a trimis aici.

— Bine, atunci o să-ți zic tot, tot adevărul. Noi doar jucăm un joc. Un simplu joc.

— Un joc? Aşa ca Monopoly?

— Da, exact, ca Monopoly. Participanții suntem eu, Keiko şi Reiko. Regula e simplă: câştigă cel care dobândeşte cât mai multă plăcere. E un joc pe care-ljucăm în trei, dar, vezi tu, cum să-ți explic? N-are niciun haz doar în trei, pentru că ne cunoaştem prea bine unul pe altul şi nu mai există erotism între noi. La un moment dat, Reiko a înlocuit-o pe Keiko în viața mea sexuală obişnuită, asta se întâmpla în perioada în care am avut premiera la musicalul în care Reiko deținea un rol principal, iar Keiko era

asistentă de coregrafie. Premiera a fost urmată de o recepție, iar după aceea ne-am retras toți trei în camera mea de hotel. Ei bine, în noaptea aceea…

— Asistentă de coregrafie?

— Nu ți-a spus? Keiko este expertă în dansuri latino. Ea a învățat-o şi pe Reiko să danseze. Era imposibil să se descurce doar pe baza clienților ei, avea nevoie de ceva care să-i susțină mândria de regină neîncoronată. Chiar şi acum, dacă e vorba de dansuri nu prea dificile, Keiko se pricepe mai bine decât Reiko. Dar, vezi tu, au constituții fizice total diferite. Keiko oboseşte repede, e genul de femeie agitată, cu toți nervii vibrând, şi îi este imposibil să reziste la două săptămâni de spectacole. Reiko e exact opusul ei, în stare să-şi stăpânească perfect nervii, să se mențină nemişcată, într-un calm absolut, sau, dimpotrivă, să-şi mobilizeze întreg corpul. E perfectă pentru rolul principal. Ei bine, în noaptea aceea, eram toți trei excitați la culme, cuprinşi de erotism până în vârful fiecărui fir de păr. Luaserăm fiecare câte două pastile de ecstasy şi ceva cocaină. Le-am spus amândurora să se ducă să facă un duş. Acesta era semnalul că jocul putea începe. Apartamentul de hotel avea două băi şi fiecare fată s-a îndreptat către altă baie cu lenjeria preferată sub braț. În timp ce făceau duş, mă gândeam cum să mă ocup de amândouă odată.

Urma să fie o partidă pe cinste! Aveam deja câteva picături de spermă în vârful penisului. Pe vremea aceea eram deja pe culmile cele mai înalte ale sadismului. Toată lumea îşi face o părere greşită: sadismul nu înseamnă să te bucuri chinuind o femeie, ci înseamnă să o ajuți să se dezbare de orice ruşine, aşa cum şi-ar îndepărta hainele, una câte una. Cel mai plăcut e s-o abandonezi după ce ai adus-o în starea de maximă dorință, să o privezi de personalitatea ei. În momentul în care mi-am spus că trebuie să le aplic un tratament identic, ei bine, în momentul acela am înțeles că toate planurile mele erau în zadar. Era imposibil. Nu există decât un ultim dans, Ajunul Crăciunului nu e decât unul singur, iar eu nu aveam decât un singur organ. Tocmai când începusem să intru în panică pentru că nu ştiam ce să fac, şi-au făcut apariția amândouă fetele, în paşi de dans, etalându-şi care mai de care lenjeria intimă. Nu mai țineam minte numărul femeilor cu care mă culcasem până atunci, dar era prima dată când două femei atât de pure şi superbe, pline de dorință, dansau pentru mine, fără să le fi cumpărat pe bani. Cred că nici de-acum înainte nu o să mai trăiesc ceva asemănător. Amândouă dansau un fel de flamenco. Reiko purta un body din plasă

neagră, care-i lăsa la vedere doar sânii şi sexul. Keiko purta un compleu transparent semnat Gaultier, din acelea care imită veşmintele care se poartă pe sub chimono… cum îi spune?… un fel de neglijeu. Erau amândouă atât de ameţite, că n-au dansat decât vreun minut. Keiko a scăpat pe covor trandafirul pe care-lţinea între dinţi… „Ah! Sunt epuizată!” Şi s-a aruncat în braţele lui Reiko, râzând amândouă. „Ce frumoase sunteţi!” am aplaudat eu. După care nimic. Totul s-a sfârşit. Nimic nu s-a mai întâmplat după aceea. Niciunul din noi nu s-a gândit să se masturbeze, nici măcar nu ne-am sărutat. Nu am putut nici să le ating mâinile. Şi totuşi, în cameră plutea vârtejul dorinţelor noastre. Am fi putut face orice. Eu eram gata să le înghit excrementele, cred că şi ele la fel. Le iubeam din adâncul sufletului, cu fiecare fibră a trupului meu. Trebuia să preiau eu iniţiativa, altfel ele nu ar fi mişcat un deget, dar nu am făcut-o pentru că mi-am dat seama că le respectam prea mult. Dacă aş fi fost un masochist, m-aş fi târât la picioarele lor şi ar fi fost totul în regulă. Însă nu sunt masochist. „De ce nu faci nimic?” păreau să mă întrebe ele. Am pus nişte muzică cubaneză, pe care am ascultat-o la nesfârşit, timp de câteva ore în care nu am făcut nimic. În cele din urmă, s-a luminat de ziuă. Plec acasă, a spus Keiko, şi a plecat prima. Şi eu, şi a plecat şi Reiko. Eu am rămas aşa timp de aproape trei ore, fără să fac nimic, doar ascultând muzica divină a lui Benny Morey, un cântăreţ de geniu. Un cântec numit Varadero. Varadero era o staţiune balneară la două ore de Havana, unde se afla cea mai frumoasă plajă din lume. Cânta despre acel orăşel. Benny Morey are o voce de o sută de ori mai sexy decât a lui José Carreras şi cântă de mii de ori mai bine decât Nat King Cole. Cu Varadero am ştiut ce înseamnă fericirea. Cu siguranţă o vei cunoaşte şi tu. Aşa era melodia asta. Nu am putut face nimic. Toţi trei nu am putut face nimic. Şi aşa ne-am dat seama că doar noi trei nu puteam face nimic. Şi, fără ca vreunul din noi să o spună, ne-am prins în joc invitând şi alte persoane. Şi tu eşti una dintre aceste persoane, înţelegi?

— Asta nu are nicio importanţă, am spus. Nu-mi pasă că e un joc. Cu o femeie precum Keiko Kataoka, orice bărbat ar face orice pentru a o vedea fericită. I-am promis că o să-ţi ascult toată povestea.

— Da? Dar sunt prea obosit. Dacă vorbesc prea mult, ajung să mă detest. Ai găsit răspunsul în legătură cu urechea lui Van Gogh? Dacă îmi spui răspunsul, sunt de acord să ne mai întâlnim o dată.

— Am aflat răspunsul, am spus.

— Perfect. Spune-mi-lşi apoi ne luăm la revedere pe ziua de azi.

Am tras inconştient pe nas cocaină din recipientul pe care mi-ldăduse bărbatul. Mi-am dat seama abia când l-am luat de la nas. Prizasem fără ca măcar să-mi dau seama ce fac şi m-au trecut fiori reci pe spate. O amorțeală plăcută îmi urca în sânge, răspândindu-se cât ai clipi în tot corpul. Am uitat imediat teroarea care mă copleşise cu câteva secunde în urmă. Lumina care pătrundea pe fereastră cădea oblic pe fața asimetrică a chelneriței. Stătea aplecată peste o masă şi debarasa paharele. Mi s-a făcut brusc poftă să-i sărut picioarele în ciorapii ei negri cu firul fugit pe alocuri. În minte mi-a apărut clar imaginea mea luând în gură vârful degetelor de la picioarele ei inegale. În momentul în care m-am gândit că nu ştiam limba, că puteam astfel să uit de orice ruşine, am simțit cum mi se scurgea ceva din vârful penisului. Nu-mi dădeam seama dacă am ejaculat, dacă era doar o secreție sau dacă urinasem în pantaloni, dar tremuram din tot trupul. Un singur lucru mi-era clar: eram ca un câine, sau ca un porc, sau ca o pisică în fața porției de mâncare.

Încercam să-i spun bărbatului ceva despre Van Gogh, dar parcă îmi legase cineva limba.

— Ce-ai pățit? îți spun eu ce să faci. Imagi-nează-ți că intră în camera asta o blondă superbă, cum n-ai mai văzut niciodată. Nu e deloc interesant dacă n-ai o imagine clară în minte.

Bărbatul izbucni în râs. Un râs pe care nu-lputeam defini. Era râsul plin de tristețe al cuiva obişnuit de când era mic să-şi bată joc de toată lumea.

— Îmi cer scuze. Van Gogh credea că a atins perfecțiunea talentului prin primele sale opere. Acela era standardul geniului să pe care şi l-a impus. Se contesta pe sine când nu reuşea să se ridice la acelaşi nivel. De aceea, cred eu, a vrut să se pedepsească.

Bărbatul izbucni din nou în râs. Dădu din cap şi mă bătu pe umăr.

— Plăteşte tu şi pentru mine. După aceea ieşi din bar.

M-am întors la hotel. Am mai prizat un rând de cocaină, după care am intrat la duş. Am ieşit apoi cu un prosop înfăşurat în jurul taliei şi am sunat-o pe Keiko Kataoka.

— Are de gând să se distrugă, spuse ea când am terminat de povestit ce-mi aminteam din discuția cu bărbatul. Vrea să-şi anuleze propriul eu. Am înțeles asta de când l-am întâlnit. Fie acceptă să-şi coboare standardul pe care şi l-a impus, fie devine un masochist, fie dispare cu totul. Nu există

decât aceste trei posibilități. În definitiv, toate trei înseamnă același lucru, dar dacă nu alege una dintre ele și nu o pune în practică, cred că o să moară. La început, când i-am pierdut urma, nu mi-era clar lucrul acesta, dar acum, după ce am auzit ce mi-ai povestit, înțeleg perfect totul.

Numai la auzul vocii ei, și mi s-a accelerat pulsul. Nu era o voce care să mă facă să mi-o imaginez goală și să-mi doresc să mă masturbez. Simțeam dorința sexuală doar imaginându-mi cum aș îngenunchea cu lacrimile șiroaie în fața ei, într-o postură de totală supunere. Bineînțeles, ea înțelegea ce se petrecea cu mine chiar dacă se afla la celălalt capăt al firului, dincolo de un ocean întreg. Mi-a venit în minte ce-mi povestise bărbatul și am simțit fiori străbătându-mi spatele încă ud.

Aveam prea mult respect pentru Keiko și Reiko ca să mai pot să savurez perversitățile sexuale în trei, spusese el. Probabil că era adevărat. Doar noi trei, nu mai resimțeam nicio plăcere, de aceea ne-am hotărât să atragem și alte persoane în jocul nostru, adăugase el. Să zicem că și asta era adevărat. Dar dacă așa era, în prezent trăiau prea departe unul de altul pentru a putea avea o relație sado-ma-sochistă directă. În acest joc în trei, era oare posibil ca singurul lor scop să fie distrugerea personalității celor pe care și-i alegeau ca pradă? Oare Mie nu a fost cumva prima lor victimă? Iar acum stăteau la pândă, fiecare la locul lui, așteptând să apară următoarea pradă. Nu aveam niciun motiv să resping acest raționament. Pur și simplu urmau să mă tortureze puțin câte puțin. Fragmentele care mă alcătuiau ca identitate începuseră să se prăbușească una câte una. Dacă stau să mă gândesc bine, avusesem nenumărate ocazii să-mi dau seama de asta. Însă nu mai aveam unde să mă ascund ca să-mi salvez pielea. La celălalt capăt al firului se afla Keiko Kataoka, într-un bar din Bowery era bărbatul acela care mi-a râs disprețuitor în nas când i-am răspuns ce credeam eu despre urechea lui Van Gogh, iar Reiko rămânea învăluită în mister… Pudra albă din fața mea era cheia spre paradisul plăcerilor, nu mai aveam cale de întoarcere… Un singur lucru nu înțelegeam. Dacă raționamentul meu era corect, de ce și-au ales un tip banal ca mine?

— Ați stabilit să vă mai întâlniți o dată?

— Da.

— Atunci duceți-vă neapărat. Și ascultați orice v-ar spune. Ați înțeles? Indiferent ce v-ar cere. Chiar dacă v-ar zice că are chef de fundul

dumneavoastră şi v-ar cere să vă daţi pantalonii şi chiloţii jos şi să vă târâţi în patru labe pe Fifth Avenue. Aţi înţeles?

— Da, da, am răspuns eu la auzul vocii ei, cu balele scurgându-mi-se, ca un câine în călduri.

Penisul mi se întărise instantaneu şi mi se ridicase mândru pe sub prosopul de baie.

— Puteţi să vă masturbaţi după ce închid eu telefonul. Aţi înţeles? Trebuie să ascultaţi orice v-ar zice bărbatul.

— Da, da, am înţeles.

— Înainte să vă întâlniţi cu el, vreau să sunaţi la numărul pe care vi-lspun acum şi să mergeţi să vă întâlniţi cu un bărbat pe nume Gan. E un american de origine japoneză, la a doua generaţie, dar înţelege japoneza. Spuneţi-i că sunteţi un prieten comun al meu şi al bărbatului. Gan îi cunoaşte foarte bine pe el şi pe Reiko.

Imediat ce Keiko a închis telefonul, am început să mă masturbez de parcă cineva mă ameninţa din spate cu un spărgător de gheaţă. La început mi-am frecat-o doar cu mâna goală, dar cum nu reuşeam să ejaculez, deşi continuam să mă frec de mă dureau încheieturile mâinilor, m-am dus la baie să caut un Baby Oii. Nu am găsit decât flacoane de şampon, balsam, gel de duş. Ca să-mi fac mâinile să alunece mai bine, am scuipat în palme şi am început să mi-o frec cu frenezie. Îmi imaginam că stăteam îngenuncheat la picioarele lui Keiko Kataoka arzând de dorinţa de a-i linge tălpile, fără a primi permisiunea să fac asta, şi izbucneam în lacrimi ca un copil mic. Abia când încheieturile au început să mă doară din nou, mi-am simţit vârful penisului arzând ca o bucată de fier înroşită în foc. Aveam senzaţia că doar vârful penisului era viu în mine. Apoi corpul mi-a fost străbătut deodată de un spasm de parcă mii de râme mi-ar fi invadat întregul corp, şi am ejaculat atât de puternic, încât sperma mi-a ţâşnit mai sus de înălţimea feţei. De-abia mai respiram şi eram cuprins de o senzaţie aşa de plăcută, că îmi simţeam ochii împăienjeniţi de lacrimi. Pofta sexuală nu mi se potolise încă, din cauza cocainei, asta se întâmplă dacă te masturbezi după ce te-ai drogat.

Am format numărul de telefon pe care mi-ldăduse bărbatul. Mi-a răspuns o femeie cu o voce foarte plăcută şi i-am spus că sun din partea lui Yamamoto. Categoria a treia, nu-i aşa? a râs ea uşor, apoi mi-a spus că în treizeci de minute va bate la uşa mea o femeie blondă, cu pielea albă, apoi a închis.

Timp de treizeci de minute m-am învârtit prin cameră, ca un leu în cuşcă, urmărind marginea covorului, tot întrebându-mă cu ce haine să mă îmbrac la prima întâlnire cu o femeie blondă şi cu pielea foarte albă. Am probat mai multe cămăşi şi în cele din urmă mi-am ales o pereche de pantaloni din lână bleumarin şi o cămaşă albă din bumbac. Mă gândeam că trebuia să existe un serviciu de pază şi protecţie chiar şi în acest hotel de categoria a doua care dădea spre Central Park. Nu părea deloc genul de hotel care să permită accesul prostituatelor şi tocmai mă întrebam cum avea de gând fata aceea să urce în camera mea, când am auzit un ciocănit în uşă. Am deschis şi în faţă mi-a apărut o femeie îmbrăcată într-un pardesiu crem peste un costum de culoare lila, cu o servietă Louis Vuitton în mână.

— Eu sunt Joanna, spuse cu un zâmbet. Ce cameră drăguţă, adăugă ea pe un ton care lăsa clar să se înţeleagă că voia să-mi facă un compliment.

A rămas în picioare, într-o poziţie elegantă, în faţa unui fotoliu pe care am invitat-o grăbit să ia loc.

— Aş bea ceva, spuse Joanna, iar eu am deschis frigiderul şi am scos o sticluţă de şampanie.

— Îţi convine asta? Joanna luă în mână sticluţa.

— E şampanie de California! pufni ea. Dar merge. Îmi place că eşti tânăr şi curăţel. Aa, să nu uit! Cum plăteşti? Cu bani gheaţă, cu cecuri sau cu carte de credit? mă întrebă ea ridicându-se din fotoliu şi apropiindu-se de mine.

— Cu banii jos, i-am răspuns eu.

Imediat a început să-mi descheie doi nasturi de la cămaşă, apoi mi-a dezgolit pieptul, s-a aplecat şi a început să-mi sărute sfârcurile. Era mai înaltă cu un cap decât mine. În jurul ei plutea un miros puternic de parfum. Acum că o priveam de aproape, am putut să observ că materialul costumului ei nu era mătase. Avea trăsături uşor ascuţite; atât faţa, cât şi nasul, bărbia şi urechile mă duceau cu gândul la un câine de rasă cu părul lung. Joanna dispăru pe dată la baie. Zece minute mai târziu, îngenuncheam la picioarele ei aşezate confortabil în fotoliu şi îmi frecam penisul în timp ce-i lingeam degetele. Joanna înghiţea câte puţin din paharul ei de şampanie, ca şi cum ar fi băut coniac. Când văzu că ejaculez, nu după mult timp, mă îndepărtă uşor cu vârful unui picior, murmurând:

— Masochistule.

Înțelegerea cu Joanna era să-i plătesc trei sute de dolari pe oră, dar se pare că era o regulă universală ca şedința să ia sfârşit odată cu ejacularea clientului. Joanna a plecat după treizeci de minute, aruncându-mi un zâmbet:

— Mai sună-mă!

Am fost cuprins de un sentiment insuportabil de dezgust față de mine însumi la gândul că chel-tuisem banii primiți de la Keiko Kataoka pe o curvă. Pentru mine Keiko Kataoka reprezenta atât un fel de medic psihiatru, cât şi un medium dotat cu puteri supranaturale. Putea să vadă tot ce făceam. Chiar şi acum mă privea cu dispreț cum stăteam în pielea goală în camera de hotel şi-mi preparam o porție de cocaină. Putea ghici teama mea de a nu fi abandonat. „Meriți o pedeapsă. Alege singur. Gândeşte-te la o pedeapsă care ştii că mi-ar face plăcere şi pe care să ți-o aplici singur. Doar ai şi tu un pic de imaginație, nu? Poți şi tu atâta lucru, nu?" Nu aveam halucinații, auzeam clar vocea ei. Însă nu erau cuvintele pe care le rostea ea, purtate de undele aerului până la urechile mele, ci erau cuvintele pe care-mi doream atât de mult să le aud, de aceea le auzeam. Am impresia că am citit despre asta undeva într-o carte de cibernetică.

— Poți şi tu atâta lucru, nu?
— Poți şi tu atâta lucru, nu?
— Poți şi tu atâta lucru, nu?
— Poți şi tu atâta lucru, nu?
— Poți şi tu atâta lucru, nu?
— Poți şi tu atâta lucru, nu?
— Poți şi tu atâta lucru, nu?

Cuvintele acestea se auzeau repetat, la un interval regulat, ca un telefon care se încăpățânează să sune. Din ele răzbătea întreaga forță de care dispunea Keiko Kataoka pentru a-şi anihila interlocutorii. Ştiu care e standardul pe care ți l-ai impus singur, imaginea pe care ți-ai creat-o despre tine, părea să-mi spună ea. Nivelul tău e extrem de scăzut, în orice fel, absolut sau relativ, şi tu o ştii cel mai bine. Toată viața n-ai făcut nici cel mai mic efort ca să te schimbi şi mereu te-ai ruşinat de tine. Fața ta copleşită de ruşine e hidoasă. De nenumărate ori ți-a trecut prin cap să încerci să te schimbi, dar mereu ți-a fost frică, frică de eşec, şi ai sfârşit prin a capitula înainte de a face măcar o încercare. Ruşinea aceasta respiră prin toți porii tăi, de aceea, orice-ai face, nu ai să fii niciodată mulțumit. Ai uitat

până şi faptul că există un cuvânt – a lupta. Nu te interesează nici poziția socială, nici banii, nici admirația oamenilor, singurul lucru la care te gândeşti este cum să te pedepseşti mai bine. Îți plac pozele cu execuțiile din China, nu-i aşa? Ai vreo câteva. Acelea în care rebelii din timpul Revoltei Boxerilor1 sunt măcelăriți de vii. În visele tale cele mai îndrăznețe asta îți doreşti şi tu, să fii ciopârțit ca în fotografiile acelea. Pedeapsa pe care ți-o vei administra este influențată concret de imaginea pe care o ai despre tine. Bineînțeles, aşa ceva nu e posibil, să fii tăiat în bucăți, însă să ştii că nu ți-a mai rămas o altă modalitate de a te valida pe tine ca persoană decât să te pedepseşti singur. Încearcă măcar puțin să-ți depăşeşti starea în care te complaci. Nu-ți cer imposibilul, adică să te ridici de două ori deasupra nivelului de-acum, dar fă măcar un pic de efort, oricât de mic…

— Poți şi tu atâta lucru, nu?

Am tras cu putere pe nas încă o dată cocaină şi, cu lacrimi în ochi, am început să ling covorul pe care trona o pată albă.

Nu mai țin minte cât timp am lins aşa.

— Cine e la telefon? m-a întrebat Gan cu un accent caraghios.

În jurul lui se auzea o hărmălaie de voci disparate.

— Keiko Kataoka mi-a dat acest număr şi aş vrea să ne întâlnim să discutăm despre domnul Yamamoto, m-am bâlbâit eu, cu limba împleticindu-mi-se din cauza cocainei. Mă cheamă Miyashita. Nu ne cunoaştem, fireşte.

— Yamamoto… Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta… Keiko Kataoka? Aaaa, dacă e vorba de femeia aia sărită de pe fix care era mereu cu el, atunci trebuie să fie vorba de Yazaki.

— Nu ştiu care e numele lui real. Aş vrea să vă pun câteva întrebări despre el şi despre o fată pe nume Reiko.

— Reiko? Aaa! Chiar acum am la mine la firmă un regizor de film care a lucrat cu Reiko. Reiko, care va să zică. De bună seamă că de Yazaki e vorba. Dar înțelegi, problema e că i-am promis lui Yazaki să nu vorbesc despre el. Eşti ziarist cumva?

— Nu, nu sunt ziarist, am răspuns şi i-am povestit pe scurt toată istoria de până acum.

Mi-era din ce în ce mai greu să articulez cuvintele şi m-am întrerupt de vreo trei ori să beau apă.

— Nu-mi dau prea bine seama ce se întâmplă. Dar e ceva ciudat cu el, să ştii. Dar ce-i cu tine? Iei ceva prafuri? Vino mâine la două după-amiază, la intersecția dintre Seventh Avenue şi 69th Street.

Mi-am notat adresa. Mâna îmi tremura rău de tot, fapt pentru care n-am reuşit decât să mâzgălesc ceva. Dacă le-ar fi văzut un psihiatru, probabil că mi-ar fi spus c? «unt înspăimântat de ceva. Oare de ce anume mi-era teamă? Nu ştiam nici eu.

Biroul lui Gan se afla la etajul al treilea al uoei clădiri din cărămidă. Era destul de spațios, iar mobila şi decorațiunile interioare imitau stilul antic. Fata de la recepție care îndeplinea şi rolul de secretară şi-a întrerupt lucrul la calculator şi m-a condus spre o cameră situată în spate, în care m-a poftit să intru.

În spatele unui birou am văzut aşezat un bărbat cu barbă deasă. Când s-a ridicat să mă întâmpine, am crezut că o să mă zdrobească, atât de înalt era. Un munte de om.

— Salut. Spune-mi pe nume, Gan. Hai, nu mai sta acolo, ia loc.

M-am aşezat pe un fotoliu lângă fereastra. Era un fotoliu foarte confortabil, cu brațe late. Noaptea trecută nu reuşisem să închid un ochi. În zori, ieşisem din hotel clătinându-mă pe picioare, în căutarea unei farmacii deschise non-stop, ca să-ini cumpăr nişte somnifere. În mod normal era recomandat să iei două pastile odată, dar abia după ce am luat unsprezece am putut în sfârşit adormi-Am dormit atât de adânc, că nici n-am auzit când m-au sunat cei de la recepție ca să mă trezească-îmi simțeam trupul greu ca un bolovan. M-a cuprins o ură înverşunată, care m-a surprins chiar şi pe mine, față de orice sau oricine încerca să mă trezească. Şi pe bună dreptate. Înțelegeam acum bine cum erau drogurile capabile să te devoreze cu totul. Nu mai aveam decât jumătate din cocaina primită cu o zi înainte şi deja eram frământat de gânduri negre: ce mă făceam când se termina şi restul cocainei? Nu aş fi reuşit să mă mai trezesc deloc, indiferent de câte ori ar fi sunat telefonul, dacă nu mi-aş fi reprezentat-o în minte pe Keiko Kataoka.

— Miyashita te numeşti, nu-i aşa? Şi zici că te-ai întâlnit ieri cu Yazaki? în Bowery? Tot aşa, îmbrăcat ca un vagabond?

— Da, am dat eu din cap.

Gan a început să râdă cu poftă:

— Ha, ha, ha! Ultima oară când l-am văzut, mi-a zis că vrea să scrie un roman despre viața mizerabilă a cerşetorilor din Bowery. Pentru asta s-a

înțeles cu un mare mahăr din Bowery să-i plătească câte o sută de dolari în fiecare săptămână în schimbul protecției personale cât timp se învârte pe-acolo. Asta voiai să știi?

Gan mi-a explicat apoi că se ocupă cu filmări.

— Sunt producător. Pe Yazaki îl știu de multă vreme. De fapt, îl știu cu mult înainte de a-lcunoaşte Keiko sau Reiko. Am şi făcut un film împreună. Hmm, cum îi zicea în japoneză? Ceva despre prietenii care doar se distrează şi nu muncesc deloc…

— Băieții răi?

— Posibil, dar nu contează, oricum. Au trecut de atunci peste douăzeci de ani. Ce ne-am mai distrat la vremea noastră! Ne-am făcut de cap ca doi nebuni! Umblam prin baruri de striptease, prin cluburi… Luam droguri şi plăteam împreună câte o prostituată, mergeam la concerte… genul ăsta de distracții.

— Aş vrea să știu mai multe despre Reiko.

— Ia spune-mi. Ce-ți pasă ție de viața altora? E aşa de interesant să știi ce fac, cu ce se ocupă alții?

— Aşa mi-a cerut Keiko Kataoka.

— Keiko? Hmm! Ea oricum e ciudată, aşa că nu mă mai miră orice-ar face. Încă de pe vremuri, de câte ori venea la New York, Yazaki era însoțit de câte o femeie. Mereu alta: Nobuko, Mika, Yasuko, Kaori, iar pe celelalte nici nu mai țin minte cum le chema. Genul de fete drăguțe, slabe. Mă apuca mila când le vedeam. Vezi tu, niciodată nu mi-am dorit să mă culc cu fete japoneze. Mie îmi plac fetele înalte. Cu cât mai înalte, cu atât mai bine. Eu am un metru nouăzeci şi cinci, dar îmi plac fetele mai înalte decât mine. Japonezele, aşa micuțe cum sunt, îmi provoacă mila. Ce bine-ar fi dac-aş găsi o femeie de doi metri cincizeci! Nu există însă aşa ceva, de-aia sunt încă celibatar. Nu sunt homosexual, să știi. Nu te mint. Engleza nu era tocmai punctul forte al lui Yazaki, în plus era şi cam timid, aşa că nu era în stare să agate o tipă într-un club de noapte. De aceea îşi aducea mereu câte o fată cu el din Japonia. Aproape toate aveau un aer de fete simple, genul de angajate pe la biroul vreunei firme. Pe vremea aceea ne plăceau amândurora drogurile, între timp eu m-am lăsat, nu mă mai ating de aşa ceva. Cam în perioada când a adus-o pe Keiko Kataoka prima dată la New York, el se droga deja ca un nebun. Mă suna în puterea nopții şi mă trezea ca să-mi spună că nu poate dormi, că are atacuri de panică. Îi dădeam sfaturi: „N-ai

voie să dormi pe burtă, stai pe spate, cu pieptul în sus, cu capul uşor ridicat. Respiră rar şi adânc!". A venit de vreo trei ori la New York însoţit de Keiko Kataoka. Le-am făcut rost de cantităţi impresionante de droguri, LSD şi tot ce vrei. Nu o făceam pentru bani, ci pentru el. Chiar ţineam la el. Ne înţelegeam aşa de bine, parcă ne ştiam din copilărie, cu toate că era de un egoism feroce. Dar era un adevărat geniu în domeniul lui. Avea şi părţile lui bune, înţelegi? Ah, ce bine ne simţeam împreună!… Ei? Cum ţi se pare? Asta voiai să-ţi povestesc? Mai exact, ce ţi-a cerut Keiko?

— Aa, dacă sunteţi ocupat, plec imediat şi revin altădată, am spus eu, simţind o oarecare iritare în vocea lui.

Vorbea repezit, de parcă voia să scape mai repede de mine.

— Dar nu sunt deloc ocupat. Ce tip ciudat eşti şi tu! Doar ţi-ai făcut o programare ca să stai de vorbă cu mine! Iar eu mi-am făcut special timp pentru tine, aşa că nu-ţi mai face griji din pricina asta. Apoi, nu l-am mai văzut de multă vreme pe Yazaki, îţi dai seama că şi eu vreau să ştiu ce mai face. Nu cunosc motivul, însă am impresia că nu vrea să mă mai vadă. Probabil că-i e ruşine pentru că ştiu absolut totul despre el, îi ştiu toate secretele. Şi nu mă refer la Keiko sau la Reiko. La celelalte femei, poate că da, dar nu la ele două. El nu e aşa de solid ca mine, dar e un tip la fel de rezistent. Nici nu-ţi închipui câtă cocaină suportă inima lui, cantităţi care pe alţii i-ar fi ucis, dar nu pe el. Chiar dacă inima îl ţine pe moment, asta se răsfrânge asupra sănătăţii lui. Peste o zi sau două ¡1 apucă brusc nişte atacuri de panică îngrozitoare. Nu-i de glumă. Angoasele lui au ceva de-a dreptul mistic, în asemenea momente îl apucă nebunia dacă e singur, aşa că se pune pe dat telefoane în miezul nopţii, nu contează cui. E un tip foarte sigur pe el, cu o mândrie ieşită din comun, de aceea îi e ruşine de mine, pentru că-i cunosc toate punctele vulnerabile. În realitate e un bărbat foarte slab. De fapt, toţi avem slăbiciunile noastre, dar în faţa altora încercăm să le ascundem, facem pe vitejii, nu-i aşa? în cazul lui, încerca să facă impresie bună mai ales femeilor, pentru că e obsedat sexual… Cum îi mai merge? Ce face în Bowery? Spune-mi ce făcea acolo.

— Nu ştiu ce face. Doar ne-am întâlnit şi am stat de vorbă într-o cafenea.

— Asta-i tot? Şi atunci ce vrei să auzi de la mine? Despre ce vrei să-ţi povestesc?

— Despre Reiko, am spus.

Nu mai țineam minte prea bine pentru că eram amețit de la cocaină, dar aveam impresia că Keiko Kataoka mă rugase să-lântreb pe bărbatul ăsta cât un urs despre Reiko.

— Reiko? Dacă-mi amintesc bine, era de undeva din zona Kansai. Acum locuieşte la Paris, dar mai vine din când în când la New York. Se pare că merge destul de des la Berlin, pentru că are succes în Germania. La început era o simplă dansatoare care apărea în musicaluri, dar pe urmă s-a dovedit a fi o actriță talentată. Cam asta e tot ce ştiu despre ea.

Atâta lucru cred că ştia deja şi Keiko Kataoka. Dar la telefon, mai devreme, mi-a lăsat impresia că voia să aflu mai multe despre relația dintre Reiko şi vagabond. Asta voiam să-i spun lui Gan, dar nu-mi ieşeau cuvintele. Creierul refuza să funcționeze, aveam senzația că-mi înghețase. Eram încă sub efectul cocainei şi al somniferelor înghițite, iar în cel mai adânc colțişor al creierului simțeam o durere surdă, de parcă mii de gângănii tropăiau pe-acolo. Eram încă excitat, pofta de sex nu se dădea dusă nicidecum. Secretara lui Gan era o femeie mică şi bondoacă, cu fața plină de pistrui, dar eram fermecat de picioarele ei, care se vedeau ieşind de sub rochia albastră, atingând ritmic podeaua. Mi-a revenit brusc în minte discuția despre psihologia şi fiziologia unui cimpanzeu care a învățat să se masturbeze, pe care am avut-o la un curs de cibernetică acum multă vreme. De fapt, discuția nu făcea parte din curs, ci am purtat-o după aceea, cu colegii, doar pentru amuzamentul nostru. Era o simplă discuție prostească, dar, amintindu-mi de ea, m-a cuprins brusc nostalgia față de vremurile de-atunci, față de colegii mei. Ce căutam eu în locul ăsta? Mă simțeam prins în capcana a ceva ce mă depăşea. O teamă inexplicabilă puse stăpânire pe mine şi-mi venea să urlu. Eram terorizat.

Ca să-mi mai revin un pic, am scos din buzunar o batistă şi am început să-mi şterg cu grijă sudoarea care mi se scurgea pe frunte şi pe tâmple, dinspre rădăcinile firelor de păr.

— Cum? Ți-e cald? Ce ciudat! Mie mi-a fost frig şi a trebuit să mă întorc acasă să-mi iau un pulover din caşmir, pentru că sistemul de încălzire din biroul ăsta nu merge deloc. Chiar eşti un tip ciudat!

Uriaşul din fața mea se întoarse înspre computerul de pe birou, care părea să fie o piesă antică. Mâinile îi umblau repede pe tastatură, dar când m-am uitat mai bine, am văzut că de fapt nu era decât un joc de cuvinte încrucişate. Secretara citea o revistă specializată pe ultimele bârfe mondene.

Din când în când suna telefonul. „Ce mai faci? Eu sunt bine. Am fost la o petrecere în Los Angeles săptămâna trecută şi i-am văzut acolo pe Ringo Starr şi Don Johnson. Să nu uiți să vii cu negresa aia uriaşă la deschiderea clubului de noapte al lui Frantiac…” Cam la asta se rezumau discuțiile lui Gan la telefon. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce fel de om era Gan sau interlocutorul lui, cu ce se ocupau. În plus, Gan spusese ceva foarte ciudat de îndată ce intrasem în biroul lui. Spusese că bărbatul de care mă interesam eu umbla prin Bowery cu scopul de a scrie o carte despre viața vagabonzilor. Ce însemna asta oare? Vasăzică nu ajunsese un cerşetor din cauză că se ruinase?

Timpul se scurgea într-un mod straniu. De îndată ce eu tăcusem, Gan începuse să completeze cuvinte încrucişate pe calculator.

— Mă scuzați. De fapt Keiko Kataoka m-a rugat să vă întreb despre Yazaki şi Reiko. Ce relație există între ei doi? Dar înainte de asta aş vrea să vă mai pun o întrebare despre Yazaki… am spus eu, ştergându-mi sudoarea care continua să mi se scurgă pe frunte, dându-mi o senzație neplăcută.

— Sigur nu eşti un reporter de la vreo revistă japoneză?

— Vă asigur că nu.

— Dacă-i aşa, atunci e în regulă. Ştii, mi s-a întâmplat înainte să dau peste nişte reporteri care veniseră să se intereseze de Yazaki. De câte ori au venit?… Da, de vreo două ori, şi mi-au pus tot felul de întrebări. Foarte insistenți. Genul ăsta de reporteri nu cred că mai găseşti în altă parte decât în Japonia. Nu cred că a existat aşa ceva nici pe vremea naziştilor sau pe vremea lui Stalin, în Rusia. Depăşeau orice măsură, în orice caz.

— Reporteri? De la o revistă?

— Da, şi s-au dat drept ziarişti. Dar nu mă păcălesc ei pe mine. Nu erau nici pe departe ziarişti.

— Şi au venit să vă pună întrebări despre Yazaki?

— Da, la urma urmei, ăsta era scopul lor. Primul mi-a spus la început că vrea să facă un reportaj despre filmele regizate de mine. Normal că mi-am făcut timp liber pentru el! M-a întrebat câte ceva despre filme doar la început, vreo două, trei minute, apoi a început: „Am auzit că sunteți pretenar cu Yazaki, regizorul japonez de mu-sicaluri…”. Auzi la el, pretenar, chiar aşa mi-a spus. Ditamai omul, îmbrăcat la costum, cu cravată, un om în toată firea, cu ochelari, şi-mi spune: „Am auzit că sunteți pre-tenar”. Eram înmărmurit! Tipul ăsta nu era decât un rahat de câine, ba nici

măcar atât, era o pisică moartă-n stradă, lovită de un camion. Asta gândeam eu despre el! Ştii, cum vezi de-atâtea ori pe stradă, leşul uscat al unei pisici strivite de roțile unei maşini. Mi-a sărit țandăra, şi când m-a văzut enervat, ce crezi că mi-a zis nenorocitul? „Ca să fiu sincer, am venit să fac un reportaj despre o vedetă muzicală la modă, care înregistrează acum un disc la New York, şi m-am gândit să scriu cu ocazia aceasta un articol şi despre Yazaki şi să-ltrimit în Japonia.” Deja era prea mult. M-am enervat şi m-am ridicat în picioare, cu gândul să-lfac bucăți dintr-o lovitură. Atunci s-a speriat şi a rupt-o la fugă. Dar ştii ce a avut tupeul să-mi spună în timp ce fugea mâncând pământul? „Tâmpitule! Nu te pune cu japonezii!” îți dai seama? Poți să crezi aşa ceva? Pe urmă a venit un tip gras şi sobru, îmbrăcat cu o scurtă din molton croită prost, cu ochii înguşti, care zicea că vrea să devină scriitor. Tocmai mă întrebam ce legătură avea asta cu mine, când tipul începe să-mi toarne nişte vrăjeli ieftine: „Vreau să scriu un roman inspirat din viața lui Yazaki, şi dacă are succes, poate facem chiar şi un film după el”. L-am strâns un pic cu uşa şi când colo, ce să vezi: era un reporter de la o revistă de scandal de mâna a treia. L-am amenințat că am legături cu mafia israeliană şi cu cea italiană şi că am să pun pe cineva să-lomoare dacă nu-şi vede de ale lui. S-a speriat şi s-a dat de gol singur. Cât tupeu a putut să aibă să vină la mine cu chestii din astea! Şi mai şi arăta ca o aspirină!

— Poftim?

— Cum, nu ştii aspirinele Bayer?

— Medicamentele alea pentru gripă?

— Exact. Un medicament miraculos inventat de nemți. Face bine şi la inimă, ştii? Dar e alb şi turtit, de zici că n-are nimic înăuntru. Dezagreabil să te uiți la el, într-un mod ciudat. Ei, cam aşa era şi tipul ăsta.

— Eu nu-lcunosc prea bine pe Yazaki, dar era aşa de celebru?

— Yazaki era un tip priceput la toate. Dar era un leneş fără pereche şi nu-i plăcea să pună osul la treabă. Făcea numai chestii care necesită minimum de efort. A fost şi fotograf şi s-a plimbat în jurul lumii încă din tinerețe. La Paris a lucrat o vreme ca gigolo, dar poate asta e prea mult spus, pentru că nu ştia o boabă de franceză şi singurele cliente erau nişte bătrânici japoneze. A avut ocazia să se plimbe cu ele prin Monaco, Maroc, Chamonix şi a devenit din ce în ce mai experimentat. S-a deprins repede cum să facă bani, a învățat ce le place japonezelor şi a prins gustul luxului. Însă eu îl ştiu cu mult mai dinainte. Pe vremea aceea eram încă la şcoală, pe banii părinților.

L-am întâlnit prima oară într-un restaurant care servea sushi. Făcea nişte fotografii foarte reuşite şi i-am propus să devină fotograf profesionist, dar, încă de pe-atunci, nici nu se gândea la aşa ceva. Mai târziu, Japonia a ajuns ţara în care se făceau bani la greu, iar el a început să câştige bine din tot ce învăţase cât timp călătorise prin străinătate. La început m-am bucurat foarte mult pentru el. Reuşise să vândă postului NHK drepturile de difuzare a unui reportaj despre concursurile de dansuri populare din Haiti, apoi a reuşit să găsească sponsori pentru a introduce în lumea artistică din Tokio un artist belgian specializat în epitafuri. Mi-aduc bine aminte ce mi-a spus odată: „Nu-mi place să produc ceva, de exemplu, să fac fotografii, asta mi se pare o bătaie de cap inutilă, însă îmi place să vând, orice. Aşa cum o prostituată îşi vinde trupul, aşa vreau să vând şi eu, nu contează ce". Şi a continuat *să* vândă tot soiul de lucruri, de la vitamine până la drepturile de difuzare a carnavalului din El Salvador. Primul lui musical a avut un succes răsunător. Apoi a devenit regizor de filme în Los Angeles, lucrând în paralel la propriile musicaluri. Încet-încet, banii s-au dus, a pierdut totul, fără să fi trecut printr-un eşec notabil.

— Din cauza asta a ajuns vagabond?

— Nu, nu ăsta e motivul. Nu ştiu nici eu de ce îşi pierde vremea prin Bowery. Mă gândesc că are el vreun motiv, dar nimeni nu ştie ce-i trece prin cap, probabil că nici el nu ştie bine…

— Aţi spus mai devreme că scrie un roman despre vagabonzi…

— Nici vorbă să se apuce el de scris un roman! Probabil că doar caută ceva ce ar putea vinde. Doar are o grămadă de datorii! Pe vremuri m-a ajutat să câştig mulţi bani, de aceea acum plătesc în fiecare săptămână bani mafiei pentru protecţia lui. Aşa cum îl cunosc, sigur că a pus pe cineva să rede-coreze un hotel de mâna a treia din Bowery şi şi-a adus în cameră fotolii spaniole de nu ştiu câte zeci de mii de dolari bucata… Probabil că ţi-e greu să înţelegi aşa ceva, în definitiv nu eşti decât un tip obişnuit. Chiar, cu ce te ocupai înainte să te angajeze Keiko?

„Cu ce te ocupai?" Am simţit cum mi se strânge inima când am auzit întrebarea. Eram bucuros că uriaşul ăsta din faţa mea îmi punea o întrebare personală. Dacă pe nimeni nu interesa persoana mea, simţeam că nu mai ştiu cine sunt.

— Am lucrat la o companie de producţii video. Şi înainte de asta am fost angajat la un institut de cercetare şi consiliere. Acum sunt liber.

— Nu e mai bine aşa? Dar nu trebuie să asculţi tot ce-ţi zice Keiko. Nu vreau să spun că e o fată rea, doar că e un pic prea excentrică. Nu prea e pe gustul meu. Nu o cunosc prea bine nici pe Reiko, dar ar fi mai bine să nu-ţi bagi nasul în treaba asta. Un tip banal ca tine şi-ar găsi repede sfârşitul încercând să pătrundă într-o lume care nu e a lui, în acel univers particular al lui Yazaki şi Reiko. După ce a avut succes cu primul musical, Yazaki a avut următoarea premieră la Londra, cu un film inspirat din muzica cubaneză, într-o epocă în care acest gen de muzică nu prea era cunoscut. Demult, Marcel Camus realizase un film, numit Orfeu Negro, după care ritmurile de samba şi de bossa-nova au ajuns celebre în toată lumea. Apoi au avut succes ritmurile noi de rumba şi cele afro-cubaneze. El a avut grijă să cumpere toate drepturile de producție a acestor ritmuri muzicale şi iată-lcu o avere fabuloasă dobândită peste noapte! La început pornise şi el dintr-o familie serioasă şi modestă, şi toți banii ăştia câştigați din senin l-au aruncat într-o adevărată angoasă. Începuse să cheltuiască într-un stil care te lăsa fără cuvinte. Chiar şi atunci când ieşea în oraş doar ca să mănânce nişte spaghete, se urca într-o limuzină lungă Lincoln. La hotel se caza întotdeuna în cele mai extravagante camere: Ambassador Suite, Imperial Suite, Tropic Suite, Marrakech Suite. Genul de camere decorate cu un gust îndoielnic, dar cu cât erau mai scumpe, cu atât îi plăceau mai mult. Toate astea costau o căruță de bani. Dacă avea un milion, îl toca cât ai zice peşte. Când termina banii, ; e apuca imediat de altă afacere. Yazaki nu era omul care să stea cu mâna-n sân şi să rabde liniştit, aşa cum face unul ca tine după ce şi-a cheltuit tot salariul. Ai văzut vreodată la acvariu bancurile de peşti cum dau roată bazinului de apă? Ei bine, tot aşa se învârteau banii în mâinile lui Yazaki. Era neîntrecut la rulatul banilor, dar nu erau bani munciți de el. El nu a produs niciodată nimic, mereu s-a folosit de banii altora. El doar se afla în preajma banilor care circulau prin lume. Însă oamenii care n-au produs niciodată nimic sunt cu toții slabi de înger. Odată i s-a întâmplat să fie dat în judecată de un distribuitor de muzică cubaneză din Spania, ceea ce l-a obligat să se retragă o vreme din mijlocul valurilor de bani care se învârteau în jurul lui. A avut ceva de tras din cauza asta! Dar nu te lăsa înşelat! Chiar şi acum tot e în stare să adune vreo cinci, şase femei într-o cameră din Central Park South şi să tragă o petrecere cu cocaină. Dar probabil că i-au mai scăzut forțele, nu mai are energia de pe vremuri…

Aici Gan se opri din povestit. Se ridică brusc ca şi cum şi-ar fi amintit ceva şi se îndreptă spre rafturile pe care erau aliniate o mulțime de cărți. Luă de acolo o fotografie pe care mi-o întinse. În fotografie erau Gan, Yazaki, Keiko Kataoka şi o fată cu o față micuță şi nişte ochi mari, pe care cu uşurință o puteai lua drept personajul principal dintr-o shojo manga1.

— Cea din colțul din stânga e Reiko.

Era cu totul diferită față de cum mi-o imaginasem. Din ceea ce-mi mărturisise Keiko Kataoka, mi-o imaginasem pe Reiko mult mai sexy şi mai cochetă. Avea mâini şi picioare delicate, o talie subțire de o puteai cuprinde cu ambele palme. În jurul ei plutea un aer neliniştitor care-mi dădea impresia că s-ar evapora la prima atingere.

— Fotografia asta e de-acum doi ani, de la un festival de film din Barcelona. Filmul în care Reiko a jucat rolul principal a fost apreciat foarte bine de critici. Un film italian, Țărmul mării, ai auzit de el?

— Nu, n-am auzit.

— Aşa e, japonezii habar n-au de compatrioții lor care au succes în străinătate.

Nu-mi puteam dezlipi ochii de pe fotografie. O fată aşa de slăbuță… mă gândeam eu. Nu-mi venea să cred că a fost în stare de ceva atât de îngrozitor, să o împingă pe fata aceea, Mie, la sinucidere, împreună cu Keiko Kataoka şi Yazaki.

— Pe vremea aceea s-a întâmplat. Reiko i-a luat locul lui Keiko în inima lui Yazaki. Într-o seară, Yazaki a început să-mi vorbească despre Reiko. „Reiko e ca o gaură neagră…” spunea el. O gaură neagră? Cuvintele acestea îmi trezeau în minte imaginea unei negrese uriaşe, cu un corp negru imens, cu pielea lucind, şi eram deja excitat numai gândindu-mă la ea. Însă pentru Yazaki cuvintele acestea aveau un cu totul alt înțeles. Nu mai ştiu când s-a întâmplat asta, am impresia că anul trecut, cam pe vremea asta. De obicei Yazaki era mereu însoțit de câte o femeie şi nu prea puteam să mă întind la discuții cu el, dar de îndată ce era singur, de-abia aştepta să-şi deschidă inima. Nu puteai să-lmai opreşti! Era mai presus de forțele mele. Şi mai spunea că-i place să se distreze cu prietenii lui. Ce glumă bună! De fapt, e cel mai mare sentimental de pe lumea asta. De-aia îi e teamă să se lase pradă sentimentelor. În seara aia am băut amândoi până ne-am făcut criță, nu ni se mai întâmplase asta de multă vreme. Am băut un sake japonez numit onikoroshi1, la un restaurant japonez situat în clădirea cu numărul 57, care-i plăcea lui foarte mult. Era un restaurant foarte bun, unde se serveau nikujaga2 şi anghilă â la Yanagigawa. Când eşti plin de cocaină până la refuz, deja sake-ul japonez ți se pare doar apă fiartă la care ai adăugat un pic de gust, aşa că poți să bei oricât de mult. Şi era foarte bun. Cred că am golit amândoi peste zece sticle mari de sake. Ştii, de la sake-ul japonez te îmbeți într-un mod cu totul special. Simțeam o amorțeală în tot

corpul, dar nu numai fizică, ci şi psihică. Şi cum eram noi aşa ameţiţi de aburii alcoolului, iată-lcă începe să vorbească despre testul de fecale pe care-lfăceam când eram mici.

Test de fecale? Despre ce naiba vorbeşte? Eram aşa de tensionat încât simţeam cum mi se lipeşte nerv de nerv, iar Gan îmi vorbea cu zâmbetul pe buze despre teste de coprocultură! Cuvintele acestea mi-au zgândărit poftele sexuale. Fie că era vorba de fecale, fie de urină, pentru mine nu reprezentau decât obiectul dorinţei sexuale. În faţa mea o vedeam pe Reiko zâmbind, cu ochii strălucind umezi, totul mi se părea că simboliza ceva la care eu nu puteam ajunge. Masochistul din mine se trezea la viaţă.

— Nu te uita aşa ciudat la mine! Pe vremea când erai tu la şcoală nu se mai făcea testul de fecale? Incredibil cum Japonia devine o ţară din ce în ce mai igienizată! Când eram în şcoala primară, eram responsabilul clasei pe probleme sanitare şi, în ziua examenului medical, trebuia să strâng de la colegii de clasă cutiuţele cu eşantioane de materii fecale. Aveam oroare de asta pentru că din unele cutiuţe excrementele dădeau pe dinafară. Yazaki mi-a povestit că n-avea chef să-şi introducă propriile excremente în cutiuţă şi să le ducă la şcoală, aşa că a pus în schimb nişte excremente de câine găsite pe stradă. La analiza fecalelor s-au descoperit nişte bacterii necunoscute la om şi îţi dai seama ce scandal a ieşit! Râdeam în gura mare la auzul acestei poveşti, atât de tare încât ceilalţi clienţi întorceau capul deranjaţi spre noi. Problema cu sake-ul japonez este momentul în care începi să te trezeşti din beţie. E o senzaţie cât se poate de neplăcută, nu-i aşa? Ca şi cum presiunea atmosferică ar scădea puţin câte puţin. Ei bine, în momentele alea Yazaki a început să-mi povestească despre Reiko. Se plângea de dilema cu care sunt confruntaţi bărbaţii care-şi pierd capul după o actriţă, ştii, genul ăsta de discuţii fără sens. Dar unde eram în momentul ăla? Dacă-mi aduc bine aminte, eram într-un bar de striptease. Lui Yazaki nu-i plăceau cluburile de noapte, frecventate mereu de acelaşi gen de oameni. Cluburile din New York i se păreau nişte aziluri de bătrâni în care se adunau tot felul de singuratici pe care nu-i ducea prea mult capul. Nu înţelegeam exact ce voia să zică cu asta. Adevărul e că nu se descurca deloc în engleză ca să poată agăţa o fată în cluburi. Îi lua prea mult să facă asta şi pun pariu că de-asta nu-i plăceau cluburile din oraş. De fapt, îi plăceau locurile elegante şi stilate. Spunea că preferă barurile de striptease pentru că aici se adunau oamenii de rând, de la imigranţii de-abia sosiţi care îşi

câştigau existența ca şoferi de taxi până la producătorii de seriale din L.A. Dar cred că adevăratul motiv era că găsea aici o mulțime de fete goale, vesele şi amabile, şi-i era mai uşor aşa. Oricum, nu-mi amintesc foarte clar ce mi-a povestit Yazaki în barul ăla. „Numai când o văd pe Reiko cum dă din cap înțelegătoare față de ce spun ceilalți bărbați care se învârt în jurul ei, şi m-apucă gelozia.” Nu prea înțelegeam bine ce voia să spună cu asta. În principiu, eu şi Yazaki suntem două caractere total diferite. Eu, de exemplu, n-am nimic împotrivă ca femeia care-mi place mie să fie apreciată şi de prietenii mei. Bineînțeles, asta depinde şi de caracterul acelei fete. Yazaki însă era exact contrariul meu. Oare din ce cauză? Probabil pentru că era un om obişnuit să lupte din greu. În mod normal aş spune că e cel mai mare leneş de pe lumea asta, ba nu, chiar din toată galaxia, dar atunci când îi vine o idee, de îndată ce începe să se gândească la diverse combinații, totul se învârte în jurul acelei idei şi e capabil de o forță de concentrare cum n-am mai văzut la altcineva. În definitiv, cred că totul se rezumă la mediul în care am crescut fiecare. Spre deosebire de mine, el n-a crescut într-o familie de condiție bună, de-aia nu-şi permite să dea bir fugiții când dă de greu. Străbunicul meu a fost oai neagră a unei familii de condiție bună, care s-a înscris în primul club de tenis din Japonia. El s-a limitat doar la a părăsi adăpostul călduț pe care i-loferea familia. Yazaki însă era fiul unui muncitor din clasa de jos, care lucra în schimbul de noapte într-o fabrică de la marginea oraşului. În locurile alea nu găseai nimic asemănător cu un club de tenis sau de echitație. Probabil că de-aia pentru Yazaki nu era suficient doar să scape din locul în care se născuse. Era genul de om care, pentru a-şi păstra intactă mândria, considera că trebuie să se arate capabil să creeze ceva nou, prin propriile lui forțe. În definitiv, e o chestiune de mândrie.

Gan era foarte vorbăreț. Keiko Kataoka îmi poruncise să aflu mai multe despre Yazaki şi despre Reiko. Ordinul ei mi se părea o bătaie de cap în plus şi-mi provoca suferință în starea în care mă aflam, sub influența cocainei, şi totuşi mi se părea unica mea legătură cu realitatea. În lipsa misiunii de a culege informații despre Yazaki şi Reiko de la Gan, nu aş mai avea nimic de făcut şi probabil că aş fi total copleşit de excitarea pe care o exercita cocaina asupra mea. În tot timpul acesta în care creierul mi-era inundat de valuri de excitare, care-mi pătrundeau acolo prin vasele sangvine, pornind din mucoasa nazală, eram incapabil să spun ce anume simțeam. Nu mă durea nimic, ci doar simțeam un fel de iritare cuprinzându-

mi întreaga ființă. Corpul meu se lupta cu efectele cocainei şi ale somniferelor, la care se adăugau decalajul orar şi lipsa de somn, astfel încât aveam senzația că tot trupul mi-era alcătuit dintr-o căptuşeală ruptă înmuiată în ulei de maşină, susținută de o armătură din fier ruginit. Nu mă simțeam deloc bine. Fiecare nerv vib ra țipându-şi parcă senzația de disconfort. Cu toate acestea, o singură zonă din corpul meu, pe care o localizam în spatele cerebelului, mă furnica încontinuu, transmițând intermitent mesaje de alertă, aidoma unui turn de veghe în ruine. Însă mesajele acestea erau ignorate de sistemul meu nervos, de muşchi, de organele interne, aşa că sfârşeau prin a se focaliza în extremitatea penisului. Cu excepția acelei zone minuscule a creierului ce emitea semnale din mijlocul tenebrelor, mă aflam complet sub dominația penisului. Eram oare capabil să-mi păstrez intact eul în aceste condiții? Trebuia neapărat să-l întreb pe Gan despre Reiko, orice, nu conta ce anume. Era imperios necesar să-i pun întrebări şi să-mi concentrez atenția pe răspunsurile lui.

— Ce a vrut oare să spună prin gaură neagră?

— Poftim? Ce ți-a venit aşa, deodată?

— Aa, nu, nimic. Doar că Yazaki v-a spus că Reiko i se părea o gaură neagră, vă amintiți?

— Da, aşa e. Mă surprinzi! Ce Lucruri ciudate reții! Cu siguranță că ți-am vorbit despre asta. Aşa e, Yazaki a zis că era o gaură neagră.

— Da.

— Vezi tu, acum trei ani am luat o supradoză de amfetamine şi era să fac stop cardiac. De atunci n-am mai consumat nimic în afară de heroină şi, din când în când, ecstasy. Nici cofeina nu-mi face bine la inimă, de aceea nu beau decât cafea decofei-nizată. La fel, am grijă să nu beau nici ceai verde, nici ceai de iasomie. Ştii de ce amfetaminele şi cocaina îți fac inima praf?

Gan vorbea din ce în ce mai răstit, încât aveam impresia că vrea să-mi tragă o muştruluială. Oare de ce mă amestecasem printre asemenea specimene bizare?

— Habar n-ai, nu? Dar e o chestie pe care trebuie s-o bagi bine la cap. Când tragi pe nas întruna cocaină, adică de seara până dimineața, asta înseamnă cam două grame pe zi, sau, dacă vrei, măsurat în linii, înseamnă cam treizeci de linii. Ei bine, problema apare dimineața. Ştii cum trebuie să-ți petreci orele dimineții? Bagă bine la cap. Cu toții ignoră chestia asta şi de-aia se fac praf. Dacă continui să planezi ca într-un vis, nu încape nicio

îndoială că te vei transforma într-o legumă. Eşti atent? Mai întâi prizezi o linie seara, înainte de masă. Se spune că după ce iei cocaină mâncarea nu ți se mai pare gustoasă, dar dacă e vorba doar de o linie, nu e o problemă. Cocaina în cantităţi mici te relaxează şi berea ți se pare mai gustoasă. Asta îți dă şi poftă de mâncare şi ajungi să-ți savurezi cina mai bine decât dacă nu luai nimic. Yazaki e un prost şi mereu zicea că n-o să mai simtă gustul mâncării dacă ia cocaină înainte, dar eu sunt de altă părere. La început, când venea cu Keiko, mereu se caza în camere de două mii de dolari pe noapte, la Piaza sau la Pierre. Apoi a trecut la Royalton şi la Paramount, pentru ca, în cele din urmă, să se mulțumească cu orice hotel care avea şi piscină. Îşi făcuse un program ridicol, pe care-lrespecta orbeşte: după ce înota cam un kilometru, intra în saună, apoi priza o linie, după care mânca o supă de aripi de rechin sau un pui landoori. Apoi dădea o raită prin cluburi. De preferat cluburi cu dansatoare goale sau cluburi de salsa. Keiko lua întotdeauna mescalină sau LSD înainte de a pleca prin discoteci. Apoi se întorceau în toiul nopții la hotel, unde îi aşteptau petrecerile cu cocaină. Liniile de cocaină trasate pe masă erau din ce în ce mai lungi, iar ei prizau din ce în ce mai des din ele. Ştii că în felul ăsta ritmul cardiac creşte la peste două sute de bătăi pe minut, ceea ce e foarte dăunător pentru ventriculul stâng. Ştii ce e ventriculul stâng, nu? Nici eu nu ştiu ce e, dar se pare că acolo se adună cea mai mare presiune. Mai întâi sunt afectate vasele de sânge şi miocardul, ceea ce provoacă o stare de congestie cardiacă. Însă cel mai important e intervalul cuprins între zorii zilei până spre prânz, după ce se luminează de ziuă, un interval la fel de magic ca aurora boreală. Yazaki şi Keiko iubeau aceste momente, când se revărsau zorii. Este superb. Cocaina le curgea prin vene, transformând acele momente în ceva magic. În zorii zilei, pe la ora şase, totul este cufundat în tăcere şi miroase a proaspăt. Apoi nici nu-ți dai seama când trec cinci ore. Dacă repeți chestia asta în fiecare zi, te trezeşti moş la un moment dat fără să fi simțit cum a trecut timpul. Ei bine, în momentele acelea magice găseşti absolut totul, chiar dacă nu eşti în stare să ejaculezi din cauza supradozei: începând cu momentul venirii tale pe lume, toate secretele, ceremoniile de acordare a premiilor, balurile mascate, palmierii, lătratul câinilor, ciripitul păsărelelor, plajele cu nisipul alb, nisipul roşu al deşertului, saliva, ruşinea, absolut totul. Aşa spunea Yazaki, că regăsea absolut totul în momentele acelea. Şi iată cum şi-a distrus sănătatea. Corpul nu poate urma spiritul în paradisul absolut.

— Şi femeia aceea pe nume Reiko lua cocaină?

— N-am de unde să ştiu ce făcea Reiko. Yazaki îmi povestea absolut totul până la Keiko, dar în momentul în care a cunoscut-o pe Reiko, a încetat să-mi mai facă confesiuni. Despre Keiko îmi aduc şi acum bine aminte. Yazaki m-a sunat o dată din Japonia şi mi-a spus entuziasmat că a întâlnit o femeie superexcentrică şi că o să-mi facă cunoştinţă cu ea data viitoare când avea să vină la New York. Şi era într-adevăr o femeie excentrică! Prima dată când am cunoscut-o, Keiko nu avea decât douăzeci şi unu de ani. Era îmbrăcată cu o chestie ciudată, acoperită de imprimeuri, pe care scria London Punk, un fel de halat cu care sunt îmbrăcaţi pacienţii din spitalele de nebuni… Cum îi spune? Chestia aia cu mâneci lungi cu care îţi leagă efectiv corpul…

— Cămaşă de forţă?

— Exact! Te pricepi la cuvintele astea bizare! În orice caz, imprimeurile de pe îmbrăcămintea ei erau stranii, ceva în genul tatuajelor pe care şi le fac pe braţ homosexualii skinhead. Mi-aduc bine aminte de ele pentru că, de îndată ce le-am văzut, mi-a venit poftă să mănânc sushi. În partea de jos a trupului purta ceva la fel de cool. De sub pantalonii extrem de scurţi şi mulaţi se vedeau nişte ciorapi din plasă şi portjartiere. M-a mirat expresia nobilă de pe chipul ei. Era chiar drăguţă. Spunea că a petrecut multă vreme în Londra, aşa că mă gândeam că acolo trebuie să fi învăţat să se îmbrace aşa. Am mers să luăm masa la Oriental Pale, în China Town, unde se servesc cele mai gustoase aripioare de rechin din lume. Acolo am mâncat aripioare de rechin, urechi-de-mare, somn şi creveţi. Keiko ieşea în evidenţă prin stilul ei vestimentar, pentru că într-un restaurant chinezesc nu ai fi întâlnit în ruptul capului o femeie îmbrăcată atât de bizar. Yazaki debita tot felul de prostii, cum că le era profund recunoscător chinezilor pentru că, datorită aripioarelor de rechin, putea să-şi refacă echilibrul din corp şi să recupereze aminoacizii distruşi de dozele de droguri. Pe vremea aceea erau cazaţi într-un apartament prezidenţial la Piaza, decorat ca naiba. Piaza tocmai fusese renovat de Donald Trump. Interiorul era decorat în stil victorian, o îmbinare de aur, alb, negru şi roz! în mijlocul salonului ale cărui ferestre dădeau înspre Central Park şi Fifth Avenue trona un pian cu coadă. N-am mai văzut o cameră de un asemenea prost-gust. Mânerele de la uşa sălii de baie şi robinetele erau toate din aur. Yazaki adora universul ăsta de lux şi acolo îşi petrecea timpul cu Keiko, de seara până a doua zi după

prânz, abandonându-se drogurilor şi celor mai neînchipuite forme de sex. De multe ori apela la serviciile unei firme de escorte. Keiko era lesbiană convinsă. Atunci când îi scădeau puterile din cauza excesului de droguri, cel mai bun mijloc de excitare era spectacolul oferit de două lesbiene, spunea el. Aşa ceva era peste putința mea de înțelegere. Pe vremea aceea, Yazaki vorbea mult despre orice. Încă nu căzuse pradă complet drogurilor. Ştii, drogurile nu sunt aşa de dăunătoare dacă le iei doar pentru a te simți bine cu prietenii la discotecă. Dar dacă ajungi să le foloseşti atunci când faci sex, deja nu mai e cale de întoarcere, ai intrat într-un cerc vicios. Asta e valabil şi pentru alte lucruri. Gândeşte-te, de exemplu, la cei care realizează efecte speciale pentru filmele SF, cum muncesc la nişte decoruri toată noaptea, închişi într-un platou, cu ochii roşii şi umflați. Ajung să nu mai aibă o percepție corectă asupra dimensiunilor spațiale şi nu-şi mai revin niciodată. Sau adolescenții care se îndrăgostesc unul de altul în liceu şi nu se mai pot despărți toată viața. Înțelegi ce vreau să spun?

— Da.

— Se spune că bărbații implicați din tinerețe într-o relație de dragoste reciprocă nu reuşesc în viață. Asta pentru că îşi pierd aspirațiile, nu-şi mai doresc nimic altceva. Dacă ai lângă tine o femeie frumoasă, care ascultă cu atenție tot ce spui, gata, s-a dus viața ta. Exact cum se întâmplă şi cu ecstasy, cocaina, somniferele, banii. Cu Keiko lucrurile încă nu merseseră aşa de departe. Keiko nu se lăsa la cheremul lui Yazaki, îşi impunea voința proprie. Frecventa discotecile şi cluburile, unde şoca mereu prin costumele sale bondage extravagante. Îi plăcea să-i provoace pe bărbați prin cluburi: „La o parte, țărănoilor!”, şi prin asta a reuşit să păstreze contactul cu exteriorul, să nu se închidă complet în relația lor.

Cu toate că încercasem să orientez conversația înspre Reiko, Gan părea să nu mă bage-n seamă. Desigur, nu-linteresa decât persoana lui Yazaki.

— Comanda la agenția de escorte câte două fete din Europa, una tânără şi încă una de vârstă mijlocie, frumoase şi perverse. În timp ce una îi făcea sex oral, pe cealaltă o trimitea să se ocupe de Keiko. O dată la două minute trăgea pe nas cocaină, mai arunca din când în când câte-un ochi spre televizorul lăsat pornit pe filme porno cu lesbiene, în fundal se revărsa o muzică cubaneză. Cât despre băuturi, avea pe masă Martell XO, Veuve Clicquot Grande Dame, iar ca desert trufe de ciocolată. În tot timpul ăsta penisul îi rămânea flasc, de dimensiunile unui penis de bebeluş, dar lui

Yazaki asta i se părea cea mai tare partidă de sex pe care şi-ar putea-o imagina.

Gan clătină din cap, cu o expresie care parcă voia să spună „Uite-al dracului, Yazaki ăsta!”. Gândul acesta părea să-i facă o adevărată plăcere. Din când în când pufnea în râs, de parcă şi-ar fi adus brusc aminte de ceva. Îşi amintea cu plăcere şi cu nostalgie de acel Yazaki pe care-lcunoscuse pe vremuri.

— Spunea că nimic nu era mai dezgustător decât să vadă un tip cu penisul mare în asemenea momente. Oricât ar fi fost de mare, oricât ar fi ejaculat de mult, tot jalnic i se părea. În schimb, cel mai bine se distra la vederea unor lesbiene perverse, asta îl excita cel mai mult, nu obosea şi nu trebuia să facă niciun efort. Dar şi ăsta era un cerc vicios. Cu lesbienele nu trebuia să se forţeze să aibă o erecţie, cu ele rămânea mereu curat, plăcut la atingere, cu ele nu cădea pradă dezolării, durerii, lacrimilor. Cu ele plutea în paradisul vibratoarelor şi al latexului! Pe vremuri, când încă nu o întâlnise pe Keiko, Yazaki mi-a povestit într-o bună zi: „Aseară am luat trei pilule de ecstasy, trei grame de cocaină, două jointuri, 0,3 grame de heroină, unsprezece pastile de somnifere Up John, patru comprimate de ginseng roşu, opt aspirine, două pilule de mescalină, opt flacoane de argilă pentru un somn relaxant, patru drajeuri de detoxi-fiante, şase comprimate de Alka-Seltzer, cinci drajeuri pentru dureri de gât, trei pilule de efedrina şi două cardiotonice!”. Era pământiu la faţă, cu un aspect cadaveric, dar părea să se simtă foarte bine. Euforic, mai degrabă. La scurt timp a cunoscut-o pe Keiko, apoi a urmat Reiko. Cu siguranţă a intrat într-un cerc vicios din care n-a mai putut ieşi. A luat-o razna.

Am păstrat fotografia pe care mi-o arătase Gan şi am părăsit. Biroul. Până la urmă tot nu aflasem nimic despre Reiko.

Soarele era încă sus pe cer. Mi-am cumpărat un hotdog de la o tarabă şi m-am mai încălzit mân-cându-l. Apoi m-am îndreptat din nou înspre Bowery. Nu aveam de ales decât să-lântreb direct pe Yazaki despre Reiko. Pe drum, în taxi, nu mi-am putut lua ochii de la fotografie. Reiko nu semăna cu niciuna din femeile cunoscute de mine până atunci, nici cu fotomodelele văzute în pictorialele din reviste, sau cu actriţele de la televizor sau de la cinema. Nu semăna nici măcar cu femeile cu care mi s-a încrucişat drumul întâmplător pe stradă, îmi dădea impresia că existenţa ei era întemeiată pe premisa că s-ar putea evapora în orice moment.

Nori grei acopereau cerul New Yorkului în acea după-amiază. Deşi nu-lântrebasem nimic, şoferul de taxi se prezentase în gura mare: „Eu sunt din Israel!”. Din când în când lăsa în jos fereastra şi urla la cei de-afară. La fel ca Gan, avea un tic verbal: la fiecare două cuvinte zicea: „La naiba!”. „La naiba cu anotimpul ăsta! La naiba, ce vânt înghețat! Nu putea, la naiba, să nu mai sufle aşa de tare? Ia uită-te acolo, la naiba, la fata aia care fură ciorbă de pui de la magazin! Uită-te, cum vrea s-o ascundă sub fustă. La naiba, o s-o verse pe toată.” Taxiul cobora înspre sudul oraşului şi peisajul care se întindea între 77th Street şi Bowery era numai bun pentru ochii mei înceţoşaţi de oboseala dată de decalajul orar, de consumul de cocaină şi de somnifere. Era murdar, întortocheat, dezlânat. Aveam impresia că văd defilând prin faţa mea, fără legătură una cu alta, imagini din toate cele patru colţuri ale lumii transmise în direct de un releu de televiziune prin satelit. Scene de război şi revolte populare, revigorări economice şi sărbători religioase, recolte de fructe şi legume, adunările păstorilor, zilele naţionale din Asia de Sud, foametea din Africa, prostituţie şi boli cu transmitere sexuală ale rasei albe, peisaje rurale, copii cu privirea strălucind de speranţă, copii bolnavi aşteptându-şi moartea, încuietori cu zăvor, grupuri de artişti de avangardă militând pentru drepturile lor, meşteşugari şi neonazişti, marinari şi preoţi, generali şi bibliotecari, toate astea îmi treceau disparate prin faţa ochilor, într-un haos incoerent. Toate imaginile acestea nu aveau niciun sens, alunecau prin faţa ochilor fără a le putea opri. Bineînţeles, nu erau decât produsul minţii mele rătăcite. Aveam impresia că alunecam pe o pantă al cărei capăt nu-lputeam vedea, că o luasem pe un drum fără întoarcere. Dacă sensul înseamnă, înainte de toate, rezultatul unui ansamblu de imagini conectate între ele pentru a forma o poveste, atunci pentru mine nimic nu mai avea sens. Poveştile sunt toate fie comedii, fie tragedii. Chiar şi în cazul unei comedii, în momentul în care se coboară cortina, râsetele încetează. La urma urmei râsul nu este decât o simplă convulsie a creierului. Trupul nu poate urma spiritul în paradisul absolut al plăcerilor… spusese Gan. Dar oare se mai poate numi plăcere ceea ce depăşeşte limitele organismului?

În momentul în care am ajuns din nou pe străzile din Bowery m-a încercat un sentiment de nostalgie care m-a înspăimântat oarecum. Aici, pe când filmam videoclipul de debut al acelui rocker japonez care semăna cu o maimuţă, l-am cunoscut pe Yazaki, iar în seara următoare veneam din nou

să-lântâlnesc. Însă nu amintirea aceasta îmi crea sentimentul de nostalgie, ci conştiinţa de sine, faptul că acceptasem această stare de spirit ca pe ceva intim fiinţei mele.

De cealaltă parte a străzii erau aliniate unul după altul adăposturi primitive pentru vagabonzii dependenţi de alcool din zonă. Cerşetorii care se zăreau din loc în loc păreau slăbiţi din cauza vântului tăios. Cu tot frigul, un miros specific plutea pe străzi, printre clădiri. Era un miros de gunoi intrat în putrefacţie în plină vară, prin care roiau, viermii.

Am traversat strada de-abia ţinâr4u-mă pe picioare şi m-am aşezat pe nişte scări de piatră. Nu mi-era frig, pentru că eram îmbrăcat cu un bluzon din vinilin. Şedeam şi inspiram «cest miros atât de familiar. Mă întrebam la ce anume trebuia să renunţ pentru a mă putea bucura la nesfârşit de această atmosferă. Trebuia probabil să fie de aceeaşi natură ca acel ceva pe care, dacă l-aş abandona când mă găseam faţă în faţă cu Keiko Kataoka, m-ar face să am o erecţie instantanee. În timp ce mă gândeam la toate astea eram gata să aţipesc când o rafală de vânt rece mi se strecură pe sub gulerul bluzonului, înfiorându-mă până în măduva oaselor. M-am trezit brusc din toropeală- Mi-am dat seama că aveam gâtul extrem de uscat- Am pornit spre cafeneaua în care băusem cu Yazald cu o seară înainte, fără să-i bag în seamă pe vagabonzii care strigau după mine ceva într-o limbă pe care nu o înţelegeam. Pe drum cineva m-a strigat din spate: „Hei!”. Tocmai treceam prin faţa intrării unui mic restaurant libanez dintr-o clădire dărăpănată. În dreptul uşii erau îngrămădite cioburi de sticlă şi gunoaie menajere. La început nu mi-afli dat seama că mi-a vorbit în japoneză. Era un bărbat cu plete foarte lungi, îmbrăcat în blugi şi în bluză de trening, peste care purta un hanorac pe care scria Nihon Terebi1. Îmi făcea semn cu mâna să mă apropii. Nu era Yazaki.

— Eşti japonez? m-a întrebat.

Am dat din cap în semn că da, la care el m-a întrebat cu un accent de Kansai:

— N-ai o aspirină? — forţându-se să afişeze un zâmbet.

Am dat să mă îndepărtez pentru că mirosea groaznic, dar cuvintele lui m-au ţintuit locului:

— Ai venit pentru Yazaki, nu-i aşa?

M-am apropiat de japonezul acoperit de mizerie din cap până-n picioare, întrebându-mă de câtă vreme stătea acolo, între gunoaie. Pletosul avea

pielea de culoare pământie şi o rană urâtă la una din urechi. Deja se transformase într-o plagă cu crustă. Stătea aşezat pe o cutie de carton şi de sub el se vedea scurgându-se urina.

— Şi tu eşti japonez? l-am întrebat.

— Normal, mi-a răspuns el cu o voce hârşâită. Numai un japonez ar putea vorbi japoneză aşa de bine.

— N-am aspirine, dar, dacă vrei, am somnifere, i-am spus.

— N-am nevoie, scutură din cap pletosul. Ţi s-a întâmplat vreodată să-ţi spargă cineva dinţii în timp ce dormeai şi să te oblige să-i faci un blow job?

— Un blow job?

— Ştii tu, să cânţi la flaut.

M-am uitat mai bine la el şi am văzut că plângea.

— Ştiu că n-ar trebui să plâng… N-am plâns nici atunci când am ajuns să nu-mi mai pot controla vezica, dar acum că am dat peste un japonez cu care să pot vorbi în limba mea, mi-au dat lacrimile… Dac-aş avea o aspirină, m-aş simţi mai bine. M-ar ajuta să nu mai fac pe mine. Dar ai zis că n-ai aşa ceva… Ştii, aici chiar şi bărbaţii sunt violaţi. Nu contează că ai sânge sau rahat la fund, tot te violează cineva. Asta-i America. O ţară nemaipomenită! Dar nu-mi place să fiu obligat să o fac cu gura. Doare rău să-ţi spargă cineva dinţii. Probabil că gura înmuiată de sânge le provoacă o plăcere deosebită nenorociţilor.

Pletosul m-a rugat să-i dau ziarul care se afla lângă el. L-a luat şi şi-a acoperit umerii cu el.

— Să nu te apropii de Yazaki! mi-a zis pe neaşteptate, apoi şi-a lăsat capul în piept şi n-a mai zis nimic.

S-a târât puţin şi apoi s-a culcat pe grămada de cioburi de sticlă din faţa restaurantului libanez.

Am intrat în cafeneaua în care mă întâlnisem cu Yazaki, m-am aşezat la o masă într-un colţ şi am comandat o Coca-Cola. Femeia cu faţa şi trupul asimetrice nu era acolo, şi în locul ei a venit să ia comanda un bărbat albinos şi slăbănog.

— Puteţi să-mi aduceţi o Cola? l-am întrebat eu, la care tânărul albinos s-a uitat fix la mine şi a izbucnit în râs.

A continuat să râdă aşa câteva clipe. Când a venit cu Cola, l-am întrebat:

— Nu-lcunoşti pe domnul Yazaki?

A clătinat din cap şi iar a început să râdă. Mă întrebam dacă boala nu-i afecta şi vocea, căci râsul tânărului chelner avea ceva strident şi discordant care mă călca pe nervi.

La celelalte mese stăteau mai mulți tineri care păreau să fie prietenii albinosului. Beau bere în timp ce ascultau heavy metal la un radiocasetofon. Mai demult citisem într-o carte despre grupuri de adolescenți care-i atacă pe vagabonzii din cartier şi m-am înfiorat amintindu-mi de japonezul pletos cu accent din Kansai care fusese obligat să facă felație unor astfel de tipi. Dar nu era cazul să mă înspăimânt. Prietenii albinosului erau cu toții slăbănogi şi aveau o înfățişare mai degrabă feminină. Volumul radiocasetofonului era dat la minimum, cu toate astea de-abia li se auzea vocea în timp ce vorbeau. Un bărbat între două vârste, îmbrăcat într-un costum şifonat, trecu pe lângă mine şi îmi explică:

— Ăia sunt o adunătură de fricoşi care-şi vând trupurile homosexualilor mai în vârstă.

Bărbatul ducea sub braț un teanc foarte gros de ziare îngălbenite, nişte numere mai vechi din Wall Street Journal.

— Nimeni nu-şi pune problema că s-ar putea îmbolnăvi de SIDA. Nu crezi că e deplorabil? adăugă el întorcându-se spre mine.

— Nu ştiu, am răspuns.

— Din când în când îmi cumpăr şi eu câte un băiat din ăsta, spuse el şi-mi făcu cu ochiul.

La coada ochiului avea o excrescență urâtă. La o masă dintr-un colț al barului se certau în şoaptă o femeie îmbrăcată cu o rochie din material ieftin, cu imprimeuri stridente, şi un bărbat cu o haină jerpelită. Rochia femeii, în dungi negre, argintii şi verzi, avea lameul deşirat la umeri şi în jurul taliei. Pe picioarele de-o albeață bolnăvicioasă, acoperite de eczeme, se zărea o rețea complicată de vene albastre şi umflate. Mi-a revenit în minte trupul gol al fetei care venise aseară la mine în cameră, textura fină a pielii de pe spate şi de pe fesele ei albe ca laptele. M-a cuprins dorul de a o mai vedea o dată. Mi-am simțit inima obosită, de-abia mai făcând față pulsului accelerat. Când o ții tot într-o veselie, cu droguri şi sex de seara până în zorii zilei, orele dimineții se scurg fără să-ți dai seama, ai impresia că n-a trecut decât o clipă când te trezeşti deja la amiază. Astea erau exact cuvintele lui Gan. Mie nu mi se întâmplase încă aşa ceva, dar aseară pierdusem noțiunea timpului lingând la nesfârşit picioarele prostituatei

blonde şi nu mi-am dat seama că trecuseră două ore până nu mi-a atras ea atenția. Când faci sex normal, fără a folosi droguri, chiar dacă eşti puțin beat, poți să-ți aminteşti după aceea tot ce s-a întâmplat. Îmi aminteam perfect noaptea de sex cu Akemi după ce luaserăm amândoi câte-o pastilă de ecstasy. Îmi aminteam ce se întâmplase aseară după ce mă cufundasem în beția cocainei, dar nu aveam o percepție de ansamblu, ca la scenele unui film. Imaginile care-mi reveneau în minte erau ca nişte flashbackuri fragmentare şi se rezumau la degetele picioarelor fetei, la despică-tura feselor, la părul ei pubian care lucea umed. Eu nu apăream niciodată în aceste flashbackuri. În mod normal, orice bărbat îşi aminteşte a doua zi de momentele în care îşi unise trupul cu cel al femeii pe care o ținuse în brațe sau de clipele în care, întins pe spate, cu o țigară în gură, i se făcea o felație. Dar cocaina şi ecstasy fac acest lucru imposibil. Doar o anumită parte a trupului meu şi ungherul cel mai ascuns al creierului păstrau intactă amintirea intensității excitației pe care o simțisem.

Dându-mi seama cât de mare era diferența dintre acea intensitate resimțită şi imaginile pe care le păstrasem, eram gata-gata să izbucnesc în lacrimi. Flashbackurile în care-mi apăreau picioarele fetei şi despicătura feselor aparțineau unui timp acum inaccesibil mie. Mă simțeam ca un muşuroi de larve care forfotesc prin gunoaie. Am râgâit de mai multe ori în timp ce-mi beam Coca-Cola. Concomitent simțeam frisoane din cauza cocainei, care-mi rezonau puternic în tâmple, străbătând încet spațiul dintre gât şi bărbie. Nu era o senzație plăcută, ci doar o iritare persistentă. Aveam impresia că o distanță din ce în ce mai mare se aşternea între mine şi fesele fetei. În acelaşi timp mă întrebam ce se petrecuse oare cu mine şi-mi simțeam deja lacrimile gata să mi se prelingă din colțurile ochilor. În momentul acela am observat doi bărbați, unul îmbrăcat într-o canadiană groasă, iar celălalt într-un impermeabil, în picioare, la capătul mesei mele.

— Putem să luăm loc? întrebă unul din ei. Păreau să fie cam de aceeaşi vârstă. Nu ştiam ce să fac, aşa că n-am spus nimic. Atunci cei doi s-au prezentat: erau asistenți sociali angajați de municipalitatea din New York; mi-au băgat sub ochi o legitimație şi s-au aşezat. Bărbatul în canadiană groasă, cu barbă, mi se adresă într-o engleză uşor de înțeles, articulând bine cuvintele j

— Ceva mai devreme ai stat de vorbă cu Yama, nu-i aşa? Te-am văzut din maşină. Eşti prieten cu el?

Am clătinat din cap.

— Nu ştiam că-lcheamă Yama. Eu doar treceam pe-acolo şi m-a oprit să-mi ceară o aspirină. Nu aveam aşa ceva, dar, pentru că e japonez, am stat un pic de vorbă cu el. Asta-i tot, am explicat eu.

— E într-o mare încurcătură, spuse bărbatul în impermeabil. Noi încercăm să ne facem treaba cu toate că dispunem de un buget limitat de la municipalitatea New Yorkului. Japonezul acesta, pe nume Yama, tocmai a fugit din spital acum trei zile. Nimeni nu poate să supraviețuiască mult timp pe străzi. Cu toate astea, în acest cartier trăiesc între cinci mii şi douăzeci de mii de vagabonzi. Nu e o onoare pentru noi, dar 99% dintre ei sunt americani. Refugiații şi imigranții nu au întotdeauna o viață uşoară aici, în America, dar se pot baza pe comunitățile lor, în care există adevărate asociații de întrajutorare. Până acum n-am văzut un singur vagabond rus, chinez sau coreean. Însă japonezi da! Ciudat e că sunt încă tineri cu toții. Uneori trec granița în Canada sau în Mexic. În general, îşi găsesc câte-o slujbă temporară, iar seara îşi pierd vremea prin discoteci. În scurt timp le expiră viza de şedere. Unii din ei sunt expulzați din țară, dar pentru cei care n-au norocul ăsta e începutul calvarului, încep să consume cantități din ce în ce mai mari de droguri, îşi pierd încet-încet toți prietenii, devin fragili din punct de vedere psihic până ajung să nu mai ştie nici măcar cine sunt. La fel se întâmplă uneori şi cu coreenii, dar numărul lor este mult mai mic. În general, aceştia sunt internați în spitale speciale pentru coreeni sau sunt repatriați de urgență pentru a primi îngrijirile necesare. Autoritățile consulare coreene sunt foarte cooperante, în vreme ce comunitatea japoneză nu face aproape nimic pentru membrii ei. Într-o săptămână, Yama va fi probabil mort. Ar fi al patrulea deja. Tu îl cunoşti şi pe Yazaki, nu-i aşa?

Am încuviințat în tăcere. Tocmai mă pregăteam să-i întreb ceva, dar ei au fost mai rapizi şi mi-au pus aceeaşi întrebare.

— Cine este tipul ăsta, Yazaki? Am stat şi noi de vorbă cu el de vreo câteva ori, dar nu ştim aproape nimic despre el. Nici măcar tinerii din bandele de cartier care îi atacă mereu pe cerşetori nu au curajul să se ia de el. Personal, Yazaki ne-a spus că e scriitor şi că trăieşte aici pentru a se documenta pentru unul din romanele sale. Are viza în regulă, are şi o adresă la care e înregistrat, un cont bancar cu care poate dovedi că are cu ce se întreține. Nu l-am prins niciodată cu cantități mari de droguri asupra lui, aşa că nu avem ce-i face.

Când ajunseră cu povestea până aici, bărbatul în impermeabil bătu brusc cu pumnul în masă, urlând cu venele de la tâmple umflate:

— Şi tu, şi Yazaki, să nu vă mai prind că vă învârtiți pe-aici! M-ai înțeles? Numai la voi, japonezii, am văzut aşa ceva: să existe şi cerşetori pe bune, şi alții care să se distreze imitându-i!

Bărbatul în impermeabil îşi ieşise din pepeni şi părea foarte agitat. Celălalt, în canadiană groasă, îl apucă de braț, încercând să-lpotolească.

— Voi încercați cumva să vă bateți joc de noi? mă întrebă el cu o mină serioasă.

Reuşisem să înțeleg cât de cât engleza lor şi îmi căutam în minte cuvintele pregătindu-mă să 1 spun: „Nici eu nu-mi dau seama bine ce se petrece, cum să vreau să-mi bat joc de voi?!". Însă n-am putut deschide gura. Eram foarte confuz, îmi simțeam trupul ca de piatră şi o sudoare rece mi *se* scurgea de la subsuori. În timpul acesta, cei doi *se* uitau fix la mine. Apoi bărbatul în canadiană scoase un oftat prelung, se ridică în picioare şi îmi aruncă liniştit în față:

— Dacă tot ai venit în America, învață măcar un pic de engleză! Nu pot să vă pricep deloc pe voi, japonezii. Dar ați face mai bine să nu vă puneți cu noi!

Spunând acestea, îi făcu semn bărbatului în impermeabil să se pregătească de plecare, apoi, înainte de a ieşi pe uşă, se întoarse spre băieţaşii din colț şi spre bătrânul de lângă mine.

— Aveți grijă cum vă purtați, că dacă nu, vă confisc blue card-ul!

La ceva timp după plecarea lor, albinosul a venit să ia cutia goală de Coca-Cola şi, fără să-lfi întrebat nimic, mi-a explicat că blue card-ul era certificatul de rezidență într-un adăpost social pentru cei fără domiciliu. Yama, pletosul japonez cu accent de Kansai, era îngrozit de găştile de golani în stare să spargă dinții cerşetorilor şi să-i forțeze să le facă felație, dar atmosfera din acest bar era straniu de liniştită. Nu se simțea nici cea mai mică urmă de violență. Cred că nimeni de aici nu mai avea forța fizică pentru a deveni violent, ceea ce era valabil şi pentru mine. Nimeni nu mai avea forța de a vorbi în gura mare, de a-şi dori să bea o băutură bună, de a pleca în excursie, de a face dragoste cu o femeie sau un bărbat de calitate. Nu se resimțea decât o vagă dorință ce plutea pe deasupra capetelor lor: tânjeau după atingerea unor simple organe, lipsite de personalitate: fese sau picioare de femei, penisuri tari de bărbați. Dincolo de fereastră se zăreau

câțiva vagabonzi întinşi pe o bancă sau sprijiniți de peretele unei clădiri. La fel şi eu, tot ce-mi doream era un pat. Dac-aş avea un pat, puțin timp şi un sex moale de femeie, aş fi fericit. Nu-mi trebuie mai mult. Aş vrea să dispar. Dar nu să mor. Vreau doar să distrug orice legătură dintre mine şi lume. Nu-i acelaşi lucru? m-am întrebat din nou. Îmi trecea prin minte bănuiala că ceea ce simțeam acum se asemăna cu dorința de a mă arunca la picioarele lui Keiko Kataoka, gata de a renunța la personalitatea mea, la mândria mea, gata de a-i îndeplini ordinele şi de a face lucruri pe care în mod normal nici nu mi le-aş putea imagina. Ca atunci când îmi anulasem şinele, din dorința impulsivă de a mă dezbrăca în pielea goală, de a-mi mângăli penisul, de a linge covorul, de a-mi afunda fața în el. Nu era oare acelaşi lucru? Aşezat pe scaun, cu paharul de Cola în mână, zâmbeam pierdut de fiecare dată când privirile mi se încrucişau cu cele ale celorlalți clienți. Acest gest atât de simplu mă obosea aşa de tare încât broboane reci de transpirație mi se prelingeau pe piept. Îmi doream cu disperare să renunț la ceva din mine. Dacă m-aş ridica dintr-odată în picioare, aş izbucni în plâns şi mi-aş smulge hainele de pe mine, oare asta ar însemna că m-am debarasat de acea parte din mine? Era vorba de imaginea pe care oricine şi-o impune despre sine. Asta îmi spusese şi Keiko Kataoka. Asta îi spusesem şi eu lui Yazaki atunci când îi dădusem răspunsul meu la întrebarea despre urechea lui Van Gogh.

Yazaki părea că nu vrea să-şi facă încă apariția. Am mai băut două Coca-Cola. Soarele era la asfințit şi razele oblice pătrundeau pe fereastră, desenând umbre lungi pe pardoseala barului. Am trecut pe bere. Am băut pe îndelete două Miller Lite, dar Yazaki tot se încăpățâna să nu apară. M-am dus de câteva ori să-mi examinez fața în oglinda crăpată de la toaletă. Ruşinea mi-era zugrăvită pe chip. „Acum zi pe bune, ce cauți aici?” m-am adresat chipului îngrozitor din oglindă. La care chipul îmi răspunse: „Cocaină”. În ritmul ăsta nu va trece nici măcar o lună până când voi ajunge să nu-mi mai pese de nimic, nici măcar dacă m-aş scăpa pe mine, ca pletosul ăla cu accent de Kansai, m-am gândit eu. Gândul acesta nu-mi provoca nicio durere, ceea ce m-a îngrozit. Când m-am dus a treia oară la toaletă, am dat peste un bărbat între două vârste, aşezat pe closet, cu pantalonii şi chiloții în vine, care se masturba. Nici după ce ni s-au întâlnit privirile nu s-a oprit din treaba lui. Abia după ce-am ieşit de la toaletă mi-am dat seama că-linvidiam.

Yazaki şi-a făcut apariţia odată cu căderea nopţii. Era îmbrăcat cu paltonul pe care-lpurta mereu. Avea părul şi faţa la fel de murdare, doar mâinile îi erau ciudat de curate. Arăta rău la faţă. Sfărâmă între dinţi patru aspirine şi le înghiţi cu Miller Lite.

— Văd că nici tu n-ai nicio treabă, îmi spuse el cu o grimasă în colţul buzelor.

— M-am întâlnit cu Gan.

Yazaki se posomori la faţă la auzul acestor cuvinte şi îmi aruncă o privire urâtă. Apoi îşi pironi privirile în podea şi parcă aştepta să-şi facă efectul aspirinele. Nu părea să aibă chef să vorbească cu mine. Voiam să-i povestesc despre Yama, japonezul pe care-lântâlnisem pe stradă, şi despre asistenţii sociali, dar m-am abţinut, temându-mă că asta l-ar face să se ridice de la masă şi să plece. Am rămas tăcut ceva timp, după care l-am întrebat dacă nu-mi dă şi mie o aspirină. Yazaki îşi ridică faţa, luă recipientul din plastic şi lăsă să cadă trei pastile în palma mea întinsă. Le-am sfărâmat şi eu între dinţi, apoi le-am înghiţit. Rămase tăcut încă ceva vreme, cu privirile îndreptate în jos. Părea copleşit de ceva. Privindu-l, mi-am amintit ce-mi spusese Gan. Dă-i cuiva cocaină, ecstasy, somnifere, bani şi o femeie care să-i îndeplinească toate dorinţele, şi viaţa lui s-a dus pe apa sâmbetei…

— Mai demult am citit într-o carte tare plicticoasă că nu putem face nimic pentru a-i ajuta pe semenii noştri. Singurul lucru pe care-lputem face este să le transmitem din energia şi mulţumirea noastră de sine, aşa scria în cartea aia.

Mă fixa cu privirea în timp ce vorbea.

— Nici dacă e vorba de cineva apropiat? am întrebat. Cred că dacă e vorba de cineva apropiat, poţi să-llaşi să te vadă când iei aspirine, nu-i aşa?

Yazaki pufni pe nas. Era un tic al lui. Voia oare să spună că în faţa prietenilor nu-şi permitea să aibă o erecţie?

— Gan este un neputincios. E un cuvânt care nu se mai foloseşte acum, dar i se potriveşte de minune… Dar ce m-a apucat să-ţi vorbesc ţie despre asta? Până la urmă nu rămâne decât să-ţi fac o confesiune, nu?

— Nicidecum.

Yazaki avea pupilele dilatate. Probabil că încă era sub efectul cine ştie cărui drog.

— Ieri am luat cinci pilule de ecstasy. Dacă iau destul ecstasy, nu mai trebuie să trag pe nas aşa multă cocaină. Dar o pilulă sau două nu mai au

niciun efect la mine. De aceea atunci când mi-e dor de vremurile bune, când până şi fundul unei femei grase ca o purcică mi se părea că străluceşte ca aurul, bag în gură înc-o pastilă, şi-încă una, până când mă trezesc că am înghiţit vreo cinci.

— Aveţi încă pupilele dilatate.

— În starea în care sunt, orice ţi-aş zice s-ar transforma într-o confesiune, spuse Yazaki, apă-sându-se cu degetul mare de la mâna dreaptă pe şale.

— Nu vă plac confesiunile?

— Nu neapărat. Fie că e vorba de confesiuni, fie de altceva, problema nu e că nu-mi plac, spuse el, înghiţind încă două aspirine.

Apoi scoase trei pastile de culoare cărămizie dintr-o cutiuţă cilindrică de plastic, şi le-ndesă în gură şi le dădu pe gât cu Miller Lite.

— Ce sunt alea?

— Nişte medicamente chinezeşti pentru detoxi-fierea organismului. Acum vreo patru-cinci ani, ba nu, acum vreo doi-trei ani, erau foarte la modă printre drogaţii din zonă. Se zicea că sunt foarte bune pentru cardiaci. Chiar dacă ai probleme cu inima, dacă le sfărâmi bine între măsele, faci faţă cu brio depresiei de după trezire. Se zicea că ajută şi ficatul să-şi revină şi-ţi dau o senzaţie de căldură plăcută în tot corpul. Pe vremea aceea toată lumea avea grijă să aibă câteva în buzunar şi erau la mai mare preţ decât drogurile. Erau considerate un medicament miraculos la care să apelezi numai dacă e absolut necesar şi se recomanda să nu fie folosite frecvent. Sunt fabricate în Taiwan şi, bineînţeles, pe cutie nu scrie decât cu caractere chinezeşti. Se vând sub licenţă şi în Japonia. Şi aşa am aflat că nu sunt decât nişte medicamente pentru gripă. Ce zici de asta?

— Medicamente pentru gripă?

— Doar nu credeai că există medicamente care să elimine toxinele din organism aşa, cum ai pocni din degete. Însă astea chiar sunt bune la ceva, cu condiţia să nu le iei prea des, că altfel nu mai au niciun efect.

— Revin la ce discutam mai devreme. Nu vă place să faceţi confesiuni unui tip ca mine?

Barul începuse să se umple. Grupul de puştani, o prostituată de culoare, bătrânul cu un teanc de ziare sub braţ, bărbatul de vârstă mijlocie cu costumul şifonat care bea vodcă cu înghiţituri mari, o gravidă lividă la faţă care de-abia se mai ţinea de perete, un grup de muncitori care beau un pahar înainte de a pleca la schimbul de noapte.

— Nu contează cui te confesezi. E suficient să te aprobe cineva. În rest, poate să fie o marionetă, o statuie sau o miniatură a lui Buddha. N-are nicio importanță cine e.

După ce zise asta, Yazaki mă apucă de braț.

— Să mergem.

Am trecut din nou prin fața restaurantului libanez pe jumătate dărăpănat, dar Yama nu mai era acolo. Se scurseseră câteva ore de-atunci. E posibil să fi fost transportat la spital sau să se fi ascuns pe undeva de teama agresorilor. Aş fi vrut să văd reacția lui Yazaki trecând prin fața lui. Însă pe măsură ce înaintam pe străzile acelea care emanau un miros de parcă ceva intrase în putrefacție, nu-mi mai păsa de aşa ceva. Yazaki mergea *în* fața mea, cu mâinile în buzunarele paltonului, fără să se uite în jur sau să-şi încetinească paşii. Nu se grăbea, mergea în ritm constant. Era un pic mai scund decât mine, dar era bine făcut, cu umerii largi şi spatele solid. Părea să aibă şi oasele mai groase decât mine. A întors capul de două ori ca să vadă dacă mă țin după el sau nu. „Nu te apropia de Yazaki", mă avertizase Yama. Yazaki avea viză valabilă, domiciliu şi cont în bancă şi umbla deghizat în vagabond ca să strângă informații pentru romanul său, îmi spuseseră cei doi asistenți sociali. La fel îmi spusese şi Gan. Yazaki zicea că vrea să scrie un roman, de-asta se învârtea prin Bowery, iar Gan plătea în fiecare săptămână bani capilor mafiei italiene care controlau zona pentru a-i asigura protecția. Keiko Kataoka izbucnise în plâns când i-am spus unde l-am întâlnit pe Yazaki, murmurând: „E numai vina fetei ăleia…". Acum, că mă gândeam mai bine, nu putea fi vorba decât de Reiko. Oare ce-ar fi răspuns Yazaki dacă l-aş fi întrebat dacă scrie un roman? în curând ieşeam din Bowery, dar, cum străbăteam zona, fără a ne deosebi cu nimic de oamenii din jur, cuvinte precum vagabond, alcool, toxicoman nu mi se mai păreau aşa de grave. Şi asta nu din cauză că mă obişnuisem cu ele sau că le acceptam. De îndată ce nu mai aveai putere să te mişti, golanii îți spărgeau dinții şi te forțau să le faci sex oral, îți spărgeau din senin capul cu o sticlă de whisky, nu te mai opreai din tremurat din cauza frigului şi a foamei şi nu-ți mai I puteai controla vezica, îți țiuiau urechile şi începeai să auzi voci încontinuu. Toate acestea par înspăi-lmântătoare numai când te gândeşti la ele, când ți le imaginezi. Teama de a nu sfârşi ca un vagabond dispare atunci când deja ai ajuns în stadiul acela. I Spaima că te-ai putea trezi cu fața umflată şi I asimetrică, cu mâinile şi picioarele amorțite, căi ți-ai putea

pierde simțurile şi nu ți-ai da nici măcar 1 seama că nu mai eşti lucid, toată spaima aceasta dispare în momentul în care ajungi exact în starea de care te-ai temut. Atunci nu-ți mai pasă dacă eşti viu sau mort. Dacă poți să-ți întinzi oasele istovite, nu mai contează că te întinzi într-un pat cu cearşafuri din mătase sau că o faci pe asfalt. Dacă-ți pierzi mințile, nu mai poți să faci diferența între tine şi ceilalți. Se simțea la cei ce-şi făceau veacul în această zonă o anumită renunțare la sine, care, paradoxal, le oferea un sentiment de uşurare.

Yazaki traversă strada şi intră într-o clădire veche care nu se deosebea prin nimic de celelalte. Era o clădire situată în imediata apropiere a locului în care-lântâlnisem pentru prima oară atunci când venisem pentru filmări. La două blocuri mai încolo se zărea clubul CBGB, leagănul muzicii punk din New York. Uşa de la intrare avea cinci încuietori, pe care Yazaki le descuia una după alta cu o mână tremurândă. Când se deschise uşa, am dat peste un grilaj din oțel pe care Yazaki îl descuie cu o cheie specială. Am intrat şi înăuntru am văzut o scară şi un culoar. Spre surprinderea mea, capătul culoarului dădea înspre un restaurant mititel. Un bărbat alb, mic de înălțime îl salută pe Yazaki în japoneză, urându-i bun venit. Restaurantul era într-adevăr foarte mic şi neîncăpător. Probabil că nu putea adăposti decât patru sau cinci mese. Înăuntru nu erau decât doi clienți care se vedea clar că alcătuiau un cuplu de homosexuali, unul mult mai în vârstă decât celălalt. Amândoi foloseau cu îndemânare nişte bețişoare roşii lăcuite şi mâncau ceva care, după miros, părea a fi supă miso. Uitându-mă mai atent, am observat că albul cel mic de înălțime purta peste tricou un şorț de bucătar.

— David, îl strigă Yazaki. Mă duc să mă odihnesc un pic în camera de la etajul doi.

Tânărul alb care răspundea la numele de David încuviință cu un zâmbet şi apoi dispăru în spatele restaurantului.

Am urcat scările cu răsuflarea întretăiată. Erau nişte scări de lemn care-mi aduceau aminte de şcoala generală din oraşul meu natal, cu treptele scobite pe mijloc de la atâția paşi care trecuseră peste ele. Şi eu, şi Yazaki ne-am oprit de mai multe ori, sprijinindu-ne cu mâinile de pereți ca să ne recăpătăm suflul.

La etajul al doilea era un culoar lung, la fel ca acela de jos, care scârțâia infernal. Din spatele uneia dintre uşile solide răzbăteau sunetele înăbuşite

ale unei tobe în ritmuri de rap. Partea interioară a uşii probabil era capitonată cu câteva straturi de materiale antifonice. Muzica se auzea foarte slab, dar aveam impresia că difuzoarele dinăuntru erau date la maximum. Yazaki se rezemă de uşa din faţa lui, descuie una câte una cele cinci yale şi intră în cameră.

Uşa dădea într-o cameră imensă, care părea să aibă de zece ori mărimea apartamentului meu din Tokio. Avea pe puţin şaptezeci de metri pătraţi, ba nu, poate chiar optzeci. Yazaki deschise frigiderul, care se afla într-un colţ al camerei, scoase o sticlă de apă minerală de un litru şi bău pe nerăsuflate din ea. După aceea se aruncă pe canapeaua din piele neagră care trona în mijlocul camerei. Rămase întins cu faţa în sus şi se frecă la ochi. L-am întrebat dacă pot să beau şi eu apă minerală, la care el dădu din cap fără a se opri din frecat.

În afară de canapeaua pe care se lungise Yazaki, mobilierul camerei consta dintr-o masă de sufragerie, un pat aşezat lângă fereastră şi un radiocasetofon aşezat direct pe pardoseală. Am rămas în picioare aşteptând ca Yazaki să se scoale de pe canapea. Între timp am mai băut un pic de apă minerală. Sticla de un litru era deja aproape goală. În cele din urmă Yazaki se ridică în capul oaselor, luă o ţigară fără filtru dintr-o cutiuţă de metal de pe măsuţa de lângă canapea, şi-o aprinse şi trase cu putere fumul în piept. Mă invită să iau loc şi m-am aşezat în celălalt capăt al canapelei. Parchetul era acoperit de un covor gros.

— Asta e camera dumneavoastră? am întrebat. Fără să-mi răspundă, Yazaki luă nişte pudră albă din recipientul pe care-lmai văzusem şi o presără pe măsuţa de sticlă. Apoi scoase un card de credit din buzunar şi începu să preseze cu el cocaina pentru a o face şi mai fină. Era un card American Express de o culoare pe care nu o mai văzusem.

— Ştii cumva vreun moment în care să-ţi bată inima mai tare decât acum?

Continuă să preseze cocaina, apoi începu să l raseze linii de pudră fină, ajutându-se de marginea cârdului de credit. În tot timpul acesta mă privea drept în ochi.

— N-am mai văzut un card de credit ca ăsta, am spus.

În timp ce vorbeam, Yazaki priză o linie de cocaină, apoi îmi întinse un pai lămurindu-mă:

— E un card Platinum.

— Aha! Există aşa ceva? m-am mirat apoi, am prizat şi eu o linie.

Am simţit imediat pudra albă lipindu-mi-se de nări, pătrunzând în mucoasa nazală lent şi intrându-mi în sânge.

— Poți obține un card ca ăsta dacă ai un cont la o bancă de aici şi dacă în trecut s-au efectuat tranzacții pe cont în valoare de o anumită sumă. Pot să fac cu el cumpărături de până la o sută de mii de dolari, dar acum nu-lmai pot folosi.

— Aveți o cameră tare drăguță.

— Da, e confortabilă. E a lui David, băiatul care are restaurantul de jos. Am avut grijă de el în Japonia când venise să studieze specialitățile culinare japoneze, de-aia mă lasă să stau aici când e camera liberă.

— Locuieşte aici?

— Băiatul ăsta are enorm de mulți bani. Ai văzut restaurantul de jos? Cu asta şi-a început afacerile, dar s-a specializat pe livrarea la domiciliu de specialități kaiseki ryori1. Clienții lui sunt bogătaşi care locuiesc în zona de vile de pe malul râului Hudson, în apartamentele mansardate din centru. Îşi ia cu el ingredientele şi ustensilele de care are nevoie şi prepară kaiseki ryori la adresa indicată de client. El singur se ocupă de tot. Uneori are şi câte cincizeci de clienți, de la care scoate vreo câteva zeci de mii de dolari. Restaurantul de jos nu e deschis decât de trei ori pe săptămână, dar probabil e cel mai scump din Manhattan. În spatele restaurantului e un bar disponibil doar pentru membri. Un martini costă o sută de dolari. David se ocupă acum şi cu investiții imobiliare. Clădirea de aici e una din achizițiile sale. Din cauza crizei actuale, prețurile au scăzut foarte mult. Pentru a scăpa de impozitele care sunt destul de mari se foloseşte de numele a diverse persoane. Are vreo douzăci sau treizeci de persoane care-lajută în treaba asta. Exact aşa procedează şi evreii.

După ce termină de vorbit, Yazaki mai trase pe nas o linie de cocaină. M-am aplecat peste masă să prizez şi eu. Îmi simțeam vârfurile degetelor amorțite şi pudra uscată şi dulce mi se lipea de gât.

— Vasăzică Keiko ți-a povestit vrute şi nevrute, nu-i aşa? De obicei e foarte reținută şi vorbeşte puțin. Tot nu-mi vine să cred că ți-a spus şi despre Reiko şi că ți-a dat numărul de telefon al lui Gan.

— Vrea să afle ce s-a întâmplat cu dumneavoastră. Mi s-a părut foarte îngrijorată.

Simțeam un profund respect față de Yazaki, care vorbea degajat despre Keiko Kataoka, femeia la picioarele căreia aş fi vrut să mă târăsc, spunându-i pe numele mic. Încercam să mi-limaginez pe bărbatul acesta din fața mea, cu înfățişarea lui de vagabond, punând-o pe Keiko Kataoka în patru labe, bucurându-se după pofta inimii de toate părțile corpului ei. În momentul în care imaginea s-a conturat clar în miu.ca mea, am simțit sentimentul de gelozie evaporându-se în neant.

După ce mai priză o linie, Yazaki se întoarse către mine şi mă întrebă:

— Keiko ți-a vorbit şi despre o fată pe nume Mie?

Am dat din cap, la care Yazaki scoase un oftat prelung. Era un oftat ca acelea pe care le auzi des prin filmele americane, din gura unui detectiv particular care nu se dă bătut.

— Ce ți-a povestit Keiko că s-a întâmplat cu Mie în final?

— S-a sinucis, nu-i aşa?

Nici n-am pronunțat bine cuvintele acestea, că Yazaki şi pufni pe nas, după vechiul lui obicei, se ridică brusc în picioare şi porni spre frigider. Se întoarse cu o sticlă de şampanie cu gâtul lung şi cu două pahare.

— S-a sinucis, murmură el printre dinți, cu un zâmbet pierdut pe față.

Deschise şampania, turnă în pahare şi îl dădu pe gât pe al său dintr-o suflare. Îmi simțeam gâtul uscat şi lipicios, aşa că am făcut şi eu la fel. Şampania rozalie era atât de gustoasă, că-mi sfârâia pe gâtlej. Era un Krug Rose, colecția 1976.

— S-a sinucis, nu-i aşa? am întrebat încă o dată.

— Mie era una din fanele mele, locuia în Nagano şi avea un copil.

Întocmai. Yazaki împreună cu Keiko şi Reiko îi dăduseră să ia ecstasy şi o umpluseră de secreții şi de spermă.

— Dacă ți-a vorbit despre Mie, înseamnă că ți-a dat detalii şi despre celelalte femei. Ți-a povestit despre femeia căsătorită cu părul scurt?

Am încuviințat.

— Şi despre fotomodelul cu IQ-ul de 70? Şi despre fata profesorului de la Universitatea din Yokohama? Dar despre recepționera de la agenția de turism? Sau PR-ista unei agenții imobiliare?

— Mi-a povestit despre toate.

— Şi pentru ce te-a plătit să vii încoace? Ce vrea să afle? Despre Reiko? Da, asta trebuie să fie.

— Keiko Kataoka spunea că din cauza acestei fete ați ajuns pe străzi.

M -am gândit să-i arăt fotografia pe care o primisem de la Gan, dar m-am răzgândit observând că Yazaki se posomorâse la față de îndată ce pomenisem de Reiko. Yazaki bău al doilea pahar de şampanie, apoi, în timp ce şi-lturna pe al treilea, murmură cu voce stinsă:

— Fata aia nu mi-a făcut nimic.

Apoi tăcu. Pe chip i se citea o tristețe atât de profundă, încât îmi dădea fiori.

În curând îşi turnă al patrulea pahar, după care trasă încă opt linii de cocaină. Apoi spuse cu voce joasă:

— Odată am fost în Maroc. Eu sunt genul de om care se dă în vânt după tot ce e la modă, de aceea îmi place Paul Bowles. După ce am văzut filmul Un ceai în Sahara, am mers cu Reiko în Maroc. Bineînțeles, a fost una din excursiile alea de mare stil. Într-o zi ne-am aventurat un pic mai mult în inima uscatului, pornind de la Fez. Am schimbat mai multe taxiuri, apoi am luat autobuzul şi am ajuns, în cele din urmă, la un sat fără nume unde am rămas peste noapte. Aveam la noi haşiş de cea mai bună calitate. Reiko mi-a zis că era prima dată când fuma haşiş, oricum, pentru ea absolut totul era pentru prima dată. Râdeam de ea, tachinând-o: să fumezi haşiş pentru prima dată în Tanger e acelaşi lucru cu a juca golf pentru prima dată în Scoția. Ştii, făceam cu ea genul ăsta de glume insipide. Ce prost mai eram! Târâsem după mine o cameră video cam grea ca să înregistrez muzica tradițională a berberilor, la fel cum făcuse odinioară Brian Jones. Ştii de ce am cărat după mine camera video? Pentru că voiam să câştig respectul şi admirația fetei. Nu voiam să mă creadă doar un pervers nenorocit. Nu-ți vine să râzi? Cred că ți-am mai spus, Keiko şi Reiko aveau conformații ale corpului complet diferite. Nu spun că una era mai bună ca alta, doar că erau diferite din punct de vedere genetic. Reiko avea carnea mai fermă decât Keiko. Nu ştiu ce influență avea asta asupra caracterului ei. În Maroc am răcit, o răceală din aia de vară, şi se părea că ierburile nu se potriveau constituției mele fizice. În plus, muzica berberilor nu era glumă, o chestie simplă pentru turişti; chiar se puseseră pe un festival în toată regula care a durat vreo zece ore, până în zori. Stelele sclipeau frumos pe cer, dar era foarte frig. Câțiva berberi tineri şi frumoşi o înconjuraseră pe Reiko. În viața mea n-am fost atât de obosit ca atunci. Ne-am întors la hotel. De fapt, nici nu se putea numi hotel, era o cameră cu o saltea direct pe pământ. „Ce obosit sunt!” i-am spus oftând lui Reiko. Şi atunci ce crezi că mi-a spus cu

zâmbetul pe buze? „Eu sunt obişnuită să fiu obosită, şi fizic, şi psihic!” Fata asta e mai puternică decât mine, m-am gândit atunci. Când m-am întors spre saltea, am văzut un scorpion sub cearşafuri.

Yazaki mai priză o linie. Respira neregulat.

— În timp ce zdrobeam scorpionul sub talpa pantofului, m-am gândit că într-o zi voi sfârşi şi eu la fel. Scorpionul zdrobit părea o minusculă jucărie stricată. Reiko era mai puternică decât mine, dintr-un anumit punct de vedere era mai puternică şi decât Keiko. Dar nu o să-ți spun în ce sens era mai puternică pentru că aş deveni un mare sentimental şi nu vreau să se întâmple asta.

— Folosiți des cuvintele puternic şi slab, dar există oare un criteriu? Un etalon? Un punct de referință? Există mai multe niveluri şi genuri de putere?

— Nu există decât un singur criteriu în această privință, şi acesta nu are nimic de-a face cu umanitatea. Unul singur.

Yazaki păru dintr-odată mânios.

— Pleacă!

Mă privea drept în ochi. Oare asta însemna „Nu mai am ce să vorbesc cu tine”? Se ridică apoi în picioare şi, înainte de a ieşi pe uşă, se întoarse spre mine:

— Te întâlneşti şi cu Reiko?

— Da, aşa am de gând.

— Spune-i să nu se mai uite în jos când dansează.

Uşa se închise în urma lui. În mintea mea, silueta lui din spate şi imaginea scorpionului zdrobit se suprapuneau. Mi-am adus aminte ce am învățat mai demult, la un curs de cibernetică: veninul scorpionilor nu dispare nici măcar după ce au murit.

De la hubloul îngust al avionului Concorde am putut să văd ziua şi noaptea. Timp de vreo două ore după ce am decolat de pe aeroportul JFK, în jumătatea de jos a câmpului meu vizual se întrezărea, prin spărtura norilor, oceanul ce sclipea sub razele argintii ale soarelui. Apoi, în direcția spre care ne îndreptam, cerul a început să se umbrească treptat, ca o pată gri pe un perete alb, care devenea din ce în ce mai mare. Când mi-am dat seama că aceste degradeuri, de la alb la negrul cel mai profund, erau de fapt ziua şi noaptea, avionul începuse deja să coboare, pregătindu-se de aterizare. Regretam acum că îmi lăsasem privirile furate de ecranul digital

pe care era afişată cu litere mari viteza de zbor, când puteam să mă uit mai pe îndelete pe hubloul avionului la acel fenomen care se numeşte noapte.

În seara de dinaintea plecării chemasem încă o dată o fată de la serviciul de escorte. De data aceasta era o suedeză. I-am lins timp de două ore degetele de la picioare, oprindu-mă doar din când în când ca să mai trag pe nas cocaină. Am ejaculat de trei sau patru ori frecându-mi penisul fără încetare, am vomitat de două ori şi, înainte de a mă culca, am sunat-o pe Keiko Kataoka şi i-am lăsat un mesaj pe robotul telefonic, anunțând-o că urma să plec spre Paris. Ceasul deşteptător a sunat prelung, de nenumărate ori. Cufundat în somnul acela superficial dinainte de trezire, aveam impresia că e vocea mamei mele care mă muştruluia. În cele din urmă m-am trezit cu un sentiment de dezgust față de mine însumi cum nu mai cunoscusem. Am înghițit o triplă doză de aspirine şi de Alka-Seltzer şi am început să-mi şterg transpirația care-mi şiroia pe corp. După ce mi-am terminat de făcut bagajele, am coborât la recepție să predau cheia, unde mi s-a înmânat un pachet ce sosise pe numele meu. Nu putea fi decât de la Yazaki.

„Acesta este un cadou din partea mea pentru actrița de la Paris. Înăuntru se află ceva ce-ți place şi ție foarte mult. Ai mare grijă de el.”

Ca să nu ies în evidență mai mult decât era necesar în mijlocul pasagerilor avionului de lux, la care un bilet costa de două ori mai mult decât unul la clasa întâi a unui zbor regulat, m-am îmbrăcat la costum, mi-am pus cravată şi mi-am pieptănat părul lins pe spate. Pasagerilor liniei Concorde li se asigura, la cerere, un serviciu de transport cu limuzina de la aeroportul Charles de Gaulle la hotel. Când am completat cererea pentru acest serviciu, mi-am dat seama că nu aveam o cameră rezervată. Cei de la ghişeul companiei Air France s-au oferit să-mi facă rezervare la hotel şi mi-au cerut să le prezint cârdul de credit. Am scos cârdul meu de credit, un American Express obişnuit, zâmbind amar în sinea mea la gândul că eram singurul pasager al liniei Concorde care nu avea un card Gold sau Platinum. Mi-am adus aminte cum trasa Yazaki linii de cocaină cu cârdul lui Platinum şi atunci am înțeles ce se afla în pachetul pe care trebuia să i-ldau lui Reiko. Nu eram oare decât un simplu transportator? Scrisoarea care însoțea pachetul era bătută la maşină şi nu era semnată cu numele de Yazaki, ci cu un nume fictiv: „Din partea unui prieten al lui Van Gogh”. Oare ce cantitate era înăuntru? Pachetul avea dimensiunea a patru pachete de țigări puse

laolaltă. Probabil începeau vreo câteva sute de grame. La asta s-o fi referit vagabondul japonez care vorbea cu accent de Kansai când m-a avertizat să nu mă apropii de Yazaki? Oare tot ce s-a întâmplat până acum nu a fost decât o savantă punere în scenă ca să mă transforme într-un simplu transportator? Eram prea obosit ca să-mi mai pun astfel de întrebări. Pe lângă asta, vinul care mi se servise în avion aşternuse un gol peste creierul meu. Mâncarea şi servirea din avion erau ireproşabile şi am avut impresia că le înțeleg pe fetele ce-şi vând trupul atrase irezistibil de o astfel de lume a luxului. Înțelegeam perfect ce atracție putea să exercite acest soi de tratament preferențial care devenea posibil în momentul în care ți-lputeai permite. Zâmbetul plăcut şi natural al stewardeselor, specialitățile din care nu mai gustasem niciodată, stropite cu un sos cu miros special, vinul roşu care mă amețea numai ce duceam paharul la buze, toate acestea aveau un efect calmant asupra nervilor şi a organelor mele interne, complet distruse de cocaină. Asta era lumea cu care era obişnuit Yazaki, împreună cu Keiko Kataoka şi Reiko. Un gen aparte de indivizi, am murmurat eu încetişor. Mi-am amintit cuvintele lui Gan: un om de rând care ar încerca să imite modul lor de viață nici nu şi-ar da seama când ar da ortul popii. Puterea banilor era în stare să şteargă urmele epuizării fizice date de căutarea plăcerilor. Avionul Concorde se îndrepta vertiginos spre Paris, unde locuia cea de-a treia membră a acestei categorii de oameni privilegiați. Părea că plonjează din miezul zilei în inima nopții.

Şoferul limuzinei mă aştepta la capătul terminalului de sosiri de la Charles de Gaulle, cu un carton de dimensiunile unei cărți poştale pe care scria Monsieur Miyashita. Am trecut de vamă fără probleme. Nu am văzut decât un singur funcționar şi, cum era trecut de unsprezece noaptea, şi avionul Concorde era singurul care aterizase la ora aceea, nu s-a sinchisit să arunce măcar un ochi pe paşaportul meu. Am schimbat în franci cinci sute de dolari la biroul de schimb valutar şi m-am urcat în limuzină, un Volvo albastru-închis. Şoferul era asiatic. L-am întrebat în engleză din ce țară era şi mi-a spus că din Vietnam. Conducea cu o sută optzeci de kilometri la oră pe autostrada ce ducea spre centrul oraşului.

Am ațipit câteva minute, timp în care am avut un vis neliniştitor. Când am deschis ochii, am văzut în fața mea un monument de piatră imens. Mi-a trebuit ceva vreme până să-mi dau seama că era faimosul Arc de Triumf. Aşa cum era de aşteptat, arăta ca la televizor, în filme şi în poze. Eram

pentru prima dată la Paris, dar mă simțeam mai degrabă ca şi cum cineva m-ar fi împins spre acest oraş necunoscut, decât ca şi cum aş fi venit din propria mea voință. În măsura cunoştințelor pe care le aveam eu, Arcul de Triumf era sinonim cu un loc foarte îndepărtat. Tocmai mă întrebam dacă se cădea să admir acest monument aşa de aproape, când limuzina Volvo a pătruns într-o piață pavată cu piatră cubică. Piața Concorde, mi-a şoptit şoferul, Cu toate că era miezul nopții, piața Concorde era scăldată într-o lumină gălbuie ce se revărsa dinspre o rețea complicată de reflectoare. În depărtare se zărea Turnul Eiffel. De-a lungul străzilor ce porneau iradiant din piața centrală, clădirile erau aliniate într-o ordine perfectă. Dacă locuiai într-un astfel de oraş, erai obligat, vrând-nevrând, să ai o percepție a perspectivei, m-am gândit eu. Era prima oară când admiram un peisaj urban care depăşea cu mult sfera de percepție vizuală a omului. Aveam o senzație de sufocare şi în acelaşi timp simțeam un sentiment bizar şi masochist de siguranță.

Hotelul se afla la distanță de câteva străduțe față de cursul Senei. Candelabrele din sala de la intrare erau atât de strălucitoare, încât îmi dădeau senzația de amețeală, iar lumina lor se reflecta stins în pardoseala din marmură. Prin comparație cu sala de la intrare somptuoasă, biroul de la recepție părea minuscul. Poate din cauza orei târzii, în locul recepționerei, portarul s-a ocupat de formalitățile de cazare. Ascensorul era o maşinărie foarte veche, care scotea un scrâşnet îngrozitor în momentul în care se pornea. Uşa era dublată de un grilaj de fier. Băiatul care mi-a dus bagajele în cameră mi-a explicat că hotelul acesta fusese construit în urmă cu trei sute de ani. Cu toate că interiorul fusese renovat, mobilierul de epocă rămăsese acelaşi. „în special această baie este o piesă de o reală valoare istorică; i se spune baia romană", a adăugat el, primind cu o reverență bacşişul de nouă franci. De la fereastra camerei se vedea o grădină interioară cu o mică fântână arteziană în mijloc şi, ceva mai încolo, o stradă pe care nu se zărea nici țipenie de om. În momentul în care am deschis ferestrele grele, cu rame de fier, am auzit zgomotul maşinilor din depărtare. Un aer rece şi uscat pătrunse în cameră. Era o adiere uscată care mă pătrunse prin piele, insinuându-mi-se parcă până în străfunduri. M-am îndepărtat de fereastră şi am intrat în sala de baie. Mi-am examinat în oglindă fața extenuată. „Eşti în regulă?" am şoptit către imaginea mea din oglindă. Nu înțelegeam pentru ce mă aflam într-un asemenea loc şi aveam o

față îngrozitoare, care parcă stătea să plângă din clipă în clipă. Nu aveam chef să-mi desfac bagajele. Am scos restul de cocaină pe care-lțineam în portmoneu, l-am împărțit în linii subțiri cu marginea cârdului de credit şi am tras pe nas o porție. Apoi am sunat la Tokio. Keiko Kataoka mi-a răspuns cu o voce somnoroasă.

— Bună treabă ați făcut. Sunteți la Paris acum?

— Da.

— Acum trebuie să fie noapte acolo, nu-i aşa?

— Da, e două noaptea.

— Ce v-a spus el?

I-am povestit pe scurt conversația pe care am avut-o cu Yazaki. Despre diferențele dintre Reiko şi Keiko Kataoka, despre excursia în Maroc. Apoi i-am povestit că m-am întâlnit cu Gan şi i-am relatat în amănunt conversația mea cu el. În schimb n-am scos o vorbă nici despre tânărul vagabond japonez cu părul lung şi cu accent de Kansai, nici despre pachetul pe care mi-lâncredințase Yazaki să i-ldau lui Reiko.

— Aşa deci, v-a spus că Reiko nu i-a făcut nimic?

— Exact.

— Dumneavoastră ce credeți?

Nu ştiam ce să răspund. În plus nu-mi dădeam seama de natura sentimentelor pe care le avea Keiko Kataoka față de Reiko. Tot ce ştiam era că la început, când a aflat de la mine că Yazaki ajunsese pe străzi, a şoptit printre lacrimi: „Numai din cauza fetei ăleia…”.

— Nu ştiu dacă are vreun rost să vă povestesc asemenea lucruri, dar să ştiți că pe vremea în care călătoream împreună în diverse locuri era un bărbat foarte bogat. După ce a început să se întâlnească cu Reiko Sakurai, a dispărut brusc, pentru ca acum să aflu că a ajuns să bată străzile. Nu pot să înțeleg şi pace.

Keiko Kataoka părea iritată. Aveam impresia că-mi reproşează că n-am aflat nimic, cu toate că m-a trimis să mă interesez de Yazaki şi Reiko.

— Sunteți sigur că ați înțeles ce v-am cerut să faceți?

Am auzit un mieunat de pisică în receptor şi apoi vocea ei, care-i vorbea pisicii: „Am ceva important de discutat acum, aşa că du-te tu frumuşel mai încolo”. Tonul vocii ei era mult mai blând decât cel folosit cu mine.

— Dar şi Gan a spus că nu ştie nimic, am bâiguit eu cu o voce tremurată.

— Ce vorbiți? se enervă Keiko Kataoka. Gan nu e decât un neisprăvit care a prins şi el nişte resturi aruncate de Yazaki. Trăia din vânzarea unei mici părți din drepturile de autor asupra filmelor şi musicalurilor realizate de el. Nu are minte nici cât un copil, un snob tipic care-şi permite să trăiască în New York numai prin tot felul de şmecherii. Credeai că scapi doar cu atât? Să pui botul la tot ce spune el şi apoi să-mi transmiți mie exact ce-ai auzit? Gan e un snob, nici măcar nu se pricepe să mintă cu abilitate. De aceea, dacă ascultai cu atenție, erai în stare să înțelegi ce se ascunde în cuvintele lui.

— Da, da, am repetat eu ca un valet pe care nu-lducea mintea mai mult.

— Vorbeşte! Spune ceva!

La auzul ordinului ei, am simțit cum cocaina pe care o inhalasem înainte de a da telefon se răspândea în întreg corpul şi am fost cuprins de fantezii masochiste. Mintea mi-era străfulgerată neîncetat de imagini fragmentare: picioarele suple şi puternice ale unei femei, care nu ştiam dacă era Keiko Kataoka sau altcineva, tocuri înalte, părți ale unui trup feminin, lenjerie intimă, articole de machiaj. Nu conştientizam ambiguitatea în care pluteam. Nici măcar nu-mi dădeam seama pentru ce mă aflam la Paris. Nu eram conştient nici măcar de faptul că nu înțelegeam nimic. Am intrat în panică, gândindu-mă că trebuie să spun ceva, aşa că am repetat cuvânt cu cuvânt întocmai ceea ce îmi spusese Yazaki. Şi anume că nu înțelege de ce fac eu aşa ceva, că nu înțelege de ce trebuia să-lcaut pe el, Yazaki, şi să-i pun tot felul de întrebări doar pentru că aşa mă rugase Keiko Kataoka, de ce trebuia să merg până la Paris că s-o întâlnesc pe Reiko.

— El mereu are stilul ăsta de a vorbi. Chiar mă întreb dacă ați înțeles oare sentimentele mele când ați acceptat să faceți ce v-am cerut.

Tonul vocii i se schimbă brusc. Vorbea cu o infinită tristețe. Sentimentele acestei femei rămâneau învăluite în ambiguitate. Nu aveam de unde să ştiu ce era în sufletul ei atunci când m-a trimis să aflu detalii despre Yazaki şi despre Reiko. Eu doar jucam rolul unei marionete, subjugat cum eram de Keiko Kataoka, de personalitatea şi de povestea ei. Asta era unica mea dorință: să joc după cum mi se cântă. Îmi doream să fiu dominat de Keiko Kataoka, aceasta era unica dorință care mi-era foarte clară. Şi pentru asta mă aflam acum la Paris.

— Când am fost noi la festivalul de film din Italia… şi când spun noi, mă refer la mine, la el, la Reiko şi la neisprăvitul ăla de Gan…

În mintea mea se amestecau imagini disparate: sfârcuri întărite şi ţuguiate, gambe strânse într-o pereche de ciorapi de damă, un spate acoperit de un puf de un auriu palid, degetele picioarelor cu unghiile date cu ojă de culoare metalizată. Dintre toate acestea se degaja imaginea fotografiei primite de la Gan. Privisem îndelung acea fotografie de atâtea ori încât puteam să reconstitui cu ochii minţii expresia figurii fiecărui personaj, chiar şi cel mai mic detaliu al peisajului. În fundal se vedea o clădire albă şi, dincolo de ea, marea. Yazaki purta ochelari de soare, Gan era singurul care stătea în picioare, Keiko Kataoka stătea cu capul plecat pe umăr, iar Reiko, orbită de soarele puternic, strângea aşa de tare din ochi încât uşoare riduri se formaseră în jurul lor. Fotografia era făcută, fără îndoială, în Sicilia.

— În fiecare seară ne distram până noaptea târziu. Pe vremea aceea nu prea luam droguri. El spunea că doreşte să se dedice mai mult specialităţilor italieneşti decât drogurilor, ceea ce era, bineînţeles, o mare minciună. Era doar extrem de obosit. Am închiriat o maşină sport italienească şi obişnuiam să mergem până la Corleone, să observăm oamenii locului, sau să mergem să ne batem joc de prostituatele care-şi făceau veacul într-o discotecă situată în preajma ruinelor feniciene. Ne-am distrat de minune! Am stat acolo doar o săptămână, dar dacă mă gândesc bine, a fost ultima excursie pe care am făcut-o împreună. La început călătoream în diverse locuri numai noi doi, dar după aceea voia să o luăm şi pe Reiko cu noi. Nu m-am plâns niciodată, firește, nu i-am făcut nici cel mai mic reproş, cu toate că nu prea aveam ce să discut cu Reiko. Îmi dădeam seama de forţa de atracţie de care dispunea Reiko, dar nu sufeream din cauza prezenţei ei. Uneori făceam sex în trei, alteori doar în doi, sub privirile celui de-al treilea dintre noi. În oricare din ipostaze reuşeam să păstrăm un oarecare echilibru al relaţiei noastre, într-o seară, după ce ne-am întors de la o petrecere şi după ce l-am expediat la culcare pe Gan, Yazaki a tras pe nas puţină cocaină, ca şi cum ar fi savurat-o, şi apoi ne-a ţinut un discurs, mie şi lui Reiko. Vorbea pe tonul unui părinte care ar fi dat sfaturi celor două fiice ale sale aflate în pragul căsătoriei:

„Eu şi Keiko ne asemănăm mult, doi sadici de la natură, înţelegem perfect conceptul de celălalt, de aceea ne înţelegem foarte bine. Dar tot din acelaşi motiv ne este imposibil să ne suportăm mereu alături. Reiko, tu eşti altfel decât noi…”. Cam asta ne-a spus.

Keiko Kataoka se opri brusc din povestit. Liniște. Nu se auzea decât miorlăitul pisicii. Mi-a vorbit din nou după câteva momente. Din tonul vocii ei, diferit de cel de mai înainte, se simțea fermitatea hotărârii luate într-o clipă.

— Sunați-o imediat pe Reiko. Nu o veți prinde la telefon decât noaptea. În restul timpului telefonul e setat pe robotul automat. Spuneți-i neapărat că sunați din partea lui Yazaki. Ştiți ce trebuie să o întrebați, nu-i aşa?

Înainte să am timp să răspund afirmativ, Keiko Kataoka îmi închise în nas.

Aşa cum mi se spusese, am format numărul de telefon pe care mi l-a dat Keiko Kataoka. După sunetul de apel s-a auzit o voce care semăna cu a unei prezentatoare de emisiuni pentru copii. Vocea vorbea în engleză, în franceză şi în japoneză. „Vă rog să lăsați un mesaj după semnalul sonor şi vă voi contacta eu.” Mă gândeam oare cum se spune în franceză la mesaj vocal. Am înregistrat mesajul meu în timp ce mă gândeam la cu totul altceva. „Am fost rugat de doamna Keiko Kataoka să vin să discut cu dumneavoastră în legătură cu domnul Yazaki. Am un pachet pe numele dumneavoastră. Stau la hotelul Saints Peres, chiar lângă Saint-Germain-des-Pies.” După ce am terminat, m-a cuprins o senzație de extenuare teribilă, de parcă aş fi cărat în spate un sac cu pietre. Am căzut lat pe pat fără ca măcar să-mi mai dezleg cravata.

Când am deschis ochii, *mo,* trecut de ora două după-amiază. Uitasem să atârn cartonaşul cu „Nu deranjați” la uşă şi, ca atare, m-a trezit menajera când a venit să facă curat. Purta o bonetă albă şi un şorț apretat, ceea ce-mi amintea de servitoarele de altădată. Eram încă pe jumătate adormit şi abia după ce-am auzit-o vorbind într-o franceză de neînțeles pentru urechile mele mi-am adus aminte că mă aflam la Paris. Din spatele menajerei s-a ivit un băiat care mi-a înmânat un plic cu un mesaj. I-am dat băiatului zece franci. Nu puteam să-mi aduc aminte cât însemna asta în yeni japonezi, dar a părut mulțumit.

Am coborât o treaptă pentru a ajunge la sala de baie, unde am făcut un duş fierbinte. Când am ajuns să-mi rad barba, sângele începuse să-mi circule în corp şi mă simțeam mai bine. Am sunat la room-service şi am comandat o cafea, apoi am citit mesajul. Era de la Reiko. „Vin la ora cinci după-amiază la hotel.”

M-am hotărât să o aştept la o masă dintr-un colţ al barului. De acolo aveam o perspectivă bună asupra întregii săli de la intrare, prin geamul de sticlă. Am prizat o linie de cocaină în cameră, înainte de a coborî la bar. O linie de cocaină avea darul de a mă calma. În plus, orice fel de alcool mi se părea acum mai delicios. I-am explicat în engleză barmanului cu papion verde că eram pentru prima dată la Paris şi i-am cerut o băutură mai specială, pentru a sărbători acest moment. Mi-a preparat un Kir Royal pe care mi l-a servit într-un pahar de şampanie cu picior. Mobilierul barului era alcătuit dintr-o tejghea la care erau aliniate cinci taburete înalte şi din patru mese cu suficient spaţiu între ele, cu scaune îmbrăcate în piele neagră. Scrumierele erau din ceramică de Limoges, de culoare albastru-închis, cu margini aurii. O femeie îmbrăcată în costum de catifea roşie şi un bărbat cu părul lung, într-un bluzon de piele şi în blugi, vorbeau cu voce scăzută. Femeia era mai în vârstă, dar nu păreau să fie mamă şi fiu. Din când în când femeia ridica câte-o şuviţă de păr ce cădea pe fruntea bărbatului, care stătea cu capul plecat. Câteodată îi mângâia buzele cu o mână ridată. Bărbatul nu-şi ridica ochii din pământ. Părea că rezistă cu stoinicie umilinţei. Din când în când un surâs vag flutura pe faţa acestei femei care avea probabil de două ori vârsta însoţitorului ei. Priveam scena cu interes, aşteptându-mă ca bărbatul să se ridice enervat în orice moment. Cu toate că afară încă strălucea soarele, amândoi beau fără gheaţă ceva ce părea a fi o tărie de culoare închisă. Femeia îşi spuse la un moment dat un Mariboro între buze, iar bărbatul se grăbi să-i ofere un foc. În momentul acela, dinspre recepţie se auzi zgomotul unor tocuri ascuţite, ce mergeau hotărât. În faţa ochilor mei apăru o femeie cu o siluetă atât de zveltă încât s-ar fi putut strecura prin orice loc oricât de strâmt. Purta o rochie neagră mini, strânsă pe corp. Pe deasupra ochelarilor mă privea discret Reiko.

Am dat să mă ridic în picioare şi să mă prezint, dar m-a întrebat cu o voce pe care parcă o mai auzisem undeva:

— Sunteţi domnul Miyashita, bănuiesc? Am dat din cap afirmativ.

— Ce mai face maestrul? mă întrebă ea, scoţându-şi ochelarii de soare.

Şi atunci când Reiko a intrat în bar, şi în momentul în care şi-a scos ochelarii de soare, atât barmanul, cât şi cei doi clienţi de la masa învecinată, femeia mai în vârstă şi tânărul cu părul lung, şi-au aţintit privirile în direcţia noastră.

— Maestrul e bine, sănătos? Nu l-am mai văzut de multă vreme. Şi Keiko ce mai face?

Avea vocea unei prezentatoare din emisiunile acelea pentru copii care se transmiteau des la televizor mai demult. O voce prietenoasă, care-mi trezea amintiri dulci, dar care parcă venea dintr-un loc îndepărtat la care nu aveam cum să ajung.

— Maestrul?

— Da, maestrul Yazaki.

Reiko îl chemă pe barman şi comandă un lichior de coacăze negre.

— Nu aş putea spune că o duce excelent cu sănătatea, am început eu.

Pe urmă i-am povestit, alegându-mi cu grijă cuvintele, absolut tot, începând cu ziua în care l-am cunoscut pe Yazaki. M-am hotărât să păstrez tăcerea în legătură cu părerea nu prea bună pe care o avea Keiko Kataoka despre Reiko.

— Când l-am întâlnit pe domnul Yazaki, îşi ducea zilele pe străzi, era un vagabond, am spus eu, urmărind cu atenție reacția femeii.

— Aha, făcu Reiko.

I-am văzut buzele deschizându-se şi pronunțând cele două silabe a-ha, dar corpul nu îi trăda nici cea mai mică mişcare. Cu toate acestea, nu era nimic mecanic în sunetele pronunțate de ea. Nimic din senzația stranie pe care ți-o dă auzul vocii înregistrate pe o casetă venind dinăuntrul unei păpuşi mecanice ce clămpăne din gură. Reiko pronunțase cele două silabe cu o voce extrem de senzuală. Stătea cu spatele drept şi mă privea fix în ochi. Avea o constituție de fetiță sau, mai exact, de adolescent, şi totuşi, în momentul în care a pronunțat a-ha, era învăluită într-un aer de lubricitate, ca şi cum întregul ei corp n-ar fi fost alcătuit decât din membrane. Nepăsarea care se degaja din acest unic cuvânt rostit de Reiko m-a descumpănit, făcându-mă să-mi pierd din elanul de a-i povesti mai departe. Aşadar, am sărit peste povestea interminabilă despre Keiko Kataoka şi i-am transmis mesajul de la Yazaki.

— Am un singur mesaj din partea domnului Yazaki: „Spune-i să nu se mai uite în pământ când dansează”. Nu ştiu ce a vrut să spună, dar astea sunt exact cuvintele lui.

Reiko îşi întredeschise buzele, ca pentru a pronunța un aha, la fel ca mai devreme, dar încremeniră brusc şi o străbătu un fior uşor. Freamătul corpului pe sub rochia mini neagră dură doar o clipă, ca o părere, însă a fost

sesizat instantaneu de toți cei din bar, atrăgându-le privirile. Nu se auzise niciun zgomot. Barmanul era ocupat cu spălatul paharelor, iar cei doi clienți îşi vedeau de discuția lor. Cu toate acestea privirile tuturor se îndreptară spre imperceptibila mişcare a trupului lui Reiko. Cu siguranță a fremătat aerul, m-am gândit eu. În momentul acela mi-am adus aminte de cuvintele lui Gan: Reiko este ca o gaură neagră.

Freamătul aerului încetă, iar Reiko, privindu-şi lung lichiorul de coacăze negre, aşteptă ca barmanul şi cuplul de la cealaltă masă să-şi întoarcă privirile de la noi. Întinse mâna, apucă paharul cu două degete fără manichiură, rămase câteva clipe cu el în aer, apoi îl duse la gură şi bău doar puțin, după care îl puse din nou pe masă. Altceva nu făcuse, însă m-am trezit că o priveam extaziat, uitând să mai răsuflu. Gesturile ei nu curgeau natural, dar nu aveau nici ceva neîndemânatic şi abrupt. Mişcările corpului ei îmi dădeau senzația unui motor care funcționa din plin, scoțând o cantitate enormă de gaze de eşapament, totuşi maşina nu se putea urni mai mult de cinci centimetri. Am continuat s-o privesc fix aşteptând să spună ceva, dar Reiko nu-şi clinti buzele nici măcar un milimetru. Nicio speranță să mi se facă o confesiune din partea unei găuri negre…

Mi-am încheiat lunga poveste, timp în care am băut două pahare de Kir Royal şi patru de gin tonic. Nu era chiar o poveste în adevăratul sens al cuvântului, căci fata pe care o aveam în fața ochilor, aşezată picior peste picior, cu înfățişarea ei de eroină de manga, era chiar una din protagonistele acestei poveşti.

— Ceea ce mi-ați povestit acum… surâse Reiko. Ce vreți să spuneți? Că maestrul a ajuns pe străzi din cauza mea?

— Nu, nu cred aşa ceva, ara clătinat eu din cap. Doar că, vedeți, Keiko Kataoka doreşte să afle ce s-a întâmplat între dumneavoastră şi domnul Yazaki.

— Nu-mi vine să cred! zâmbi Reiko. Keiko nu e genul de om care să se intereseze de alții. Iar maestrul nu ar accepta niciodată să facă ceva contra voinței sale. Nu cumva faceți o confuzie? De ce vă interesează viața noastră personală?

Probabil că Reiko nu avea încredere în mine, aşa cum şi Gan mă suspectase că aş putea fi un ziarist. Am scos pachețelul pe care-laveam cu mine. Reiko începu să-ldesfacă acolo pe loc, fără să țină cont de țipătul meu de surpriză. Când desfăcu ambalajul de hârtie, scoase la iveală două

pachețele înguste, învelite şi ele în hârtie. Păreau doi cârnați. Reiko luă unul din ele şi îl băgă în geantă, iar pe celălalt mi-lântinse mie.

— Văd că maestrului încă îi place pudra albă. Acestea sunt cadourile lui pentru mine şi pentru Keiko. Mi-ați spus mai devreme că vreți să ştiți de ce ne-am despărțit, eu şi maestrul.

Am dat din cap. Ce se întâmplase între Reiko şi Yazaki? Keiko Kataoka voia neapărat să ştie.

— Ne înțelegeam foarte bine din toate punctele de vedere, dar… nu a fost decizia mea, ci a maestrului. Eu nu mă înțeleg bine nici pe mine, nici pe ceilalți. Maestrul m-a învățat cum să-mi exprim aceste sentimente confuze. Cuvintele maestrului reprezentau totul pentru mine. Maestrul este o persoană complexă, mereu a ştiut să-mi spună cuvintele care se potriveau cel mai bine naturii relației noastre umane, fără a-mi impune însă un anumit sistem de valori. Într-o seară, eram la New York, nu mai ştiu dacă la Pierre sau la Ritz Carlton, într-o cameră cu vedere spre parc. În acea zi eram în formă amândoi… De fapt, de când mă născusem, nu întâlnisem pe nimeni care să aibă rezistență fizică mai bună decât mine, dar maestrul… nu ştiu cum să mă exprim exact… avea ceva, un soi de elan, de avânt nestăvilit. De aceea, atunci când eram împreună, pentru noi dispărea orice limită. Ei bine, a doua zi nu trebuia să ia niciun avion şi nici nu avea de lucru, iar cocaina pe care şi-o procurase…

La auzul cuvântului cocaină, am privit îngrijorat în jur.

— Ah, scuzați-mă! Şi maestrul mi-a atras de-atâtea ori atenția să fiu prudentă când folosesc acest cuvânt. Oricând se poate găsi un barman care înțelege japoneza şi nici nu-i exclus să se afle vreun polițist prin preajmă… Dar la Paris… Prima dată maestrul mi-a arătat Parisul. E într-adevăr un oraş frumos, dar asta e singura lui calitate, în rest e un loc plictisitor. Deşi am mulți prieteni în cartierul unde se află sediul central al clubului Hell's Angels, toți sunt plictisitori. Chiar dacă lucrurile nu merg cum trebuie, nimeni nu se plânge. Motivul pentru care rămân în oraşul acesta este că-laştept pe maestru să apară într-o bună zi să mă strige… Reiko!… Dar scuzați-mă! Am uitat complet că vă povesteam despre acea seară. Am consumat ore în şir cantitatea imensă de cocaină pe care o aveam la noi… nu-mi dau seama ce cantitate am luat. Eu nu-lântrebam pe maestru de unde făcea rost de cocaină sau cât de multă era, şi nici maestrul nu-mi spunea aşa

ceva. Tot ce țin minte e că am continuat să luăm cocaină ore în şir şi că în timpul acesta nu ne mai opream din povestit.

Reiko avea ochii în lacrimi. De fapt, nu povestea pentru mine. Vorbea pentru sine şi prezența mea nu era decât un pretext. Mi-am dat seama că se afla încă sub dominația lui Yazaki.

— Când ne drogăm încontinuu, noaptea se sfârşea cât ai clipi, iar dimineața cădeam pradă tristeții. Cantitatea de cocaină sporea parcă în progresie geometrică, consumată într-un ritm din ce în ce mai accelerat. Pentru a savura din nou plăcerea excitației pe care o simțisem câteva minute mai înainte, trebuia să luăm doze de zeci de ori mai puternice, de îndată ce simțeam oboseala strecurându-ni-se în oase. Maestrul spunea mereu aşa: „Timpul care-a trecut nu se mai întoarce niciodată, asta se înțelege de la sine, însă pentru a recupera clipele pierdute trebuie să facem tot ce ne stă în putință, să nu precupețim niciun efort. Trebuie să avem grijă să nu ne depăşim forțele fizice în timp ce înaintăm, pas cu pas, spre un univers necunoscut; chiar dacă bătăile inimii par să-şi fi atins limita, chiar dacă stomacul dă semne de refuz, chiar dacă trebuie să ne înghițim propria vomă, nu avem altă cale decât să continuăm să ne excităm creierul şi trupul”. Totuşi, eu cred că am depăşit limita în noaptea aceea, căci ceva ciudat se întâmplase cu nervii noştri optici. Mai întâi maestrul m-a mângâiat pe spate zicând: „De unde s-a depus praful ăsta de sidef pe pielea ta?”. La aceste vorbe i-am privit fața plină de pete galbene. Tenul maestrului îşi schimbase textura, dar eram hotărâtă să-liubesc chiar dacă pielea de pe trup i-ar fi fost acoperită de pete galbene. Insă pe orice suprafață albă, pe cearşafuri, pe tavan, se vedeau aceleaşi pete galbene. Aaa, nu! Nu maestrul avea pete, ci vederea mea îmi juca feste! M-a cuprins un sentiment ciudat pe care nu-lputeam defini ca fericire sau tristețe. De fapt, ori de câte ori era vorba despre maestru, sentimentele mele deveneau confuze. Vreau să spun că îmi părea rău să-i apară maestrului pete galbene pe față sau pe corp, dar poate că aşa nu va mai pune ochii pe el vreo altă fată, poate că nu voi mai avea de ce să fiu geloasă, mă gândeam eu. În timp ce mie îmi treceau toate acestea prin minte, maestrul a coborât din pat şi s-a îndreptat spre sufragerie. Perdelele erau trase, şi în cameră era semiîntuneric, cu toate acestea l-am zărit îngenuncheat pe podea, căutând ceva. „Ce cauți acolo?” l-am întrebat. „Praful de sidef, aur sau argint. Asta caut. Aici trebuie să fi căzut.” Aşezat în genunchi, cu mâinile sprijinite de podea, bâjbâia prin întuneric

murmurând: „Ciudățenia naibii!”. „Maestre, nu e nicăieri niciun praf de sidef. E doar retina ochilor noştri de vină!” îmi venea să-i spun, dar nu puteam. Priveliştea maestrului aplecat peste pardoseală, căutând ceva ce nu avea cum să fie acolo, era foarte comică. În general nu mă pot abține să râd în asemenea împrejurări, de pildă în timpul unei înmormântări, dar atunci nu-mi venea să râd. Realizam că maestrul delira, că rătăcea cu mintea aiurea, sub influența dozei prea puternice. „Ei, dar nu-i nimic aici. Ochii îmi joacă feste”, şi-a dat el brusc seama şi s-a apucat să traseze alte linii de cocaină. Mă gândeam că ar trebui să ne oprim, dar perspectiva de a muri împreună cu maestrul, altfel decât prin sinucidere, nu îmi displăcea, aşa că am prizat şi eu două linii. Inima îmi bătea să-mi sară din piept, degetele de la mâini şi de la picioare îmi amorțiseră în aşa hal încât îmi ziceam că nu se putea să-mi amorțească mai mult de-atât. Simțeam o excitare atât de puternică încât îmi venea să mă reped asupra maestrului şi să-i acopăr trupul cu săruturi, când l-am auzit strigându-mi: „Reiko, ia aprinde puțin luminile”. Am apăsat pe întrerupătorul candelabrului şi, în momentul acela, am avut impresia că aud sunetul luminii. Ştii, un sunet ca atunci când se branşează la curentul electric un generator sau o rampă imensă de proiectoare şi se aude un pârâit. Apoi am văzut un vârtej de lumini în cele mai nemaipomenite culori şi modele. Acum, dacă stau să mă gândesc bine, cred că totul nu a fost decât o rană la nivelul nervului optic sau al retinei. Un model cu vinişoare de sânge, aşa cum văzusem mai demult la un curs de anatomie, pe o planşă ce reprezenta corpul uman, se răspândea precum o pânză de păianjen acoperindu-mi întreg câmpul vizual. O explozie de lumini şi culori, în care se regăseau şi petele într-un spectru de la galben la roşu, şi pudra fină de sidef, aurie şi argintie. „Ce frumos!” mi-am zis o clipă. Nu mă durea nicăieri, ci doar simțeam ceva sâcâitor în mucoasa nazală, ca un nucleu al durerii. De acolo a ajuns la tâmple şi apoi s-a răspândit ca un fulger în întreg corpul, cu o asemenea forță încât de-abia mai puteam respira. Simțeam cum îmi străbate pielea nelăsând nicio părticică neacoperită. Am înghițit amândoi nu mai ştiu câte aspirine şi am rămas mult timp ghemuiți pe jos, în pielea goală, cu mâinile apăsate pe tâmple. A doua zi maestrul mi-a cerut să plec la Paris. Era vorba despre un mic rol principal într-un film regizat de un german şi ezitam, neştiind ce să fac. Maestrul m-a sfătuit să accept rolul. Într-o zi s-a ocupat de absolut toate pregătirile: a luat legătura cu un prieten din Paris şi i-a cerut să-mi caute un

apartament, lecții particulare de franceză, şcoală de dans, până şi restaurante japoneze şi chinezeşti din apropierea apartamentului. Mi-a făcut chiar şi o listă cu prietenii lui care vorbesc japoneză şi engleză, să-i contactez în caz de urgență. Iată cum am ajuns la Paris. Maestrul îmi trimite chiar şi acum bani regulat, deşi acum câştig şi eu destul de bine.

Reiko avea în figura ei ceva care mă intriga şi mi-am dat seama că era vorba de buzele ei. Poate şi din cauza rujului, buzele îi luceau umede. Era cu totul diferită de Keiko Kataoka.

Keiko Kataoka îmi lăsa impresia că respingea orice atac, fizic sau verbal, asupra barierelor pe care le impunea bărbaților, folosindu-se de fiziologia şi complexele lor. De aceea, singura metodă de comunicare cu ea era îngenuncherea la picioarele ei. Însă Reiko, pe care o aveam exact în fața ochilor, părea să refuze orice comunicare. Aceasta putea să însemne două lucruri: fie că nu s-ar lăsa în niciun fel dominată, fie că, dimpotrivă, cineva o dominase atât de profund încât îşi pierduse personalitatea.

— Ce mai face Keiko? Ultima dată când am dormit toți trei împreună a fost, dacă-mi aduc bine aminte, în acea noapte cu lună plină la Taormina, în Sicilia… pe aşternuturi de mătase…

Reiko vorbea fără a-şi lua privirea de la mine. Insă nu mie mi se adresa. Vorbea cu sine însăşi.

— Am mers la Taormina cu ocazia unui festival de muzică, la care unul din prietenii apropiați ai maestrului obținuse premiul întâi. Sub pretextul că voiam să gustăm vinul delicios din Sicilia, am plecat toți trei într-acolo. Cu câteva zile înainte tocmai avusese loc un atentat armat prin care un judecător sau un primar, nu mai ştiu exact, fusese asasinat de mafia siciliana. La festival participau tot felul de muzicieni celebri, nu-mi mai aduc bine aminte numele lor. Erau şi diverse personalități din muzica clasică, Michelangeli, Pavarotti, Kiri Te Kanawa. Pentru a le asigura protecția, au fost luate măsuri de securitate foarte stricte, locul era înțesat de polițişti, au fost trimise chiar şi trupe militare. De la aeroport până la hotel am trecut pe lângă mii de agenți de pază şi protecție. Acea atmosferă îmi dădea fiori de încântare şi eram foarte fericită, însă un număr atât de mare de polițişti şi de militari îi dădea maestrului o stare de nervozitate şi nu părea deloc fericit. Detesta polițiştii şi militarii sau, mai degrabă, se temea d ei. Aveam la noi diverse droguri şi puteam în orie moment să fim opriți pentru un control de rutină. Eu purtam o rochie în stil antic pe care maestrul

mi-o cumpărase cu ceva vreme înainte din Paris. Adevărul e că până atunci nu prea avusesem haine occidentale, ceea ce l-a determinat pe maestru să-mi ofere multe cadouri. Keiko avea o garderobă impresionantă de rochii, unele mai frumoase ca altele. În seara aceea şi-a ales o rochie elegantă de Gaultier, care-i punea în evidenţă formele. Glumeam spunându-i maestrului că am vrea să ne agate o zgardă de gât, legată cu un lanţ al cărui capăt să-lţină în timp ce ne scoate la plimbare, dar se părea că nu se simte în largul lui la astfel de petreceri mondene. Cu toate acestea îi stătea foarte bine în frac. Ca să ne relaxăm, luam mereu câte ceva, în special cocaină. Pe vremea aceea eu deja dormeam în aceeaşi cameră cu maestrul, iar Keiko avea o cameră separată. Aşa stabiliserăm. După ce ne petreceam seara în trei, Keiko se întorcea mereu în camera ei. Maestrul nu avea nimic de-a face cu această decizie. În afară de sex şi de jocurile noastre erotice, nu dădea ordine nimănui. Mereu spunea că ura cel mai mult pe lume să ţipe la cineva. Keiko ţinea foarte mult la intimitatea ei, îi plăcea să aibă anumite momente speciale numai pentru ea. De fapt, eu cred că asta s-a întâmplat abia după ce maestrul a început să ia o cameră separată pentru ea. În noaptea aceea Keiko ne-a anunţat că se retrage în camera ei pentru că era obosită. Maestrul era extenuat fiindcă luase încă de dimineaţă tot felul de medicamente, aşa că s-a prăvălit pe pat, ca un bolovan. Mă durea sufletul să-lvăd în starea aceea şi nu ştiam ce să fac ca să-i uşurez suferinţa. Nu-mi venea nicio idee, tot ce puteam să fac era să rămân întinsă lângă el. La fiecare etaj al hotelului patrulau forţele de ordine şi, din când în când, de pe hol sau din grădina de afară se auzeau zgomote de paşi sau voci dând comenzi. M-am aplecat asupra maestrului ca să văd dacă doarme sau nu şi i-am mângâiat fruntea şi obrajii. „Reiko, tu eşti?” a spus. „Dormi liniştită, ca de-obicei. Vise plăcute!” Apoi m-a sărutat. Arăta foarte rău la faţă. Îmi frângeam mâinile de îngrijorare neştiind ce puteam face pentru el, când a intrat în cameră Keiko. S-a aşezat pe pat lângă maestru şi, mângâindu-lpe faţă, i-a spus: „Arăţi groaznic”. Bineînţeles că eram geloasă, dar o iubeam pe Keiko şi ştiam că eu singură nu eram în stare să fac nimic pentru maestru. Mi-era de-ajuns să ştiu că ea îl putea face să se simtă mai bine. Keiko a început să-i vorbească încet, cu o voce incredibil de blândă şi reconfortantă. Părea a fi vocea unei persoane dotate cu puteri supranaturale sau vocea Maicii Tereza, care mă făcea şi pe mine să mă liniştesc. „Mi-am închipuit că eşti tare obosit şi am adus un pic de morfină cu mine. Nimic nu

e mai insuportabil decât să nu poţi dormi atunci când eşti atât de obosit încât simţi că mori de somn”, i-a spus ea maestrului. A încălzit morfina într-o lingură şi i-a făcut o injecţie, apoi şi-a făcut şi ei una. I-am cerut să-mi facă şi mie. Maestrul a început să se simtă mai bine şi a întrebat: „Keiko, de unde ai morfina asta?”. Keiko a râs şi a spus: „într-o ţară cum e Italia n-ai cum să faci rost de aşa ceva, nu crezi? N-ai să găseşti morfină sau cocaină într-o ţară în care oraşele şi peisajele sunt atât de minunate, în care oamenii, vinurile şi mâncărurile sunt atât de senzuale. Am metodele mele prin care am preparat o substanţă asemănătoare morfinei”. Am zâmbit cu toţii.

„E cumplit să nu poţi dormi atunci când eşti obosit”, spuse maestrul, „mai ales în cazul nostru, după ce ne-am făcut de cap până la epuizare. Într-o situaţie ca asta ajungi să te consideri un netrebnic, bun de nimic. Când mi se întâmplă asta, mereu mă gândesc: ce bine-ar fi dac-aş avea şi eu o pasiune, ceva care să-mi placă să fac! De pildă, există oameni pentru care cea mai mare bucurie e să construiască machete de avioane; nu le mai trebuie nimic altceva. Sau gândiţi-vă la muzicieni. Azi am întâlnit o mulţime aici. Pentru ei e suficient să poată cânta la instrumentul preferat şi nu le mai lipseşte nimic. Eu, în schimb, nu am o asemenea pasiune. Când pic de somn, dar nu pot să dorm, îmi vine în minte numai gândul acesta, că nu există nimic în viaţa mea pe care să-lpot face cu dedicaţie şi pasiune. Şi apoi, hotelul ăsta e înţesat acum de poliţişti, nu-i aşa? încă de mic puteam să discern între bine şi rău şi făceam tot felul de năzbâtii ştiind clar că nu e bine ce făceam, însă aveam mereu grijă să nu fiu prins. Din cauza asta am ajuns să nu mă mai pot detaşa de impresia că în momentele de relaxare sau în cele de maximă tensiune e cel mai probabil să fiu prins.”

Reiko mă privea fix în ochi în timp ce repeta întocmai cuvintele lui Yazaki. Cu toate că nu imita nicidecum maniera lui de a vorbi, aveam impresia că în faţa mea se afla însuşi Yazaki. Reiko nu încerca să se transpună în persoana lui Yazaki în timp ce povestea, tot ce făcea era să se concentreze să transmită cât mai fidel cuvintele lui. Cu toate că vocea, gesturile, privirea ei erau cu totul diferite, aveau o forţă de evocare deosebită, reuşeau să mi-laducă pe Yazaki în faţa ochilor.

— „Mereu am vise în care mă urmăreşte cineva şi întotdeauna sunt prins. Ciudat este că în tinereţe visele acestea în care eram urmărit şi apoi prins erau adevărate coşmaruri, însă acum nu mă mai sperie aşa de tare. Probabil că visele acestea au început să mi se pară normale şi m-am obişnuit cu ele.

Sau poate că e vorba de încrederea pe care am căpătat-o în mine prin faptul că în viața reală nu am fost prins până acum. Şi când zic că aş putea fi prins, nu mă refer la droguri, ci la un motiv mai abstract, pentru o crimă ideologică. Dac-aş fi prins, m-ar aştepta închisoarea, tortura, în orice caz, nu m-ar aştepta nimic bun. Probabil că asta este imaginea morții, aşa cum mi-am reprezentat-o eu mereu. Niciodată nu mi-am închipuit că o să-mi scadă din ce în ce puterile şi o să mor de moarte bună. Nu, eu voi fi arestat şi după aceea dus la Auschwitz. Aşa cum bine ştiți, de fapt eu sunt un tip foarte slab, de-aia n-aş supraviețui într-un loc ca ăla. Ştiți cum arată toaletele de la Auschwitz? Un şir de găuri rotunde aşezate una după alta pe o platformă mai înaltă pentru a putea fi ținute sub observație. Nu sunt aşa de puternic încât să supraviețuiesc dac-aş fi obligat să-mi fac nevoile în asemenea condiții." Maestrul continua să vorbească cu o voce abia şoptită, iar Keiko îl mângâia pe păr: „Vai, bietul de tine! Ce lucruri ciudate îți trec prin minte! Dormi mai bine şi totul va fi în regulă". Îl ținea strâns de mână în timp ce morfina creată special de ea începea să-şi facă efectul. Şi eu, şi maestrul am adormit. Keiko s-a hotărât să doarmă şi ea lângă noi. Razele lunii pătrundeau prin crăpătura dintre draperiile din catifea albastră şi cădeau deasupra patului în care dormeam toți trei. Nu ştiu cât am dormit aşa. La ^ moment d*} maestrul a început să strige ceva Cu 0 voce ext^i de puternică şi ne-am trezit şi eU, şi Keiko. $\ l-am mai auzit până atunci vorbii^ în somn aŞ*\ tare. „Lăsați porcii să fugă!" repet3 el, „lăsați Poicjj să fugă! Trebuie să-i lăsați să fugă!" în timp \ urla, se zbătea dând cu putere din picioare în to*t (părțile. Mi se părea aşa de caraghios, că am încej^ să râd pe înfundate. Keiko se ttbiise 9* ea Şi *\ izbucnit amândouă în râs, dar maestrul nu i trezea nicidecum şi continua să urle- Patura \ care eram acoperiți căzuse într-o parte, lăsând L iveală trupul gol al maestrului. Dormea doar\ chiloții pe el şi în partea din fața am observa umflătură serioasă. La început am aratat-o ^ degetul şi ne-a pufnit pe amândotf ^ râsul văzân^ că se excitase, deşi era ud leoarcă de transpir^ şi urla cu disperare, dar pe urn*a ne_a cuprij^ senzație ciudată pe care n-aş p-utea-o defini, ^ stingherealã poate, şi am tăcut amândouă. C|*i (|a tras din nou pătura peste el, Keik0 l-a sărutat a\ jos, pe deasupra chiloților. „Ha>> sărută-lşi \ mi-a zis. Mi-am apropiat şi eu bu^le- rugându^ ca maestrul să fie mereu plin ^6 vigoare. Dnfâ excursia aceea nu am mai văzut-o ^iciodată pe

Reiko termină de vorbit şi dă^u- Pe 2ât ai*\ suflare cocktailul puternic pe ba^ de vodcă, *C*\. Cum ar fi înghiţit nişte medicamente cu apă. Îr? l1Jr mai veniseră încă două cupluri. O fereche de bă<» y care de-abia înaintau, milimet^11 cu milirn^ sprijinindu-se unul de umărul celi**1^, f* doi bi^J tăcuți, între două vârste, îmbrăca în costum^ Aveam impresia că înțelegeam o^cum ce v°i stsă tinerețe visele acestea în care eram urmărit şi apoi prins erau adevărate coşmaruri, însă acum nu mă mai sperie aşa de tare. Probabil că visele acestea au început să mi se pară normale şi m-am obişnuit cu ele. Sau poate că e vorba de încrederea pe care am căpătat-o în mine prin faptul că în viața reală nu am fost prins până acum. Şi când zic că aş putea fi prins, nu mă refer la droguri, ci la un motiv mai abstract, pentru o crimă ideologică. Dac-aş fi prins, m-ar aştepta închisoarea, tortura, în orice caz, nu m-ar aştepta nimic bun. Probabil că asta este imaginea morții, aşa cum mi-am reprezentat-o eu mereu. Niciodată nu mi-am închipuit că o să-mi scadă din ce în ce puterile şi o să mor de moarte bună. Nu, eu voi fi arestat şi după aceea dus la Auschwitz. Aşa cum bine ştiți, de fapt eu sunt un tip foarte slab, de-aia n-aş supraviețui într-un loc ca ăla. Ştiți cum arată toaletele de la Auschwitz? Un şir de găuri rotunde aşezate una după alta pe o platformă mai înaltă pentru a putea fi ținute sub observație. Nu sunt aşa de puternic încât să supraviețuiesc dac-aş fi obligat să-mi fac nevoile în asemenea condiții." Maestrul continua să vorbească cu o voce abia şoptită, iar Keiko îl mângâia pe păr: „Vai, bietul de tine! Ce lucruri ciudate îți trec prin minte! Dormi mai bine şi totul va fi în regulă". Îl ținea strâns de mână în timp ce morfina creată special de ea începea să-şi facă efectul. Şi eu, şi maestrul am adormit. Keiko s-a hotărât să doarmă şi ea lângă noi. Razele lunii pătrundeau prin crăpătura dintre draperiile din catifea albastră şi cădeau deasupra patului în care dormeam toți trei. Nu ştiu cât am dormit aşa. La un moment dat maestrul a început să strige ceva cu o voce extrem de puternică şi ne-am trezit şi eu, şi Keiko. Nu l-am mai auzit până atunci vorbind în somn aşa de tare. „Lăsați porcii să fugă!" repeta el, „lăsați porcii să fugă! Trebuie să-i lăsați să fugă!" în timp ce urla, se zbătea dând cu putere din picioare în toate părțile. Mi se părea aşa de caraghios, că am început să râd pe înfundate. Keiko se trezise şi ea şi am izbucnit amândouă în râs, dar maestrul nu se trezea nicidecum şi continua să urle. Pătura cu care eram acoperiți căzuse într-o parte, lăsând la iveală trupul gol al maestrului. Dormea doar cu chiloții pe el şi în partea din față am observat o

umflătură serioasă. La început am arătat-o cu degetul şi ne-a pufnit pe amândouă râsul văzându-lcă se excitase, deşi era ud leoarcă de transpiraţie şi urla cu disperare, dar pe urmă ne-a cuprins o senzaţie ciudată pe care n-aş putea-o defini, de stingherealã poate, şi am tăcut amândouă. Când a tras din nou pătura peste el, Keiko l-a sărutat acolo jos, pe deasupra chiloţilor. „Hai, sărută-lşi tu", mi-a zis. Mi-am apropiat şi eu buzele, rugându-mă ca maestrul să fie mereu plin de vigoare. După excursia aceea nu am mai văzut-o niciodată pe Keiko.

Reiko termină de vorbit şi dădu pe gât dintr-o suflare cocktailul puternic pe bază de vodcă, ca şi cum ar fi înghiţit nişte medicamente cu apă. În bar mai veniseră încă două cupluri. O pereche de bătrâni care de-abia înaintau, milimetru cu milimetru, sprijinindu-se unul de umărul celuilalt, şi doi bărbaţi tăcuţi, între două vârste, îmbrăcaţi în costume gri. Aveam impresia că înţelegeam oarecum ce voise să spună Gan când afirmase că Reiko era ca o gaură neagră. Reiko îi ignora complet pe ceilalţi clienţi, încât mă întrebam cum poate face asta într-un mod atât de neostentativ. Nu îi ignora în mod conştient, dar nici nu lăsa impresia că trasează o barieră între ea şi lumea din afară. Aveam impresia că, dacă Reiko nu s-ar afla chiar lângă mine şi nu ar vorbi uitându-se drept în ochii mei, aş ajunge să mă îndoiesc chiar de propria ei existenţă. De aceea Reiko mi se părea cu atât mai fascinantă. Nu mă puteam împiedica să mă preocupe persoana ei sau ce anume se afla dincolo de privirea aceea atât de intensă. Privirile celor patru clienţi care tocmai intraseră în bar erau aţintite asupra ei, observând-o în timp ce-şi bea cocktailul.

— Păi… am îngânat eu.

Vocea mea se topea în faţa acelui chip de personaj de manga, cu voce de prezentatoare de emisiuni pentru copii.

— Da, spuse ea, îndreptându-şi privirea către mine.

Mi-am simţit amorţite extremităţile degetelor de la mâini şi de la picioare, ca şi cum aş fi prizat cinci linii de cocaină. Mi-o imaginam pe această femeie, care părea să trăiască refuzând orice formă de comunicare cu exteriorul, în momentele ei de maximă dorinţă şi pasiune. Mi-am amintit cuvintele lui Gan: „Asta ar însemna sfârşitul… Dac-ai avea lângă tine ecstasy, cocaină, bani şi o femeie care să facă tot ce-i ceri, gata, viaţa ta rămâne închisă într-un cerc strâmt…”.

— Ştiţi de ce a ajuns Yazaki un simplu vagabond? am întrebat eu.

Reiko se uită fix la mine câteva clipe, cu o expresie imobilă, apoi îşi mută privirile pe paharul gol de cocktail. Expresia feţei nu i se modificase absolut deloc, însă mă întrebam dacă paharul nu avea să se spargă în mii de bucăţi, cu un pocnet asurzitor. Forţa pe care o emana nu avea nimic supranatural, şi nici nu am simţit o intensiate terifiantă în privirea ei.

Era vorba doar de simpla concentrare. Reiko avea puterea de a-şi concentra întreaga forţă psihică într-un singur fascicul subţire, la fel de pătrunzător ca o rază laser.

— Eu…

Reiko se oprea aproape după fiecare cuvânt pe care-lpronunţa.

— … nu ştiu ce fel de persoană…

Făcu din nou o pauză şi privi fix paharul de cocktail.

— … este maestrul, dar… Din nou paharul.

— … într-o bună zi nu-mi voi mai pune alte întrebări, spunea maestrul…

Paharul gol de cocktail.

— Eu nu mă înţeleg nici pe mine însămi… Paharul de cocktail cu picior înalt, pe fundul căruia rămăseseră câteva picături dense de lichid transparent.

— Dacă nu mă înţeleg nici pe mine însămi, cum o să-i înţeleg pe alţii?

Atinse uşor piciorul paharului cu degetul arătător.

— Idioţii care-şi închipuie că înţeleg totul nu fac decât să transforme lumea asta în ceva urât.

Degetele ei prelungi.

— Oameni incapabili să suporte incertitudinea. Degete fine, dar puternice.

— Însă sunt şi lucruri pe care le înţeleg. Degetele ei îşi întrerupseră mişcarea. Fine, dar ferme, atât de prelungi şi de fragile, în acelaşi timp aspre, dar şi netede, dacă le lingeai, probabil aveau un gust dulce-amar, uşor înţepător, dar fără a-ţi provoca cea mai mică excitare. Curbura degetelor ei nu semăna cu nimic din ce văzusem până atunci. Erau de o albeaţă de mă dureau ochii, dar în acelaşi timp păreau de culoarea grâului copt, atât de întunecate. Unghiile ovale păreau tari ca sticla, dar totodată păreau fragile, gata să se rupă la prima atingere. Erau nişte unghii cu striaţiile foarte neregulate, dar care îţi dădeau impresia că pot rezista la orice tortură. În mintea mea se suprapuneau două imagini contradictorii: unghiile acelea smulse prin tortură şi aceleaşi unghii atingându-mi uşor pielea. Aveam

impresia că semiluna albă formată la marginea dintre unghii şi piele respira adânc, umflându-se, ca mai apoi să dispară într-o clipă. Până şi cutele de pe degete păreau să se opună oricărei forme de umilinţă şi, în acelaşi timp, păreau copleşite de ruşine. Privind încontinuu degetele lui Reiko, am ajuns să nu-mi mai dau seama dacă erau albe sau nu, dacă făceau parte dintr-un trup sau nu. Cuvântul deget plutea undeva în spaţiu, impunându-şi imaginea sa de organ independent. Nu mai văzusem asemenea degete. Prin comparaţie cu ele, degetele perfecte ale lui Keiko Kataoka, subţiri şi lungi, de o frumuseţe stranie, păreau ceva abstract, fără miros, ca şi cum ar fi fost pictate într-un tablou. Doar imaginându-mi aceste degete atingându-mă, şi mă lua cu greaţă din cauza excitării violente. Extremităţile nervoase ale trupului mi-au fost cuprinse de un freamăt mărunt, imaginându-mi degetele acestea cuprinse de excitare, încercând să strângă ceva între ele. Intuiam forţa voinţei pe care o emanau. Degetele lui Reiko.

Yazaki dispusese complet de Reiko, inclusiv de degetele acestea.

— Îi înţeleg reacţiile. Reiko îşi aţinti privirile asupra mea. Pot să prevăd în ce fel ar reacţiona la ceva anume.

Mi-am plecat ochii.

— De exemplu, îmi dau seama ce reacţie ar avea dacă un bărbat de un anumit gen mi-ar spune anumite cuvinte. Reacţiile spun totul. Reacţiile pe care le avem faţă de ceva anume ne definesc întru totul. Asta îmi spunea mereu maestrul. Nu ştiu ce-i cu povestea asta, de ce a ajuns pe străzi, însă maestrul nu e genul de om care să facă ceva împotriva voinţei sale. Probabil că a ales să fie un vagabond ca reacţie la ceva anume. Nu ştiu ce-ar putea fi acest ceva. Însă atâta timp cât îl ştiu încă în viaţă, nu-mi pasă dacă maestrul e un vagabond; poate să şi lustruiască pantofi, că totuna mi-e.

Reiko era cea faţă de care reacţionase Yazaki şi ea nici măcar nu-şi dădea seama.

Yazaki devenise un vagabond ca reacţie la Reiko. Poate aveau dreptate cei doi asistenţi sociali din New York când spuseseră că Yazaki juca un joc pervers prefăcându-se vagabond. Sau, aşa cum spusese Gan, poate că voia să scrie un roman şi de aceea îşi continua viaţa de vagabond, sub protecţia mafiei. Keiko Kataoka izbucnise în lacrimi în momentul în care-i comunicasem adevărul despr starea în care-lcunoscusem pe Yazaki, murmurând cu ură „Numai fata aia e de vină…”. Fata aia era Reiko. Nu era nevoie să-mi amintesc de ceea ce învăţasem la cursul de cibernetică să-mi

dau seama că era imposibil ca Reiko să-i fi răpit lui Yazaki ceva anume, adică un fel de energie vitală. Era o simplă reacție. Aşa cum un criminal în serie care ucide la întâmplare un necunoscut nu înseamnă că-i răpeşte viața acelei persoane. El nu este decât un catalizator, iar moartea necunoscutului nu este decât o simplă reacție.

Reiko a plecat, iar eu m-am întors în cameră. Am sunat-o imediat pe Keiko Kataoka şi i-am relatat discuția cu Reiko. După ce a ascultat tot, Keiko Kataoka mi-a mulțumit pe un ton neutru, apoi mi-a dat noi instrucțiuni. Erau cu totul aberante, dar auzindu-le rostite de Keiko Kataoka în receptor, am ajuns să cred că nu exista vreo altă misiune mai potrivită pentru mine. Dacă mi-ar fi cerut acest lucru într-o discuție față în față, poate c-aş fi refuzat, chiar dacă era vorba de un ordin din partea lui Keiko Kataoka. Cu toate simțurile amorțite după ce prizasem o linie de cocaină destul de lungă, ascultam vocea aceea revărsându-se din receptorul mic al telefonului şi îmi suna foarte abstract. În lipsa oricărui detaliu al prezenței ei fizice, fie el miros, fie/privire, această voce devenise întruchiparea obiectului dorințelor mele sexuale. Keiko Kataoka îmi ceruse să iau jumătatea rămasă din praful primit de la Yazaki, să o introduc într-un prezervativ în trei straturi, să-lânghit apoi şi să mă întorc cu el în Japonia.

— Dacă ajungeți cu bine în Japonia, o să vă fac personal spălaturi intestinale şi o să vă scot conținutul.

M-am masturbat de câteva ori doar imagi-nându-mi-o pe Keiko Kataoka făcându-mi spălaturi intestinale şi râzând la vederea prezervativului eliminat în chiuvetă sau într-o oliță pregătită special.

— Să nu beți nimic rece şi evitați gheața, m-a atenționat Keiko Kataoka. Poate deveni foarte periculos dacă se întăreşte cauciucul prezervativului.

Prezervativul umplut cu pudra albă avea cam jumătate din lungimea unui penis în erecție. M-a durut îngrozitor când mi-a trecut prin esofag şi prin tubul digestiv, dar, odată ajuns în stomac, senzația de neplăcere a dispărut. Am respectat întru totul recomandările pe care le primisem de la Keiko Kataoka, de a nu mânca decât supă chiar dacă mi se făcea foame şi am reuşit să ajung în Narita fără a avea nevoie să merg la toaletă. Am urcat în maşina trimisă de Keiko Kataoka, care m-a dus până la un anumit hotel din Shinagawa. Am aşteptat liniştit în cameră şi după vreo două ore şi-a făcut apariția Keiko Kataoka însoțită de încă o femeie. Mi-a injectat un lichid în care diluase esență de ecstasy şi în momentul în care eram pe cale să-mi

pierd cunoştinţa, am simţit nişte mâini care mă dezbrăcau cu gesturi foarte sigure. Cealaltă femeie s-a folosit de toate părţile trupului ei făcându-mă să ejaculez de trei ori. Apoi, într-o atmosferă de ceremonie secretă, mi-au scos prezervativul. În momentul în care prezervativul s-a ivit dintre materiile fecale, Keiko Kataoka şi cealaltă femeie au izbucnit într-un râs ca de copil. Era prima dată când o auzeam pe Keiko Kataoka râzând astfel. Apoi am petrecut nu mai ştiu câte ore cu cele două femei şi am ejaculat de nenumărate ori. Bineînţeles, spre sfârşit nu mai reuşeam să ejaculez nimic, doar penisul moale ca o cârpă îmi zvâcnea cuprins de spasme. Keiko Kataoka nu mi-a permis nicidecum s-o ating, însă partenera ei lesbiană, care părea să fie o supusă fidelă, m-a lăsat să-i ling degetele de la picioare, apoi mi-a arătat vulva, dându-şi chiloţii într-o parte. M-am masturbat încontinuu cât timp cele două femei au rămas în cameră cu mine. Râdeau de mine în timp ce mă priveau cum mă atingeam singur. M-am frecat atât de tare încât pe alocuri mi-am zgâriat pielea ce-mi acoperea penisul şi m-am mânjit de sânge.

Începând din acea zi am devenit un sclav perfect. Primeam de la Keiko Kataoka exact atâţia bani cât să-mi ajungă să trăiesc. O dată pe săptămână trimitea o fată să-mi aducă banii, împreună cu nişte pastile de ecstasy şi câteva grame de cocaină. Fetele erau mereu altele, dar îmi povesteau despre Keiko Kataoka şi mă masturbam cu gândul la ea. Pielea din jurul penisului mi se zgâria şi mă durea îngrozitor a doua zi, dar mă dădeam cu cremă mentolată şi-mi trecea. Mă durea capul, aveam greţuri, eram cuprins de o scârbă profundă faţă de mine însumi. Îmi venea s-o sun pe Keiko Kataoka şi să-i cer să mă lase-n pace, dar nu aveam voie să o sun eu şi, în cele din urmă, nu puteam să fac nimic. După ce luam o cantitate enormă de cocaină aveam insomnii, apoi vreo două zile nu mă mai ridicam din pat. Zilele mele se scurgeau în ritmul acesta. În scurt timp, rănile de pe penis mi se cicatrizau, iar când crusta subţire se decojea, deja aşteptam cu nerăbdare următorul telefon de la Keiko Kataoka. Îmi omoram timpul uitându-mă la filme de duzină, de groază sau de acţiune, şi mâncând supă ramen instant. Ritualul se repeta ciclic în fiecare săptămână până-ntr-o zi când am primit din nou un bilet de avion: New York-Paris-Tokio.

— Ştii ce ai de făcut, mi-a zis Keiko Kataoka la telefon. Tot eu o să mă ocup de extragerea prezervativului din anus.

În medie o dată la o lună şi jumătate îmi îndeplineam misiunea de transportator. Cu ocazia primelor două călătorii l-am revăzut pe Yazaki la New York. Era deghizat ca de obicei în vagabond, dar, numai din câte ştiu eu, avea patru apartamente. Îmi înmâna doar marfa şi nu schimbam prea multe cuvinte.

— Să nu-ți faci vreo idee greşită! îmi spunea. Eşti un instrument în mâinile noastre, dar asta nu are nimic de-a face cu câştigul de bani. Micile cantități pe care ți le încredințăm sunt numai pentru a ne satisface plăcerile proprii, aici, la Paris şi la Tokio.

O dată l-am întrebat pe Yazaki ce să fac atunci când simțeam înțepături la inimă şi nu puteam dormi din cauza unei supradoze de cocaină.

— Omoară țânțarii! mi-a spus. Bineînțeles că aşa ceva e imposibil dacă te afli într-un hotel de lux, într-un avion sau dacă este iarnă, dar în primul rând ar trebui să deschizi fereastra camerei de hotel, apoi să faci o baie călduță şi să-ți încălzeşti corpul. Dacă ai noroc, țânțarii or să intre pe fereastră. Când o să le auzi bâzâitul enervant pe lângă urechi, urmăreşte-i fără milă. Concentrează-te numai pe asta! Trebuie să crezi că totul e numai din vina țânțarilor, şi faptul că nu te ia somnul, şi că te copleşesc angoasele. Urmăreşte-i şi omoară-i! Dacă eşti într-un loc în care nu vezi niciun țânțar, apucă-te şi caută unul până cazi din picioare de somn. Uneori poți să te şi adresezi țânțarilor pe care nu-i vezi nicăieri: „Hei, unde sunteți? Nu vă mai ascundeți, ieşiți la lumină! Nu vă fac nimic”.

La Paris nu m-am mai întâlnit cu Reiko. Din partea ei a venit la întâlnire un bărbat între două vârste, care mi-a vorbit despre Mie. Mi-a povestit că şi Mie îndeplinise exact acelaşi rol ca mine. Se culcase cu Mie doar de trei ori.

— Eu am părăsit de multă vreme Japonia, de-aia nu-mi venea să cred că o fată drăguță ca ea putea să ajungă să facă aşa ceva.

De câte ori înghițeam prezervativul cu droguri şi mă întorceam în Japonia, Keiko Kataoka venea negreşit la mine, împreună cu încă o fată. Keiko Kataoka nu se dezbrăca de haine, dar mă lăsa să-i ling tocul înalt al pantofilor, îşi lăsa saliva să-i curgă în gura mea, mă lăsa să privesc cum o instruia pe cealaltă fată, precum şi jocurile lor de lesbiene. Insomniile mele se agravau pe zi ce trecea şi am slăbit mai mult de zece kilograme. O singură dată am primit o carte poştală ilustrată de la Reiko. Era expediată de pe insula Sardinia. Doar câteva cuvinte: „Nu veți înțelege, poate, niciodată cât de mult ne iubim noi, eu, Keiko şi maestrul Yazaki. Este peste puterile

dumneavoastră să înțelegeți ce ne leagă unul de altul chiar şi acum”. Nu mă interesau asemenea lucruri. Unica mea plăcere era momentul în care Keiko Kataoka se afla lângă mine, ajutându-mă să elimin prezervativul înghițit.

Când mă întorceam din cea de-a douăsprezecea călătorie, s-a întâmplat ceva neprevăzut. Comandantul de navă tocmai anunțase că străbăteam spațiul aerian al Moscovei, stewardesele se pregăteau grăbite să servească masa de seară, când am simțit o mică explozie în partea dreaptă a stomacului. Mai avsesem şi până atunci senzații asemănătoare, aşa că am încercat să nu intru în panică. Am înghițit nişte tranchilizante şi cardiotonice, am băut nişte coniac şi am tras cu putere aer în piept. O să treacă, o să mă liniştesc în câteva clipe, mi-am repetat în şoaptă. Mai ales nu trebuie să intru în panică. Aveam impresia că stăteam deasupra unei prăpăstii, agățat de o funie gata să se rupă în orice moment. Am auzit clar un pârâit, ca şi cum funia întinsă la maximum ar fi plesnit, şi am simțit o durere ascuțită de parcă cineva îmi jupuia pereții stomacului. În timp ce încercam cu stoicism să rezist durerii insuportabile, mi-am dat seama că substanța excitantă îmi străbătea pereții stomacului, răspândindu-se în întreg corpul. Am simțit o asemenea energie, încât am avut impresia, doar o secundă, că eu eram cel care punea avionul în mişcare, şi a trebuit să mă stăpânesc să nu izbucnesc în râs. Simțeam reacția în lanț a substanței excitante, ca într-o fuziune nucleară. Sângele a început să-mi fiarbă în vine şi am simțit mai întâi cum îmi plesnesc capilarele care-mi străbăteau degetul mic de la mâna stângă. Apoi celelalte vase sangvine au început să-mi plesnească unul după altul, într-un ritm tot mai accelerat, iar circulația sângelui mi s-a oprit. O perdea neagră mi se aşternuse peste ochi şi sub ea clipeau imaginile luminoase ale unor flashbackuri. Prin fața ochilor mei defilau nu crâmpeie din viața mea, aşa cum am auzit că se întâmplă adesea, ci imagini cu Keiko Kataoka care poza întocmai ca un manechin de modă. Tocmai mă gândeam că nu o văzusem niciodată dezbrăcată pe Keiko Kataoka, când am simțit o arsură atât de puternică în piciorul stâng de-ai fi zis că-mi luase foc. Ceva lipicios mi se lipise pe gât, sufocându-mă. Mi-am dat seama că mi se oprise respirația. Acum nu-mi mai simțeam decât piciorul drept, care mă ardea din ce în ce mai tare. Simțeam un impuls de a-mi sfâşia pielea ce-mi acoperea carnea pentru a putea turna gheață acolo. Am dat să întind mâna înspre cuțitul care trebuia să se afle pe măsuța din fața mea, dar mâna mea dreaptă nici nu se clintea din loc. Teroarea a pus

stăpânire pe mine: dacă nu urlam ceva, orice, riscam să fiu târât spre un loc întunecat şi sinistru.

— Unde e nenorocitul ăla de ţânţar? am încercat să strig, dar deja nu-mi mai simţeam buzele. Din gură mi se scurgea salivă amestecată cu un lichid gros şi lipicios, probabil sânge, şi alte secreţii foarte acre la gust. O lumină strălucitoare şi difuză, ca şi cum m-aş fi uitat fix la un bec, se întindea în faţa ochilor mei, transformându-se apoi treptat în nenumărate pete de lumină. În momentul acela am simţit brusc un curent de aer proaspăt infiltrându-se în mine, ca o rafală de vânt suflând prin geamul spart al unei ferestre. Probabil că o stewardesă tocmai îmi aşezase o mască de oxigen pe faţă. Am simţit un corp străin de mine atin-gându-mi pleoapele şi încercând să le ridice. Aceasta a fost ultima senzaţie de care am fost conştient. Pe urmă n-am mai putut face diferenţa între corpul meu, spătarul scaunului pe care eram aşezat, masca de oxigen care mi se aşezase pe faţă sau degetele altcuiva. Cu toate acestea îmi rămăsese un strop de luciditate care-mi permitea să conştientizez frânturile de imagini care defilau din nou, clipind intermitent. Nu eram însă în stare să localizez nici sursa acestor imagini, nici cu ce parte a trupului le receptam. În mod straniu, crâmpeiele acelea de imagini alcătuiau un scenariu, şi încă unul grandios. Vedeam o femeie târându-se în patru labe; chipul ei se schimba cu repeziciune; putea fi Keiko Kataoka, Reiko sau la fel de bine putea fi una din prostituatele caucaziene pe care le plătisem la New York. Putea fi chiar mama mea. Femeia îşi sumeţea fundul, cu privirile ruşinate pironite în pământ, cu un zâmbet în colţul buzelor. Era întoarsă cu spatele la cineva, oferindu-i o privelişte asupra crăpăturii dintre fese. În cadrul scenariului, femeia mărturisea că ruşinea era sursa plăcerii ei. Mărturisirea nu se făcea prin cuvinte, ci prin semnalele emise de corpul ei. Când femeia necunoscută lua chipul lui Reiko, fundul ei bombat se înălţa roşu şi umflat, de parcă fusese pălmuit de cineva. Când chipul lui Keiko Kataoka îi lua locul, o auzeam urlând printre hohote de plâns, cu faţa schimonosită de durerea ce provenea din clitorisul ei umflat cât degetul cel mic, în care cineva îi înfipsese un ac, de care agăţase un fir de gută. Chiar şi când lua chipul mamei mele implora iertarea cuiva. Toate femeile acelea se târau în patru labe, ca nişte câini, cu genunchii înroşiţi, cerşind iertarea unui personaj a cărui identitate îmi rămânea necunoscută. De un lucru eram însă sigur: nu eram eu. Încercam să-mi imaginez acel chip, aşa cum pe vremuri sclavii trăgeau cu ochiul pe

furiş la plecarea familiei regale. Preț de o clipă părea a fi Yazaki, dar imediat imaginea lui se ştergea. Într-unul din aceste flashuri corpul cuiva care putea fi Yazaki era aruncat într-un lac înghețat, cu ambele mâini şi picioare amputate. Corpul femeii umilite era uneori cuprins de convulsii şi părea să se bucure că era nevoie să-şi lase ruşinea la o parte. Îşi întorcea fundul în direcția mea, cambrându-se cât putea de mult, urla în timp ce era biciuită şi obligată să-şi strângă sau să-şi relaxeze anusul, cineva îi vâra adânc o orhidee, bețe de chibrituri, un stilou, o sticlă de vin etc, apoi o obliga să le lingă după ce i le scotea din anus, era lovită cu piciorul de nenumărate ori fără vreun motiv anume, era obligată să-şi ceară scuze. Fața îi era inundată de urină, tocul unui pantof îi intra în vagin, broboane de transpirație i se adunaseră în adâncitura spatelui. Era forțată să zâmbească în mijlocul râsetelor pe socoteala ei, i se ordona să lase să i se scurgă în acelaşi timp secrețiile din vagin, din anus şi din gură, era unsă cu ulei pentru bebeluşi, obligată să spună de nenumărate ori „Mi-e ruşine de mor”.

Părul năclăit de spermă căpătase o culoare alburie. Cu toate acestea, femeia îşi arcuia spatele şi mai tare, cu semeție, şoptind în direcția mea: „Tu nu ştii ce-i dragostea”, fără a înceta să zâmbească. Cu o clipă înainte să mi se taie filniul, am avut impresia că eu eram Yazaki. După ce totul s-a evaporat, a răsunat din întuneric vocea lui Keiko Kataoka.

Acum vei putea dormi adânc.

De-acum nu vei mai cădea pradă angoaselor, nici în hotel, nici în avion, vei dormi pentru totdeauna.

Dar dacă-mi vei auzi vocea, ca acum, înseamnă că te-ai trezit, o singură dată. Noapte bună.

Sfârşit…

Ultímele apariții în colecția „Biblioteca Polirom”:
Umberto Eco – Baudolino
Charles Frazier – Cele treisprezece chipuri ale lunii
Jonathan Franzen – Al 27-lea oraş
Iris Murdoch – Discipolul
Heinrich Boli – Opiniile unui clovn
Kobo Abe – Bărbatul-cutie
Miguel de Unamuno – Ceață

Gtinter Grass – Decojind ceapa

Melania G. Mazzucco – O zi perfectă

Uzodinma Iweala – Fiarele n-au patrie în pregătire:

Kiran Desai – Moştenitoarea tărâmului pierdut John O’Brien – Leaving Las Vegas John Cheever – Totul pare un paradis Bernhard Schlink – întoarcerea acasă